

ഭാഷാ
ശാസ്ത്രം

T01
Ed15

ത്തു് വി. സിബാസ്റ്റ്യൻ

ഭാഷാശാസ്ത്രം

(Malayalam)

Bhashasasthram

Science of Language

By EDAMARATH V. SEBASTIAN

First Published October 1922

Reprinted February 1964

Printed at

INDIA PRESS, KOTTAYAM

Price Rs. 2.00

Copyright

Sahitya Pravarthaka C. S. Ltd.

Publishers:

Sahitya Pravarthaka Co-operative Society Ltd., Kottayam, Kerala State

Sales Department:

NATIONAL BOOK STALL

Kottayam Kerala State India

ഭാഷാശാസ്ത്രം

എടമരത്തു് വി. സിബാസ്റ്റ്യൻ

T 01
Ed 15

പ്രസാധകന്മാർ
സാഹിത്യപ്രവർത്തക സഹകരണസംഘം

നാഷനൽ ബുക്ക് സ്റ്റാൾ
കോട്ടയം
വില ക. 2.00

S1576 B977 115/63–64 2–1000

അവതാരിക

എന്റെ സ്നേഹിതൻ വിദ്വാൻ എടമരത്തു വി. സിബാസ്റ്റ്യൻ അവർകൾ എഴുതിയ 'ഭാഷാശാസ്ത്രം' എന്ന ഈ പുസ്തകം കൃത്യാന്തരപാരതന്ത്ര്യം നിമിത്തം എനിക്ക് ഒരാവൃത്തി വായിച്ചു് അതിസ്ഥൂലമായി ഒന്നു പരിശോധിക്കുവാൻ മാത്രമേ സാധിച്ചുള്ളു. ഇംഗ്ലീഷിൽ ഭാഷയെപ്പറ്റി പൊതുവായും, സംസ്കൃതം തമിഴ് മുതലായ ഭാരതഖണ്ഡഭാഷകളെപ്പറ്റി പ്രത്യേകമായും, പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങൾ അനേകമുണ്ടു്. എന്നാൽ മലയാളത്തിൽ 'ലീലാതിലകം', 'കേരളപാണിനീയം' ഇവയെ ഒഴിച്ചാൽ ആ വിഷയത്തെ സ്പർശിക്കുക മാത്രമെങ്കിലും ചെയ്യുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങൾ തീരെ ഇല്ലെന്നു തന്നെ പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അവകൊണ്ടു് തൽകർത്താക്കന്മാർ കരുതിയ പ്രയോജനവും ഭാഷാശാസ്ത്രംകൊണ്ടു മിസ്റ്റർ സിബാസ്റ്റ്യൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന ഉപയോഗവും ഭിന്നമാണു്. അതിനാൽ മലയാളത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പൂർവ്വസൂരികളാൽ കേവലം അക്ഷുണ്ണമെന്നുതന്നെ പറയാവുന്ന ഒരു മാർഗ്ഗത്തെയാണു് യുവാവു, ഉത്സാഹശീലനുമായ ഈ ഗ്രന്ഥകാരൻ വെട്ടിത്തുറന്നു സഞ്ചാരയോഗ്യമാക്കിത്തീർക്കുവാൻ ഉദ്യമിക്കുന്നതെന്നു ഭാഷാഭിമാനികൾക്കു കാണാവുന്നതാണു്. ഈ മാതിരിയിലുള്ള ഒരു പുസ്തകത്തിന്റെ അഭാവം ആംഗലഭാഷാനഭിജ്ഞരായ മലയാളികൾക്കു് എത്രുണ്ടു് ആശാഭംഗത്തിനു കാരണമായിരുന്നിരിക്കണമെന്നും ഇപ്പോഴെങ്കിലും ഇതിന്റെ പ്രകാശനം അവരെ എത്രുണ്ടു് സന്തോഷഭരിതന്മാരാക്കിത്തീർക്കുമെന്നും മലയാളവിദ്യാഭ്യാസവുമായി ഏതെങ്കിലും പ്രകാരത്തിൽ ഇടപെട്ടിട്ടുള്ള ആർക്കും അനുമാനിക്കുവാൻ പ്രയാസമില്ല.

ഗ്രന്ഥകാരൻ ഇംഗ്ലീഷിൽ ഉള്ള ഏതെങ്കിലും ഒരു ഭാഷാ ശാസ്ത്രപുസ്തകം മലയാളത്തിൽ തർജ്ജമചെയ്യുന്നതിനു പകരം അവയിൽ ചിലതിന്റെ ആദർശത്തെ പുരസ്കരിച്ചും പ്രതിപാദ്യവസ്തു പലതിൽനിന്നും സഞ്ചയിച്ചും മറ്റും സ്വതന്ത്രമായി ഒരു പുസ്തകം ഈ വിഷയത്തിൽ നിർമ്മിച്ചതു് ഏറ്റവും ഉചിതമായിട്ടുണ്ടു്. അവശ്യവിജ്ഞേയങ്ങളായ പല പ്രമേയങ്ങളേയും വലിയ വാദപ്രതിവാദങ്ങൾക്കു് ഇടം കൊടുക്കാതെ മദ്ധ്യസ്ഥപക്ഷത്തെ കഴിയുന്നതുമവലംബിച്ചു് പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ളതും യുക്തിയുക്തമായിരിക്കുന്നു. ദ്രാവിഡഭാഷാചരിത്രത്തെപ്പറ്റി പ്രത്യേകമായി പ്രതിപാദിക്കുന്ന രണ്ടാം ഭാഗം അഞ്ചാമദ്ധ്യായത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ള സംഗതികളിൽ പലതും ഇനിയും പ്രാമാണികന്മാരുടെ ഇടയിൽ വാദവിഷയമായിരിക്കുന്നതേയുള്ളു; അതിനാൽ അവയെപ്പറ്റി നിഷ്കൃഷ്ടമായ ഒരു അഭിപ്രായം പുറപ്പെടുവിക്കുകയോ നിസ്സന്ദേഹമായ ഒരു മതം സ്ഥാപിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതിനു ഗ്രന്ഥകാരനു സാധിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ അതിനെപ്പറ്റി ആക്ഷേപം ശോചിച്ചിട്ടാവശ്യമില്ല. ഗ്രന്ഥകാരൻ തന്റെ അന്വേഷണങ്ങളിൽനിന്നു ലഭിച്ച അറിവുകളെ ആസ്പദമാക്കി ചില ചർച്ചാപദ്ധതികളെ നിർദ്ദേശിക്കുന്നു; അവയെത്തന്നെ വേണ്ട അന്വേഷണങ്ങൾ ഇനിയും നടത്തി സംഗതികളുടെ സൂക്ഷ്മതത്വം കണ്ടുപിടിക്കേണ്ടതു ഭാഷാബന്ധുക്കളുടെ ചുമതലയാണു്. എന്നിങ്ങനെ അവയിൽ ചിലതിനെപ്പറ്റി അഭിപ്രായവ്യത്യാസമുള്ളതിനെപ്പറ്റി എന്തെങ്കിലും പ്രസ്താവിക്കുന്നതിനുള്ള അവസരം ഇതല്ലാത്തതിനാൽ ഈ ഘട്ടത്തിൽ അതിലേക്കു് ഒരുമ്പെടുന്നില്ല.

ആകെക്കൂടി നോക്കുമ്പോൾ മിസ്റ്റർ സിബാസ്റ്റ്യന്റെ പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥം ഭാഷയ്ക്കു് ഒരു അമൂല്യമായ സമ്പാദ്യമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടെന്നു പറയുവാൻ എനിക്കു യാതൊരു സന്ദേഹവും തോന്നുന്നില്ല. ഉപരി ഉണ്ടാകാവുന്ന പതിപ്പിൽ തീർത്തുക

വണ്ണമല്ലാതെ ഇതിൽ യാതൊരു വൈകല്യവുമുള്ളതായി ഞാൻ കാണുന്നില്ല. അപൂർവ്വം ചില അച്ചുപിശാചുകൾ കടന്നു കൂടിയിട്ടുള്ളവയേയും ആ പതിപ്പിൽ ഉച്ചാടനം ചെയ്യാവുന്നതാണ്. ഭാഷാശാസ്ത്രത്തോടു ഗ്രന്ഥകാരനുള്ള അസാമാന്യമായ അഭിനിവേശവും അതിലെ തത്വരത്നങ്ങൾ ആരാഞ്ഞു തേടിപ്പിടിക്കുന്നതിനുള്ള ഔത്സുക്യവും അഭിനന്ദനീയമായിരിക്കുന്നു. മിസ്റ്റർ സിബാസ്റ്റ്യൻ മേല്പും ഈ വിധത്തിൽ അത്യുപകാരപ്രദങ്ങളായ അനേകം ഗ്രന്ഥങ്ങളെഴുതി മാതൃഭാഷയെ പോഷിപ്പിക്കുവാൻ ജഗന്നിയന്താവു കടാക്ഷിക്കട്ടെ.

Trivandrum
15th Kanni 1098

ഉള്ളൂർ എസ്. പരമേശ്വരയ്യർ

ആമുഖം

പശ്ചാത്യലോകത്തിനും പൗരസ്ത്യലോകത്തിനും തമ്മിൽ ജീവിതാദർശങ്ങളിലും മനോഭാവങ്ങളിലും കാണുന്ന വലുതായ അവസ്ഥാന്തരം ഭാഷാഭ്യസനത്തിനുള്ള പദ്ധതിയിലും തെളിഞ്ഞു പ്രതിബിംബിക്കുന്നുണ്ട്. പൗരസ്ത്യന്മാർ ഭാഷയ്ക്കു പരമമായ ശാസ്ത്രം വ്യാകരണവും സാഹിത്യത്തിനു് അലങ്കാരവുമെന്നാണു് വെച്ചിട്ടുള്ളതു്. എന്നാൽ ഇദാനിന്തന പാശ്ചാത്യന്മാർ പല പടികൾ മുൻപെട്ടകയറി അവ സാമാന്യ പാഠങ്ങളായി കരുതുകയും ചരിത്രം ഭാഷാശാസ്ത്രം, കലാവിമർശന ശാസ്ത്രം എന്നിവ ഉപരിഗ്രന്ഥങ്ങളായി പരിഗണിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ വ്യത്യാസംനിമിത്തം അവരുടെ വിജ്ഞാനസീമ പൗരസ്ത്യഭാഷാപണ്ഡിതന്മാരുടേതിനെക്കാൾ തുലോം വിശാലവും അപരിമേയവും ആയിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. അതിനാൽ ദേശഭാഷാമുഖേന താദൃശജ്ഞാനം സമ്പാദിക്കാൻ നാമും ഉദ്യമിക്കേണ്ടതും അതിനുതകുന്ന ഉൽകൃഷ്ടഗ്രന്ഥങ്ങൾ നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ ഉണ്ടാകേണ്ടതും ആവശ്യമാണു്. ഈ ഗ്രന്ഥം അതിനു് എത്രമാത്രം ഉപയോജ്യമാകുമെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തേണ്ടതു് പിപഠിഷുക്കളുടെ അവകാശമാകുന്നു.

വിവിധഭാഷകളുടേയും ജനസമുദായങ്ങളുടേയും വ്യാകരണം, ചരിത്രം, സാഹിത്യം എന്നിവ പരിശോധിച്ചും പലപ്രകാരം തോലനം ചെയ്തും അന്യശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തങ്ങൾക്കു വിരോധം പറയാതെയും കഴിഞ്ഞ ഒരു ശതാബ്ദത്തിനുള്ളിൽ പാശ്ചാത്യരായ ക്രിസ്തീയമിഷനറിമാരുടേയും പണ്ഡിതപ്രവരന്മാരുടേയും പരിശ്രമങ്ങളാൽ നൂതനമായി അവതരിച്ച ഒരു 'വിജ്ഞാനഭണ്ഡാഗാര'മാണു് ഭാഷാശാസ്ത്രം. യൂറോപ്യൻ ഭാഷകളിൽ ഈ ശാസ്ത്രതത്വങ്ങൾ ഉപപാദിച്ചിട്ടുള്ള

ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഇപ്പോൾ അനവധി ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ അവയിൽ ഒന്നു മലയാളത്തിൽ പരിഭാഷപ്പെട്ടുത്തുന്നതുകൊണ്ടുമാത്രം കേരളീയർക്കു തക്കതായ പ്രയോജനം സിദ്ധിക്കുന്നതല്ല. ആകയാൽ ആ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ചിലതിന്റെ ആദർശം പുരസ്കരിച്ചും വിഷയം പലതിൽനിന്നു യഥോചിതം സഞ്ചയിച്ചും ഉദാഹരണങ്ങൾ കഴിയുന്നതും നമുക്കു പരിചിതങ്ങളായ ഏതദ്ദേശഭാഷകളിൽനിന്ന് ഉദ്ധരിച്ചും അവശ്യംവേണ്ടിടങ്കിൽ പ്രകൃതശാസ്ത്രമാർഗ്ഗത്തിനു് ഒക്കുമാറു് ചില മതങ്ങൾ സ്വന്ത അന്വേഷണഫലങ്ങളെ അവലംബിച്ചു് നൂതനമായി സംഗ്രഹിച്ചും ഒട്ടൊക്കെ സ്വതന്ത്രമായി എഴുതിത്തീർത്തിട്ടുള്ളതാണു് ഈ ഗ്രന്ഥം.

രണ്ടാം ഭാഗം അഞ്ചാമദ്ധ്യായത്തിലെ വിഷയം മുഴുവൻ തന്നെ ദ്രാവിഡഭാഷാചരിത്രം സംബന്ധിച്ചുണ്ടായ അല്പകാലത്തെ എന്റെ നിരന്തരാന്വേഷണങ്ങളിൽനിന്നു സിദ്ധിച്ച അറിവുകളേയും ഊഹങ്ങളേയും ആസ്പദമാക്കി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ളതും തന്നിമിത്തം അതു നമ്മുടെ ഭാഷാചരിത്രപരമായ ഒരു നവീനപ്രസ്ഥാനമായി പലർക്കും തോന്നാൻ ഇടയുള്ളതുമാണു്. ആകയാൽ കേരളീയപണ്ഡിതന്മാരുടെ ഇടയിൽ ആ ഭാഗംസംബന്ധിച്ചു വിവിധമതഭേദങ്ങളും വാദപ്രതിവാദങ്ങളും ഉത്ഭവിച്ചേക്കാൻ വകയുണ്ടു്; എന്നാൽ ആയതു മലയാളഭാഷയുടെ ചരിത്രരഹസ്യങ്ങൾ ഇനിയും കൂടുതലായി വെളിപ്പെട്ടുന്നതിനു് ഉപകരിക്കുമെന്നുള്ള പ്രത്യാശയ്ക്കു് അവകാശം നൽകുന്നതിനാൽ ഈ യത്നം എനിക്കു ചാരിതാർത്ഥ്യജനകമായി തീർന്നിട്ടുണ്ടു്.

ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ള ഭാഷാരീതി ലളിതമല്ലെന്നു് ഇവിടെ തുറന്നു സമ്മതിച്ചുകൊള്ളുന്നു. അതിനുള്ള എന്റെ സമാധാനം ഈദൃശഗ്രന്ഥങ്ങൾ വിഷയപ്രൗഢികൊണ്ടും അതിന്റെ വൈജാത്യംകൊണ്ടും ഭാഷാനൈപുണ്യമുള്ള

വക്കേ സുഗമമാകാൻ തരമുള്ളവെന്നും അങ്ങനെയുള്ള വക്ക് ഈ രീതി ലളിതവും പ്രതിപാദനത്തിനു സൗകര്യപ്രദവും ആണെന്നും ഉള്ളതാണ്.

വിഷയവൈപുല്യംകൊണ്ടും മറ്റും വൈഷമ്യമേറിയ ഈ ഗ്രന്ഥനിബന്ധനത്തിനു ഞാൻ സധൈര്യം ഒരുമ്പെട്ടതു് ഉദ്യോഗവൃത്തിയിൽ എന്റെ നേതാവും വിവിധ ഭാഷാവിചക്ഷണനും വിശിഷ്യ ഈ ശാസ്ത്രമണ്ഡലത്തിൽ പ്രത്യേകം പരിചിതനും ആയ പ്രിൻസിപ്പൽ ശ്രീമാൻ പി. ശങ്കരൻ നമ്പ്യാർ അവർകൾ എം. എ. (ഹോണേഴ്സ്) അപ്പോഴപ്പോൾ നേരിട്ടനൽകിയ ഉപദേശങ്ങളും പ്രോത്സാഹനവും നിമിത്തമാകുന്നു. അദ്ദേഹത്തോടും ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പ്രസിദ്ധീകരണം സംബന്ധിച്ചു് എന്നോടു് ഉദാരമായ അനുഭാവം പ്രദർശിപ്പിച്ച കൊച്ചി സാഹിത്യസമാജപ്രവർത്തകന്മാരോടും എനിക്കുള്ള ഹാർദ്ദമായ കൃതജ്ഞതകൂടി ഇവിടെ പ്രകാശിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

തൃശ്ശിവപേരൂർ
1097 കർക്കിടകം 15

എടമരത്തു് വി. സിബാസ്റ്റ്യൻ

വിഷയാനുക്രമണി

ഒന്നാം ഭാഗം

ഒന്നാം അദ്ധ്യായം: ഉച്ചാരവും ലിപികളും 19

ലിപികൾക്ക് യഥാർത്ഥമായ ധ്വനിപ്രാതിനിധ്യം ഇല്ല. അതിനുള്ള കാരണങ്ങൾ: ലിപിദൗർല്ലഭ്യം, ശബ്ദവർദ്ധന, കരണഗ്രണാന്തരം എന്നിവയാണ്. ഉച്ചാരത്തിനുള്ള വിശേഷപരിണാമം. അതിന്റെ വൈചിത്ര്യങ്ങൾ. സാമാന്യപരിണാമം. അതിന്റെ വൈചിത്ര്യങ്ങൾ.

രണ്ടാം അദ്ധ്യായം: വർണ്ണോൽപത്തി 26

നദനതന്ത്രം, സ്വരങ്ങൾ അവയ്ക്കുള്ള കാലവൈവിധ്യം, യത്നവൈവിധ്യം, സ്ഥാനവൈവിധ്യം, മാർഗ്ഗവൈവിധ്യം, സാങ്കര്യവൈവിധ്യം, ഒരു മതാന്തരം. സ്വരീകൃതവ്യഞ്ജനങ്ങൾ. വ്യഞ്ജനങ്ങൾ. സ്വരവ്യഞ്ജനങ്ങളുടെ നൂതനവിഭാഗം. വ്യഞ്ജനവിഭാഗങ്ങൾ.

മൂന്നാം അദ്ധ്യായം: ഭാഷണവും ലേഖനവും 38

ലിപികളുടെ ഉത്ഭവം. മനനലേഖനം. അതിന്റെ രണ്ടു ഘട്ടങ്ങൾ; ധ്വനനലേഖനം. അതിന്റെ നാലു ഘട്ടങ്ങൾ. ലേഖനവിദ്യയുടെ പ്രചാരചരിത്രം. ഈജിപ്ഷ്യൻ ലിപികൾ. ഫിനീഷ്യൻ ലിപികൾ. അവയുടെ വ്യാപ്തി. അരേമിയൻ ലിപികൾ. പാശ്ചാത്യപൗരസ്ത്യലിപികളുടെ വ്യത്യാസങ്ങൾ.

നാലാം അദ്ധ്യായം: ഭാഷാവിഭജനം 47

ജീവൽഭാഷകളും മൃതഭാഷകളും ഭാഷാവിവേചനത്തിനുള്ള രണ്ടു പാധികൾ. സാത്രപ്യവിവേചനം. പ്രാകൃതകക്ഷ്യ, സംശ്ലിഷ്ടകക്ഷ്യ, വൈകൃതകക്ഷ്യ, ഏകകക്ഷ്യയിൽ ചേരാത്തവണ്ണം ഭാഷയ്ക്കുള്ള വൈലക്ഷണ്യങ്ങൾ. അതിനുദാഹരണമായ ഭാഷാശേഖരങ്ങൾ. വ്യവസ്ഥിതമായ കക്ഷ്യാവിഭാഗം കാണിക്കുന്ന പട്ടികയും ഉദാഹൃതഭാഷകളും. സാജാത്യവിവേചനം. അതിനുള്ള പ്രമാദരഹിതമായ മാർഗ്ഗങ്ങൾ. പ്രശസ്ത ഭാഷാവംശങ്ങൾ.

രണ്ടാം ഭാഗം

ഒന്നാം അദ്ധ്യായം: പ്രാകൃതകക്ഷ്യാഹ്നങ്ങളായ ഭാഷകളും അവയുടെ വിശേഷധർമ്മങ്ങളും 63

ചൈനീസ് ഭാഷ. അതിന്റെ സമാനഭാഷകൾ. ചൈനീസ് ഭാഷയുടെ പ്രത്യേകതകൾ. മാക്സ് മുള്ളറിന്റെ മതം.

രണ്ടാം അദ്ധ്യായം: സംശ്ലിഷ്ടകക്ഷ്യാർഹങ്ങളായ ഭാഷകളും അവയുടെ വിശേഷധർമ്മങ്ങളും 65

പ്രത്യയാദികഭാഷകൾ. അവയുടെ സ്വഭാവം. പ്രത്യയാന്ത്യകഭാഷകൾ. അവയുടെ സ്വഭാവം. പ്രത്യയാദ്യന്ത്യകഭാഷകൾ. അവയുടെ സ്വഭാവം. സാവ്വനാമികഭാഷകൾ. അവയുടെ സ്വഭാവം. സംയുക്താകാംക്ഷികഭാഷകൾ. അവയുടെ സ്വഭാവം. മാക്സ് മുള്ളറിന്റെ മതം.

മൂന്നാം അദ്ധ്യായം: വൈകൃതകക്ഷ്യാഹ്നങ്ങളായ ഭാഷകളും അവയുടെ വിശേഷധർമ്മങ്ങളും 69

ഇൻഡോയൂറോപ്യൻ വംശം. സെമററിക്കുവംശം. ഹെമററിക്ക് വംശം. അമ്മായിക്ക്, സിറിയക്ക്, അസ്സീറിയൻ, ഹീബ്രു, അറബിക്ക്, ഭാഷകൾ. സെമറ്റിക്കു ഭാഷാവംശാവലി. സെമററിക്കുഭാഷകളുടെ പൊതുവായ സ്വഭാവം. ഹെമററിക്ക് വംശചരിത്രം. ഇൻഡോയൂറോപ്യൻ വംശത്തിൽ = ആര്യകുടുംബം. ഇൻഡ്യൻശാഖ. ഐറെനിയൻശാഖ. ആര്യകുടുംബഭാഷകളുടെ താവഴിപ്പട്ടിക. അർമ്മീനിയൻകുടുംബം. ഹെല്ലനിക്കുകുടുംബം. ഇല്ലീറിയൻകുടുംബം. ഇറ്റാലിക്കുകുടുംബം. കെൽററിക്കുകുടുംബം. ടൂട്ടോണിക്കുകുടുംബം, ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷാചരിത്രസംഗ്രഹം. സ്ലാവോണിക്കുകുടുംബം. ഉപഗ്രഥിതം, അപഗ്രഥിതം എന്ന അവാന്തരവിഭാഗം. ഇൻഡോയൂറോപ്യൻഭാഷകളുടെ പൊതുവായ സ്വഭാവം. മാക്സ് മുള്ളറിന്റെ മതം.

നാലാം അദ്ധ്യായം: ജാതിയും ഭാഷയും 87

മനുഷ്യർ സ്വഭാഷവിട്ട പരഭാഷ സ്വീകരിക്കാനുണ്ടാകുന്ന പ്രേരണങ്ങൾ. ഭാഷാപരിവർത്തനധർമ്മങ്ങൾ. മനുഷ്യരുടെ ജാതിഭേദപ്രകാരം ഭാഷകൾക്കു വിഭാഗം ചെയ്യുകൂടാ എന്നുള്ളതു്.

അഞ്ചാം അദ്ധ്യായം: തുറേനിയൻ വംശവും അതിന്റെ
ഏതദ്ദേശ്യവിഭാഗങ്ങളും 90

തുറേനിയൻവംശം. അതിലുൾപ്പെട്ട കൂട്ടംബങ്ങൾ. തുറാൻ എന്ന പദം. തുറേനിയരുടെ വ്യാപ്തി. ദ്രാവിഡസംജ്ഞ. അതു് തുറേനിയൻ ശബ്ദത്തിന്റെ ഭാവാന്തരരൂപമെന്നുള്ളതിനെ സമർത്ഥിക്കുന്ന യുക്തികൾ. തുറേനിയരുടെ ഇൻഡ്യയിലേക്കുള്ള ആഗമമാർഗ്ഗം. കാലം—ദ്രാവിഡഭാഷകൾ. അവയുടെ പരിവിന്നുള്ള സാമാന്യഹേതുക്കൾ. ദ്രാവിഡന്മാർ കാടരെന്നും നാടരെന്നും രണ്ടു ഗണമായതു്. ദ്രാവിഡഭാഷയ്ക്കു തമ്മൊഴിയെന്നും തോഡയെന്നും രണ്ടു പിരിവുണ്ടായതു്. തോഡ എന്ന സംജ്ഞ. കോട, കുറുക്, മാൽട്ടൊ ഗൊണ്ഡി, ക്ലയി, എന്നീ ഭാഷകൾ. തമ്മൊഴി, ബ്രാഹ്വയി. തമ്മൊഴി തെമ്മൊഴിയും വടമൊഴിയുമായതു്. വടമൊഴിയുടെ ഉപപന്തി. വടമൊഴി തെലുങ്കുകന്നടകങ്ങളായി ഭേദിച്ചതു്. തെമ്മൊഴിക്കു പെതമിഴെന്നും കൊടുന്തമിഴെന്നും ഉള്ള വിഭാഗങ്ങൾ. ചെന്തമിഴ് എന്ന പദത്തിന്റെ ഉപപത്തി. തുളുവിന്റെ ഉത്ഭവം. നായന്മാരുടേയും തീയന്മാരുടേയും വംശചരിത്രം. അവരുടെ ആഗമകാലാനുമാനം. നമ്പൂരിമാർ. അവരുടെ ആഗമകാലാനുമാനം. അതിനാലുള്ള ലക്ഷ്യങ്ങൾ. നമ്പൂരിമാർ ആദ്യം സംസാരിച്ചിരുന്നതു കേരളഭാഷതന്നെ എന്ന മതം. കേരളത്തിലെ അദ്ഭുതപൂർവ്വമായ പരിവർത്തനം. കൊടുന്തമിഴ് കരിന്തമിഴും അതു മലയാളവുമായതു്. മണിപ്രവാളഭാഷ. ദ്രാവിഡഭാഷകളുടെ വംശാവലി.

ആറാം അദ്ധ്യായം: ശബ്ദം, വിചാരം, സംസാരഭാഷ 109

ഉച്ചാരപരിണാമഹേതുക്കൾ. ഭാഷകളാൽ ഉണ്ടാകുന്ന ശബ്ദപരിണതി. ഭാഷകസംഘത്താൽ ഉണ്ടാകുന്ന ശബ്ദപരിണതി. സങ്കലിതഭാഷകളുടെ ശബ്ദപരിണതി. വിഭക്തഭാഷകളുടെ ശബ്ദപരിണതി.

ഏഴാം അദ്ധ്യായം: സർവ്വഭാഷാസാധാരണങ്ങളായ
ഭണിതിനിതികൾ 114

ആലസ്യബാധ. പരിചയാനുവൃത്തി. അവസ്ഥാശ്രയം. വാസനാവക്രമം. ആയാസലഘൂകരണം. അതിനാലുണ്ടാകുന്ന ശബ്ദരൂപാന്തരങ്ങൾ. ആധ്മാനാനുവൃത്തി. ആകാംക്ഷാവച്ഛേദം.

എട്ടാം അദ്ധ്യായം: 'ശിക്ഷ'യും 'നിരുക്ത'വും 124

മൂലഭാഷയിലും ഉപഭാഷകളിലും ശബ്ദങ്ങൾക്കുണ്ടാകുന്ന രൂപാന്തരങ്ങൾ. അവയുടെ വൈചിത്ര്യങ്ങൾ. ഛായാസങ്കുചിതം. അംഗാവശിഷ്ടം. അംഗവിവർത്തിതം. വിശേഷാംഗനിഷ്ഠം. നിരുക്തിപരിശോധനയിൽ ശ്രദ്ധേയങ്ങളായ കാര്യങ്ങൾ.

ഒമ്പതാം അദ്ധ്യായം: ശബ്ദാർത്ഥപരിവർത്തനം 128

മൂലഭാഷയ്ക്കു പിരിവുകൾ ഉണ്ടായശേഷമേ ശബ്ദാർത്ഥപരിണാമം ആരംഭിച്ചുള്ളു എന്നതു് അർത്ഥവിപര്യയോപാധികളുടെ അസ്തിത്വം. അർത്ഥപരിണാമോപാധികൾ. ആലങ്കാരികത. സാമാന്യാർത്ഥസംക്ഷേപണം. പ്രാദേശികബാധകൾ. സാമുദായികാവസ്ഥകൾ. ശബ്ദത്തിന്റെ ഉപയോഗവും വിലയും. അർത്ഥവിപര്യയഹേതുക്കൾക്കുള്ള മൂന്നു സാമാന്യവിഭാഗം. അഭിധാസങ്കോചം. അഭിധാവികാസം. അഭിധാവ്യത്യയം. തൽഫലമായി ശബ്ദങ്ങൾക്കുണ്ടാകുന്ന വികാരങ്ങൾ. പ്രതിഷ്ഠാപാതം. പ്രസിദ്ധിനിഷ്ഠ, മിശ്രത, പരിമിതിഭംഗം, ഭംഗിമത്വം, നൂതനത്വം.

പത്താം അദ്ധ്യായം: ഭാഷയുടെ വളർച്ച 134

ഭാഷയുടെ വളർച്ച. ഭാഷയുടെ ആദ്യരൂപം. ഭാഷയുടെ ബീജാംശങ്ങൾ. വാച്യപ്രകൃതികൾ, സൂച്യപ്രകൃതികൾ, പ്രത്യയങ്ങൾ ആദ്യയങ്ങളായതു്. പ്രസ്ഥാനാന്തരം (ഉപഗ്രഥിതരീതിയുടെ ഉല്പത്തി) ശബ്ദങ്ങളുടെ ആദിരൂപം. അർത്ഥവത്തായ ശബ്ദബീജങ്ങളുടെ ഉല്പത്തി, ബോ ബോ തീയറി (Bow Bow Theory), ഫൂ ഫൂ തീയറി (Pooh Pooh Theory), ഹെർബെറിന്റെ ആക്ഷേപം. അതിനുള്ള പ്രത്യാക്ഷേപം, ഡാവ്വിന്റെ മതം. മാക്സ്മുള്ളറിന്റെ ഖണ്ഡനം, ആഡം സ്മിത്തിന്റെ സിദ്ധാന്തം. ലീബിൻസീന്റെ മതം. ഗ്രീക്ക തീയറി (Greek Theory). പദനിഷ്പാദനം. അതിന്റെ പൂർവ്വികവും അർവ്വാചീനവുമായ ഉപാധിഭേദങ്ങൾ. പദങ്ങളുടെ പ്രചാരലോപം. അതിനുള്ള ഹേതുക്കൾ. രൂപസമീകരണം. ഉച്ചാരസംസ്കരണം. ഏതൽഫലങ്ങൾ.

ഒന്നാം ഭാഗം

ഭാഷാശാസ്ത്രതത്ത്വങ്ങളുടെ സാമാന്യവിവരണം

ഒന്നാം അദ്ധ്യായം

ഉച്ചാരണവും ലിപികളും

ഉള്ളിൽ ഉദിച്ചുയരുന്ന ശോകഹർഷാദിവികാരങ്ങളാൽ പ്രേരിതമാകുമ്പോൾ ജീവജാലം മുഖത്തുനിന്നു പലമാതിരി ധ്വനികൾ പുറപ്പെട്ടുവിക്കുന്നതു സാധാരണമാണെങ്കിലും, ഹൃദയഗതങ്ങളായ വിചാരങ്ങൾ സ്പഷ്ടമാംവണ്ണം പരസ്പരം വിനിമയം ചെയ്യുന്നതിനുവേണ്ടി മനുഷ്യവർഗ്ഗം പ്രയോഗിക്കുന്ന ഒരുവക വിശേഷശബ്ദങ്ങളുടെ ശേഖരമാണ് ഭാഷ. ജനസമൂഹം ആദിമകാലത്തു് ഈ ശബ്ദങ്ങളെ മുഖംകൊണ്ടുച്ചരിക്കയും ചെവികൊണ്ടു ഗ്രഹിക്കയും മാത്രമേ ചെയ്തിരുന്നുള്ളു. അതിനാൽ ആ ദശയിൽ ഭാഷയുടെ ഉപയോഗവും വ്യാപ്തിയും പരിമിതമായിരുന്നു. എന്നാൽ കാലക്രമേണ മനുഷ്യഗണം വർദ്ധിച്ചു പരക്കുകയും ലോകവ്യവഹാരങ്ങൾ അഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ടുകയും ചെയ്തതുനിമിത്തം ദൂരസ്ഥിതന്മാരുമായുള്ള സംസർഗ്ഗം സാധിക്കുന്നതിനും മറ്റുമായി ഭാഷ കൈകൊണ്ടു പ്രയോഗിക്കയും കണ്ണുകൊണ്ടു ഗ്രഹിക്കയും ചെയ്യത്തക്കവണ്ണം ലേഖനവിദ്യ ആരംഭിച്ചു. കലാപരമായി അവതരിച്ച ഈ കൃത്രിമോപാധിയിൽ നാദപ്രതിരൂപങ്ങളായി കല്പിക്കപ്പെട്ടവയാണ് ലിപികൾ. എങ്കിലും ജീവൽഭാഷകളിൽ നാദങ്ങൾക്കുള്ള സൂക്ഷ്മഭേദങ്ങളേയോ അനൈക്യത്തേയോ നിർദ്ദേശിക്കുന്നതിനു ലിപികൾ അസമർത്ഥങ്ങളാണ്. അതിനുള്ള കാരണങ്ങൾ (1) ഏതു ഭാഷയിലും ലിപികളുടെ സംഖ്യ വേണ്ടതിൽ വളരെ കുറവായിരിക്കുന്നതും (2) ശബ്ദങ്ങൾ മേൽക്കുമേൽ അഭിവൃദ്ധിപ്രാപിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതും (3) ഭാഷകസമൂഹത്തിൽ ഓരോ വ്യക്തിയുടേയും കരണഗ്രണം സർവ്വത്ര പരസ്പരഭിന്നമായി കാണപ്പെടുന്നതുമാകുന്നു.

ലിപിദൗർല്ലഭ്യം:

ഒരേ ഭാഷക്കാർതന്നെ ആയിരുന്നാലും വക്തൃഗണം സ്വഭാഷാശബ്ദങ്ങളുടെ സൂക്ഷ്മാംശങ്ങളേയും തുല്യരീത്യാ ഉച്ചരിക്കുന്നില്ല. ഏകഭാഷ സംസാരിക്കുന്ന രണ്ടുപേരുടെ സ്വരവ്യഞ്ജനോച്ചാരണങ്ങളിലും ആധ്മാന (Accent) വൃത്തികളിലും ഉള്ള വ്യത്യാസങ്ങൾ മാത്രം സൂക്ഷ്മമായി വിവേചിക്കുന്ന പക്ഷവും അവ തമ്മിൽ ഭിന്നങ്ങളായിരിക്കുമെന്നുള്ളതു നിശ്ചയമാണ്. ഈ സ്ഥിതിക്ക് ഭാഷകൊണ്ടു പെരുമാറുന്ന അനവധി വ്യക്തികളുടെ ഉച്ചാരപരമ്പരയിലുള്ള സൂക്ഷ്മവൈവിധ്യങ്ങളേയും പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതിന് ഓരോ ഭാഷയിലുമുള്ള പരിമിതമായ ലിപികൾകൊണ്ടു സാധിക്കുന്നതല്ലല്ലൊ.

ശബ്ദവർദ്ധനം:

എല്ലാ ഭാഷകളിലും ബാഹ്യങ്ങളും ആഭ്യന്തരങ്ങളുമായ പരിതഃസ്ഥിതികളെ ആശ്രയിച്ച് ഉച്ചാരം ഒരു തലമുറയിൽ ഉദിക്കയും പിന്നത്തേതിൽ പരിഭവിക്കയും മൂന്നാമത്തെ മുറയിൽ പാരമ്പര്യനിഷ്ഠമായി തീരുകയും അനന്തരം നൂതനപരിണാമങ്ങളോടുകൂടി വീണ്ടും അഭിവൃദ്ധിപ്രാപിക്കയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഭാഷയുടെ വളർച്ചയ്ക്കു മുഖ്യാശ്രയമായി ഏർപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഒരു സ്വാഭാവികധർമ്മമാണ് ഇതു്. ആകയാൽ ഒരിക്കൽ ശബ്ദത്തിന്റെ സൗക്ഷ്മ്യസൂചകമായി കല്പിക്കപ്പെട്ട ലിപികൾതന്നെയും ഒരു അദ്ധ്രശതാബ്ദകാലത്തോളം അതേ അവസ്ഥയിൽ നിന്നിട്ടു പ്രായേണ ആ നില വിട്ടു് നിർദ്ദിഷ്ടപ്രാതിനിധ്യത്തിൽനിന്നു് ഏറെക്കുറെ അകന്നു പോകുന്നു.

കരണഗുണാന്തരം:

ഓരോ ഭാഷയിലും ശബ്ദാഭിവൃദ്ധിയനുസരിച്ചു് അപ്പോഴപ്പോൾ നൂതനലിപികൾ വേണ്ടുവോളം ഏർപ്പെട്ടുത്താമെന്നുവെച്ചാലും വക്തൃഗണത്തിന്റെ ദൈഹികമായ അവസ്ഥാഭേദങ്ങളാൽ അവയ്ക്കും ശബ്ദത്തിന്റെ യഥാർത്ഥപ്രാതിനിധ്യം ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. ഭാഷകന്മാരുടെ കണ്ഠതാലുദന്തസ്ഥാനങ്ങൾക്കും നാവിന്നും ഉള്ള മെഴുപ്പു്, കൊഴുപ്പു്, കാഠിന്യം, മാർദ്ദവം

മുതലായ ഗുണാന്തരങ്ങളാൽ അതതു വ്യക്തികളുടെ മുഖത്തു നിന്നു് പുറപ്പെടുന്ന ഒരേ ശബ്ദത്തിനുതന്നെ ഭാവപ്പകർച്ചകൾ സംഭവിക്കുന്നതു സാധാരണമാണു്.

പ്രസ്തുതകാരണങ്ങളാൽ ആദിയിൽ ശബ്ദപ്രാതിനിധ്യത്തോടുകൂടി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട ലിപികൾ ക്രമേണ ആ സ്ഥിതി വെടിയുകയും അനന്തരം വിദ്യാഭ്യാസവർദ്ധന, ലേഖനകലയുണ്ടായ പ്രചുരപ്രചാരം, ശാസ്ത്രാഭിവൃദ്ധി എന്നിവയാൽ ജീവൽഭാഷകളിൽ ശബ്ദങ്ങൾ ലിപിപ്രതിമങ്ങളാക്കി സംഗ്രഹിക്കപ്പെട്ടുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഇതു് ഒരു കൃതകപരിണാമം മാത്രമാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ. ഭാഷയിൽ സഹജസാധാരണമായുള്ള ഉച്ചാരാഭിവൃദ്ധി അഗണ്യമാക്കി ലിപികളുടെ എണ്ണം പുരസ്കരിച്ചു് സംഖ്യാതീതമായ നാദവൈചിത്ര്യങ്ങളെ ചുരുങ്ങിയ തോതിൽ പരിഗണിക്കുന്ന ഈ സമ്പ്രദായം ഭാഷാതത്പഠനത്തിനു അനുകൂലമല്ല. ആകയാൽ ഉച്ചാരത്തിൽ വ്യക്തിഗതമായും വർഗ്ഗഗതമായും ഉണ്ടാകുന്ന വ്യത്യാസങ്ങളും അവയുടെ വൈചിത്ര്യോപാധികളും താഴെ വിവേചിക്കുന്നു. ഇതിൽ വ്യക്തിഗതമായ വ്യത്യയങ്ങൾക്കു സൗകര്യാർത്ഥം വിശേഷപരിണാമം എന്നും വർഗ്ഗീയമായ വ്യതിക്രമങ്ങൾക്കു സാമാന്യപരിണാമമെന്നും സംജ്ഞകല്പിക്കാം. ഉച്ചാരത്തിൽ അവയവാശ്രിതമായും ആസക്തിമൂലകമായും പ്രകൃത്യാ ഉണ്ടാകുന്ന പ്രസ്ഥാനഭേദങ്ങളാണു് ഈ രണ്ടു ജാതിപരിണതികൾക്കും കാരണങ്ങൾ ആയിരിക്കുന്നതു്.

വിശേഷപരിണാമം:

ഉച്ചാരാംഗങ്ങളുടെ ഗുണവൃത്തിഭേദങ്ങളാൽ ഈദൃശപരിണാമംതന്നെ രണ്ടു സമ്പ്രദായത്തിൽ കാണപ്പെടുന്നു.

1. മനുഷ്യജാതിയിൽ ഓരോ വ്യക്തിയുടേയും ധ്വനിജനകങ്ങളായ അവയവങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതും അവയുടെ നിരന്തരമായ സാമുദായികവ്യാപാരങ്ങളും ഒരിക്കലും തുല്യഗുണങ്ങളോടുകൂടി ഇരിക്കുന്നില്ല. "ഒച്ച കേട്ടാൽ ആൾ അറിയാം" എന്നുള്ള ലോകോക്തി ആതും സമ്മതിക്കുന്നതാണു്. ആകയാൽ ഏതു മനുഷ്യന്റെയും ശബ്ദം പ്രത്യേകം വിവേചി

ക്കത്തക്കവണ്ണം സ്പഷ്ടമായ ധ്വനിവിശേഷങ്ങളോടുകൂടിയതാണെന്നു നിശ്ചയംതന്നെ. ഈ വ്യത്യാസം അഭ്യസനാദിപ്രയത്നങ്ങളാൽ ആരും സ്വയം സമ്പാദിക്കുന്നതുമല്ല. തന്നിമിത്തം അതതു വ്യക്തിയുടെ കരണങ്ങൾക്കും കർമ്മങ്ങൾക്കും ഉള്ള നൈസർഗ്ഗികമായ ഗുണഭേദംതന്നെയാണു് അതിനു ഹേതുവെന്നു വിശദമാകുന്നു.

2. ഉച്ചാരാവയവങ്ങൾ ഒന്നൊന്നായി സംഹിതയിൽ പ്രവർത്തിക്കുമ്പോൾ അവയുടെ സ്ഥിതിഗതികൾക്കു തമ്മിലുണ്ടാവുന്ന ആസന്നസാമ്യം ഓരോ വ്യക്തിക്കും ഓരോ വിധമായിരിക്കും. ഇതു് ഒരുദാഹരണംകൊണ്ടു വ്യക്തമാക്കാം. അനേകം സ്വരവ്യഞ്ജനങ്ങൾ സമ്മേളിച്ചുണ്ടായിട്ടുള്ള ഒരു പദത്തിൽ അതിന്റെ ഓരോ അംശവും ഉച്ചരിക്കുന്നതിനു് വക്താവു് അവയവങ്ങളെ ഒന്നൊന്നായി വ്യാപരിപ്പിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഈ പരിശ്രമത്തിൽ ഒരാൾ ഒരംഗത്തിന്റെ പ്രവൃത്തി അവസാനിച്ചശേഷം അല്പം വിശ്രമിച്ചിട്ടേ മറ്റവയവം ചലിപ്പിക്കുന്നുള്ളു എന്നുവരാം. പ്രത്യുത മറ്റൊരാൾ ആ അവയവത്തിന്റെ ചേഷ്ട വിരമിക്കുന്നതിനു് ഇടകൊടുക്കാതെതന്നെ രണ്ടാമത്തെ അംഗം പ്രവർത്തിപ്പിക്കുന്നു. വേറൊരാൾ ഈ രണ്ടുപാധികൾക്കും മധ്യഗമായ ഒരവസ്ഥ സ്വീകരിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ ഭാഷകസമൂഹത്തിൽ ഓരോ വ്യക്തിയും ഉച്ചാരാംഗങ്ങളെ തുടർച്ചയായി വ്യാപരിപ്പിക്കുന്നതിൽ അവിചാരിതമായി ഭിന്നഭിന്നമായ ഓരോ സങ്കേതം അവലംബിക്കുന്നതു് സാധാരണമാണു്. തന്മൂലം അതതു വ്യക്തികളുടെ ഭണിതിവിധാനങ്ങളിൽപ്പെട്ട പദവും ബഹുധാരൂപാന്തരിതമായിത്തീരുന്നു. ദൃഷ്ടാന്തത്തിനു് 'മങ്ഗലം' എന്ന ഏകപദം മാത്രം മതിയാകും. ഓരോ വ്യക്തിയും സ്വസ്വസമ്പ്രദായങ്ങൾക്കു് ഒത്തവണ്ണം അതു 'മംഗലം' 'മംഗളം' 'മങ്ഗലം' 'മങ്ഗളം' 'മങ്ഗ്ലം' 'മങ്ഗ്ളം' 'മംഗ്ലം' 'മംഗ്ളം' 'മങ്ഗ്ലം' 'മങ്ഗ്ളം' 'മങ്ല്ലം' 'മങ്ള്ളം' എന്നിങ്ങനെ ഓരോ മട്ടിൽ ആണു് ഉച്ചരിക്കുന്നതു്. ഈ ധ്വനനാന്തരമുദ്രാദ സവ്വപദങ്ങളിലും പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും അവയെല്ലാം എഴുതിക്കാണിക്കുന്നതിനു ലിപികൾ മതിയാകയില്ല.

സാമാന്യപരിണാമം:

ഭാഷകവഗ്ഗം ഉച്ചാരത്തിൽ പൊതുവേ പ്രയത്നരാഹിത്യം കാംക്ഷിക്കയും മനസ്സറിയാതെതന്നെ എളുപ്പവും സൗകര്യവും ദീക്ഷിക്കുകയും സ്വസ്വോച്ചാരം മറ്റുള്ളവരുടേതിൽ നിന്നു് ഭേദിച്ചും പ്രത്യേകമായും വന്നാലുള്ള വൈഷമ്യം ശങ്കിച്ചു് അനുകരണത്തിനു് ഒരുമ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ ആസക്തികളുടെ ഫലമായി ഉച്ചാരവൃത്തിയിൽ സാമാന്യേന ഉളവാകുന്ന വ്യത്യാസങ്ങൾ താഴെ പറയുന്ന മാതിരികളിൽ ഉള്ളവ ആയിരിക്കും.

1. ഏകഭാഷ സംസാരിക്കുന്ന എല്ലാവരും അതതു ശബ്ദം 'നിരുക്ത'പ്രകാരം ഉച്ചരിക്കാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും അവരിൽ ഒരു സംഘം അതു പൂർണ്ണമാക്കുന്നതു ദുസ്സാധമെന്നു് കരുതുകയും മറു സംഘം ആയതു് അസാദ്ധ്യമെന്നു ഗണിക്കയും ചെയ്യുന്നതിനാൽ രണ്ടുകൂട്ടരും ഏതെങ്കിലും നിർബന്ധം നേരിടാത്തപക്ഷം യഥാർത്ഥധ്വനിക്കു പകരം അതോടു് ഏറെക്കുറെ സാമ്യമുള്ള ശബ്ദങ്ങൾ പുറപ്പെടുവിക്കുന്നു. 'വെളുപ്പു്,' 'വെളുക്കുന്നു' ഇത്യാദി രൂപങ്ങളുടെ മൂലത്തിൽനിന്നു് ഉണ്ടായതാകയാൽ 'വെൾമ' എന്ന പദത്തിലും മദ്ധ്യഗതമായി ചില്ലിനു വാർത്സ്യമായ 'ള'കാരത്തിന്റെ അദ്ധോച്ചാരമാണു് വേണ്ടതെങ്കിലും ഒരുകൂട്ടർ അതു് 'വെൺമ' എന്നും മറുകൂട്ടർ 'വെഴ്ച' എന്നും ആണു് ഉച്ചരിക്കാറുള്ളതു്. അതുപോലെതന്നെ സംസ്കൃതഭാഷയിൽ 'കംധം' (ശിരസ്സിനെ ധരിക്കുന്നതു്) എന്ന പദം അനുകരണാന്തരങ്ങളാൽ കന്ധം, കണ്ടം, സ്കന്ധം എന്നിങ്ങനെ വിചിത്രിതരൂപങ്ങൾ ആയിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു.

2. ഭാഷകന്മാരുടെ അജ്ഞതാദിദോഷങ്ങൾ നിമിത്തം ഉച്ചാരണം സൂക്ഷ്മഗണനത്തിനു് വിഷയീഭവിക്കാതാവുകയും അതോടെ ഏതെങ്കിലും കരണവൈഷമ്യംകൂടി നേരിടുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ മേൽപ്പറഞ്ഞതിൽനിന്നു ഭിന്നമായി ശബ്ദസ്ഥിടീകാരം ഉദാസീനമായി പരിണമിക്കുന്നു. ഭാഷയിൽ മകൻ, മകൾ, മൈ, ചെമപ്പു് ഇത്യാദി പദങ്ങൾ വിദ്യാഭ്യാസമുള്ളവർ അതേ വിധത്തിലോ അഥവാ അനുകരണംമൂലം 'മഹൻ' 'മഹൾ' 'മെയ്' 'ചുവപ്പു്' 'ചുമപ്പു്' 'ചുകപ്പു്' എന്നീ സമ്പ്രദായങ്ങളിലോ ഉച്ചരിക്കുവേ ശബ്ദാംശങ്ങളെക്കുറിച്ചു് ബോധ

മില്ലാത്തവരും അഭ്യാസസംസർഗ്ഗാദികൾകൊണ്ട് ഉച്ചാരാവയവങ്ങൾ വേണ്ടവണ്ണം സ്വാധീനപ്പെട്ടത്തിയിട്ടില്ലാത്തവരുമായ ഗ്രാമീണന്മാർ അവയെ സംസാരത്തിൽ 'മോൻ,' 'മോൾ,' 'മേല്യ്,' 'ചോപ്പ്' എന്നിങ്ങനെ അവ്യക്തങ്ങളാക്കിത്തീർക്കുന്നതു സാധാരണമാണു്.

3. കാരണവൈഷമ്യം ഇല്ലാത്തപക്ഷവും വക്തൃഗണം അശ്രദ്ധ, മടി എന്നിവയാൽ അവയവങ്ങളെ സൂക്ഷ്മരീത്യാ പ്രവർത്തിപ്പിക്കാതിരിക്കയും തന്നിമിത്തം കാലാനുരൂപമായ സാമാന്യോച്ചാരത്തിനുപകരം അതോട്ട് അടുപ്പമുള്ള മറ്റൊരു ധ്വനി അവതരിപ്പിക്കയും ഈ വ്യത്യാസം വീണ്ടും നിർബാധം വർദ്ധിച്ചു നാനാത്വം പ്രാപിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ദ്രാവിഡകുടുംബത്തിൽ ഐകാരത്തിനു നിരുക്തപ്രകാരം ഉള്ള ധ്വനി 'എഇ' എന്നപോലെ ഉള്ള ഒന്നാണെങ്കിലും മലയാളത്തിൽ അതു ദുർല്ലഭം ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ മാത്രമേ ശ്രവിക്കുന്നുള്ളു. അതിനു കാരണം 'എഇ' പ്രായമായ ഉച്ചാരം അന്യഹേതുക്കളാൽ ദൂഷിച്ചു് ഭാഷയിൽ അനേകത്ര 'അഇ' എന്നപോലെ ആയിത്തീർന്നതാണു്. ഏതുമൂലം നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ ഇക്കാലത്തു പാരമ്പര്യനിഷ്ഠമായിത്തീർന്നിട്ടുള്ള ഉച്ചാരം അതുതന്നെയാണെന്നു പറയാം. എന്നാൽ ആലസ്യവും അനാസ്ഥയും കൊണ്ട് ഭാഷകസമൂഹത്തിൽ അനേകംപേർ ഐകാരത്തിന്റെ പ്രസൃതധ്വനി സ്ഥാനപരമായ ഉടപ്പും നോക്കി 'അയ്' എന്നു മാറ്റിക്കളയുന്നു, ഈ പരിണതി വീണ്ടും നിരോധഹീനം പെരുകി 'അയ്' അയ്യ്, ആയും അം, ആയും ആ, ആയും അ, ആയും പല വേഷത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടുനുണ്ട്. (ചൈ=കൈ), കൈ, കയ്യട, കയ്യ്, കമ്മൽ, (കൈ+എഴുത്ത്) കായിതം (കൈ+കോപ്പ്=) കാപ്പ്, (കൈ+എഴുത്ത്=) കത്ത്, (എൾ+നൈ=എണ്ണ) എന്നീ രൂപാന്തരങ്ങൾ ഇതിനു് ഉദാഹരണങ്ങളാണു്.

ആസക്തികമായി ഭാഷകപരമ്പരയിൽ സാമുദായികതേവന ഉണ്ടാകുന്ന ഈവക ഉച്ചാരഭേദങ്ങളാൽ ഉളവാകുന്ന ശബ്ദരൂപങ്ങൾക്ക് അധികം വ്യാപ്തിയുള്ളതിനാൽ അവ അതതു കാലത്തുണ്ടാകുന്ന ശബ്ദകോശങ്ങളിൽ ഗ്രഹിക്കപ്പെട്ടുന്നതിനും അനന്തരം വൈയാകരണന്മാരുടേയും നൈരുക്തിക

ന്മാരുടേയും വിധികൾകൊണ്ടു വൈജാത്യദോഷം നീങ്ങി വ്യവസ്ഥിതപദങ്ങളായി തീരുന്നതിനും ഇടയാകുന്നു. തന്നിമിത്തം വിശേഷപരിണാമങ്ങളേക്കാൾ ശബ്ദങ്ങളുടെ സാമാന്യപരിണാമങ്ങൾ ഭാഷാഭിവൃദ്ധിക്കു കൂടുതൽ പ്രയോജനകരമായിത്തീരുന്നുണ്ടു്. ഇപ്രകാരം ഭാഷാഭണിതിയിൽ സ്ഥിരമായും ആനുഷംഗികമായും ഏർപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഭേദഗതികൾ സൂക്ഷ്മമായി ഗ്രഹിക്കുന്നതിനു് ഒന്നാമതായി വേണ്ടതു് ഉച്ചാരാവയവങ്ങളുടെ വ്യാപാരവിധാനങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവാകുന്നു. അതു് അടുത്ത അദ്ധ്യായത്തിൽ ഉപപാദിക്കുന്നതാണു്.

രണ്ടാം അദ്ധ്യായം

വണ്ണാൽപത്തി

ഭാഷകൊണ്ടു പെരുമാറുന്ന മനുഷ്യജാതിയുടെ ശ്വാസനാളത്തെ ഒരു ഓടക്കുഴലിനോടും മുഖത്തെ അനേകം ശബ്ദമ്മങ്ങളോടുകൂടിയ ഒരു വാദ്യയന്ത്രത്തോടും ഏതാണ്ടു് ഉപമിക്കാം. സാമാന്യദ്വാരത്തോടുകൂടിയ ഒരു വേണുഖണ്ഡത്തിലൂടെ ഊതിയാൽ ധ്വനി പുറപ്പെടാതിരിക്കയും പ്രത്യുത, ധ്വനി ജനകമാംവണ്ണം സംസ്കരിക്കപ്പെട്ട സുഷിരത്തിൽക്കൂടി ശ്വാസോദ്വമനം ചെയ്താൽ ശബ്ദം സ്ഫുടമായി ഉത്ഭവിക്കയും ചെയ്യുന്നതു് നമുക്കു് അനുഭവഗോചരമാണല്ലോ. അപ്രകാരംതന്നെ ഇതരജീവികൾക്കില്ലാത്തവണ്ണം മനുഷ്യന്റെ ശ്വാസനാളത്തിൽ കണ്ഠപ്രദേശത്തിനു് അടുത്തു കീഴായി ഒരു കളിക്കുഴലിലെ ജിഹ്വയെന്നപോലെ ഏറ്റവും ലഘുവും നാദോല്പാദകവുമായ ഒരു മാംസതന്തു അകത്തേക്കു് ഉന്തിനില്ക്കുന്നുണ്ടു്. ഈ തന്തു വിശ്രാന്തമായിരിക്കുമ്പോഴോ അഥവാ നാം സാമാന്യരീത്യാ ശ്വാസോച്ഛ്വാസം ചെയ്കയും വായ് തുറക്കുകയും അടയ്ക്കുകയും മറ്റും ചെയ്യുമ്പോഴോ അതിനു ചലനം സംഭവിക്കാത്തതിനാൽ ഉള്ളിൽനിന്നു വ്യക്തമായ ഒരു നാദവും പുറപ്പെടുന്നില്ല. അതിനാൽ മനുഷ്യർ ജീവാവശ്യങ്ങളെ പൂരസ്കരിച്ചു് ശ്വാസകോശത്തിൽ സ്വഭാവഗത്യ, അവലംബിക്കുന്ന പ്രയത്നങ്ങളും തദുപകരണങ്ങളും മാത്രമല്ല ഭാഷാത്മകമായ നാദം അവതരിപ്പിക്കാൻ ഉപയോഗിക്കുന്നതെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു. ഈ സ്ഥിതിക്കു് ഒരുവിധം വിശേഷാവയവവും പ്രത്യേകയത്നവുംകൊണ്ടല്ലാതെ അതു സാദ്ധ്യമാകുന്നതല്ല.

സ്വരങ്ങൾ

അന്തർഗ്ഗതങ്ങളായ വിചാരങ്ങൾ ഉച്ചാടനം ചെയ്യിക്കുന്നതിനു ഹൃദയം സന്നദ്ധമായിക്കഴിഞ്ഞാൽ നാം ശ്വാസധാരയെ പ്രത്യേകരീത്യാ ചില പ്രത്യേകസ്ഥാനങ്ങളിലൂടെ നിർഗ്ഗ

മിപ്പിക്കാൻ യത്നിക്കയും തൽഫലമായി ഹൃദയപാർശ്വങ്ങളിലുള്ള മാംസഗോളകങ്ങൾ തുടിക്കയും അതിനെ തുടർന്നു പ്രസ്തുത നദനതന്തു നിസ്സന്ദ്രം മുൻപെട്ടും പിൻപെട്ടും ആടിത്തുടങ്ങുകയും ഈ ആട്ടംമൂലം 'നാഗസ്വര'ത്തിൽ 'ശ്രുതി' എന്നപോലെ ഏകരൂപമായ ഒരു ധ്വനി ഉള്ളിൽനിന്നു് ഉത്ഭവിക്കയും ചെയ്യുന്നു. അതിനെ വൈയാകരണന്മാർ കല്പിക്കുന്ന അർത്ഥത്തിൽ നമുക്കു 'നാദ'മെന്നു വ്യവഹരിക്കാം. താഴെ പറയുന്ന ഉപാധികളെ ആശ്രയിച്ചു് ഈ നാദത്തിനു പല ജാതി വൈവിധ്യങ്ങൾ സംഭവിക്കുന്നതിനാലാണു് അക്ഷരമാലയിൽ അതു ബഹുലമായി പരിഗണിക്കപ്പെടത്തക്കവണ്ണം പരസ്പരം വ്യത്യാസപ്പെട്ട അനേകം സ്വരങ്ങളായിത്തീരുന്നതു്.

കാലോപാധികമായ വൈവിധ്യം:

ഒരു ക്ലിപ്തമുഹൂർത്തത്തിനുള്ളിൽ ആയാല്യം മേല്പറഞ്ഞ നദനതന്തുവിനുണ്ടാകുന്ന വേപനം ഒരേ നിയതാവസ്ഥയിൽ ആയിരിക്കയില്ല. നാം പുറത്തേക്കു തള്ളിവിടുന്ന ശ്വാസവായുവിന്റെ വേഗഭേദം അനുസരിച്ചു് ആ തന്തുവിന്റെ ചലനത്തിനും ഏകനിമിഷത്തിൽത്തന്നെ ന്യൂനാധിക്യങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നതാണു്. വേപനവേഗം വർദ്ധിക്കുന്തോറും നിശ്വാസതരംഗങ്ങൾ ചുരുങ്ങുന്നതിനാൽ നാദം സങ്കുചിതമായിത്തീരുകയും പ്രത്യുത, അതിനു വികാസം സംഭവിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ഇതുതന്നെ പ്രകാരാന്തരേണ പറയുന്നതായാൽ നദനതന്തുവിന്റെ വേപനത്തിൽ നേരിടുന്ന വേഗമാന്ദ്യഭേദംനിമിത്തം ആ വേപനത്തിനു മാത്രാന്തരം സംഭവിക്കയും തൽഫലമായി നാദത്തിനു് ഒരുവക നാനാത്വം വരുന്നതിനാൽ ഹ്രസ്വം, ദീർഘം, പ്ലുതം എന്നീ വ്യത്യാസങ്ങൾ ഉളവാകുകയുമാണു ചെയ്യുന്നതു്. സംഗീതകലയിൽ മനുഷ്യവാഗ്ഭേദത്തിനു് ആദ്യകാലം തുടങ്ങിയുള്ള അഭിരുചി ഈ വൈവിധ്യം വളർത്തുന്നതിനും സ്ഫുടീകരിക്കുന്നതിനും സാഹായ്യപ്രദമായിത്തീർന്നിരിക്കാൻ ഇടയുണ്ടു്. ഛാന്ദസികന്മാരും വൈയാകരണന്മാരും നാദത്തിനു കാലാനുസാരേണ ഉണ്ടാകുന്ന ഈ വൈചിത്ര്യങ്ങളുടെ ഭേദം വ്യക്തമാക്കുന്നതിനു് വിചിത്രിതധ്വനികളെ

ത്തന്നെ ആധാരമാക്കി മാത്രാഗണനം ചെയ്യുന്നവെങ്കിലും ആ അളവിനു സാക്ഷാൽ അഹ്മായിട്ടുള്ളതു് ഉല്പന്നങ്ങളായ സ്വരങ്ങൾ അല്ലെന്നും പ്രത്യുത ഉല്പാദകമായ നദനതന്തുവിന്റെ വേപനവ്യത്യാസമാണെന്നും ഉള്ള സിദ്ധാന്തം ശാസ്ത്രവാദത്തിനു് അധികം യോജ്യമാകുന്നു.

യത്നപരമായ വൈവിധ്യം:

ശ്വാസം ഒരു കുഴലിൽക്കൂടി സാധാരണമട്ടിൽ ബഹിർഗ്ഗമിക്കുമ്പോൾ അതിന്റെ ഉള്ളിലുള്ള ജിഹ്വാഗ്രത്തിനുണ്ടാകുന്ന ചലനം ഒരുവിധം; നിശ്വാസഗതിയിൽ വേഗമാന്ദ്യങ്ങൾക്കിടയാക്കിയാൽ അപ്പോഴുണ്ടാകുന്ന ചലനം മറെറാരു വിധം; ശ്വാസം ബഹ്വായത്നം ചെയ്തു പുറത്തേക്കു തള്ളിവിടുന്നപക്ഷം തത്സമയം അതിനുണ്ടാകുന്ന വേപനം വേറൊരുവിധം. ഏതന്മൂലം ആ കുഴൽനാളത്തിൽനിന്നു ശ്രുവിക്കുന്ന ധ്വനിക്കും അതതുവേളയിൽ അവ്യാകുലത, സങ്കോചവികാസങ്ങൾ, ആരോഹാവരോഹം എന്നീവക വ്യത്യാസങ്ങൾ സംഭവിക്കുന്നു. അതുപോലെതന്നെ ഉച്ചാരദശയിൽ നാം ഇടയ്ക്കിടെ നിശ്വാസതരംഗങ്ങളിൽ ചിലതു പുറത്തേക്കു് ഉന്തിവിടുന്നതിനായി പ്രയോഗിക്കുന്ന യത്നഭേദം അനുസരിച്ചു നദനതന്തുവിനു മുൻപറഞ്ഞ പൂർവ്വാപരരൂപമായ വേപനത്തിനുപുറമേ ഉച്ചാവചവിപര്യയേണ മറ്റൊരുമാതിരി ചലനംകൂടി ഉണ്ടാകുന്നതാണു്. ഈദൃശവേപനംമൂലം ശ്രുതിക്കു് ആരോഹാവരോഹമെന്നതുപോലെ നാദത്തിനു് ഉദാത്തം, അനുദാത്തം, സ്വരിതം ഇത്യാദി തരഭേദങ്ങൾ ഉളവാകുന്നു. ഭാഷാശാസ്ത്രദൃഷ്ട്യാ ഈ വൈവിധ്യോപാധി അതിപ്രധാനമാണു്. അതിനു കാരണം, ഓരോ ഭാഷയിലും ജനസമുദായത്തിലും ഉച്ചാരപ്രയത്നം (Accent) ചില പ്രത്യേകധർമ്മങ്ങളോടുകൂടി പരമ്പരയാ ഏറ്റുപ്പെട്ടു നില്ക്കുകയും തന്നിമിത്തം മൗലികങ്ങളും പ്രാചീനങ്ങളുമായ അനവധി പദങ്ങളുടെ വർണ്ണങ്ങളും ഉച്ചാരസമ്പ്രദായങ്ങളും ക്രമേണ അത്യധികം ഭേദപ്പെടുന്നതിനു് അതു് ഹേതുവായിത്തീരുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതാണു്.

ദ്രാവിഡഭാഷകളിൽ വൈയാകരണന്മാർ നാദത്തിനുള്ള

ഈ വൈവിധ്യോപാധി തീരെ പരിഗണിച്ചു കാണുന്നില്ല. ഏതു ഭാഷാപദങ്ങളിലും ആധ്മാനാർഹമായ ഒരു വണ്ണമെങ്കിലും ഇല്ലാതിരിക്കില്ലെന്നാണ് ഭാഷാശാസ്ത്രകാരന്മാരുടെ സിദ്ധാന്തം. ആകയാൽ നിർദ്ദിഷ്ടഭാഷകളിൽ ആധ്മാനസമേതമായ ഉച്ചാരസമ്പ്രദായം നടപ്പില്ലാത്തതാണ് പ്രസ്തുത ഔദാസീന്യത്തിനു കാരണമെന്നു വിചാരിക്കാൻ വഴിയില്ല.

സംസ്കൃതത്തിൽ ഉദാത്തം, അനുദാത്തം എന്നീ ആധ്മാനവൃത്തികൾ വളരെ പുരാതനങ്ങളായി ഏർപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവയാണ്. സ്വരിതമാവട്ടെ ഗ്രീക്, ലാറ്റിൻ എന്നീ ഭാഷകളിൽ 'Circumflex' എന്നു പറയപ്പെടുന്ന ഉച്ചാരപ്രയത്നത്തിനു സദൃശമായി കാലാന്തരത്തിൽ ഗ്രഹീതമായതാകുന്നു. പ്രാതിശാഖ്യകാരന്മാർ അതിനു 'ക്ഷൈപ്രം', 'പ്രശിഷ്ടം', 'അഭിനിഹിതം', 'പ്രകയം', 'പ്രകിതം', 'ജാത്യം' എന്നിങ്ങനെ അനേകം അവാന്തരങ്ങൾ കല്പിച്ചിട്ടുമുണ്ട്. വൈദികഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഉദാത്താദിഭേദങ്ങൾ വിവേചിക്കുന്നതിനു ഭിന്നഭിന്നങ്ങളായി പല ചിഹ്നങ്ങൾ പ്രയോഗിച്ചുകാണുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ ശാഖാന്തരഭാഷകളിൽ സുലഭമല്ലാത്തവണ്ണം നാദത്തിന്റെ ഗേയധർമ്മം പുരസ്കരിച്ചും ഗ്രീക്കുഭാഷാനീതിക്കനുരൂപമായി അക്ഷരങ്ങളെമാത്രം സമാശ്രയിച്ചുമാണ് സംസ്കൃതത്തിൽ ആധ്മാനവൃത്തിക്കു നിയമങ്ങൾ ഉത്ഭവിച്ചു കാണുന്നതു്. ആകയാൽ പദാംശങ്ങളിലൊഴികെ പദ്യപാദങ്ങളിലോ വാക്യഖണ്ഡങ്ങളിലോ പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്ന യത്നങ്ങളിൽ യാതൊന്നും ആ ഭാഷയിൽ ഉദാത്താദിഭേദങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടാത്തതുകൊണ്ട് അതിലും നാദത്തിനുള്ള പ്രയത്നപരമായ വൈവിധ്യങ്ങൾ പൂർണ്ണമായി നിർണ്ണയിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടില്ല.

ഇംഗ്ലീഷ്, ജർമ്മാനിക്ക് മുതലായ നവീന യൂറോപ്യൻ ഭാഷകളിലെ ആധ്മാനവ്യവസ്ഥകൾ സംസ്കൃതത്തിലേതിൽ നിന്നു തന്നെയും വ്യത്യസ്തങ്ങളാണ്. അവയിൽ 'Stress' എന്നും 'Pitch' എന്നും പറയപ്പെടുന്ന രണ്ടുവിധം അതിപ്രധാനങ്ങളായ ഉച്ചാരപ്രയത്നങ്ങൾ ഉള്ളതിൽ ആദ്യത്തേതു് സംഹിതയിൽ ഉച്ചാരം ഒരംശത്തിൽനിന്നു മറ്റൊരംശത്തിലേക്കു പരിവർത്തിക്കുന്നതിനിടയ്ക്കു പ്രാപിക്കുന്ന ദാർഢ്യത്തേയും രണ്ടാമത്തേതു് താദൃശമായുണ്ടാകുന്ന വികാസത്തേയും ലക്ഷീകരിക്കുന്നു.

എന്നാൽ ഇവയ്ക്കും ചില വൈവിധ്യങ്ങൾ ഇല്ലാതില്ല. പാശ്ചാത്യന്മാർ ഈ ആധ്മാനഭേദങ്ങൾ ഗ്രഹിച്ച് ഉച്ചാരം സംസ്കരിക്കയും അവമൂലം പദങ്ങളുടെ ജാതിവ്യത്യാസം വാക്യങ്ങളുടെ ഭാവാന്തരങ്ങൾ എന്നിവകൂടി വിവേചിക്കയും ചെയ്യുന്നു.

ചില 'സെമററിക്ക്' ഭാഷകളിൽ ഏഴെട്ടവിധം യത്നവിധാനങ്ങൾ ഉള്ളതായി കാണുന്നുണ്ട്.

ഈ കാരണങ്ങളാൽ നാദത്തിനു യത്നപരമായുണ്ടാകുന്ന വൈചിത്ര്യങ്ങൾ വളരെയാണെന്നും അവ സർവ്വത്ര സമാനധർമ്മങ്ങളോടുകൂടിയവയല്ലെന്നും തെളിവാകുന്നു. എന്നാൽ ഇതര ജാതിവൈവിധ്യങ്ങൾക്കുള്ളതുപോലെ ഇവയെ നിർദ്ദേശിക്കുന്നതിനു് ഒരു ഭാഷയിലും ലിപികൾ ഏർപ്പെട്ടകാണുന്നില്ല. അതു് ലേഖനവിദ്യയിൽ സാർവ്വത്രികമായി അവശേഷിച്ചിട്ടുള്ള ന്യൂനതകളിൽ ഒന്നല്ലാതെ ഈ ഉപാധിക്കുള്ള പ്രാമാണ്യക്കുറവുകൊണ്ടു് ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതല്ല.

സ്ഥാനാശ്രിതമായ വൈവിധ്യം:

മേൽപ്രകാരം കാലം, പ്രയത്നം എന്നിവയെ അവലംബിച്ചു് ഹ്രസ്വദീർഘപ്ലുതഭേദങ്ങൾക്കോ ഉദാത്താദി വൈചിത്ര്യങ്ങൾക്കോ അർഹമായ നാദംതന്നെ നദനതന്ത്രുവിന്റെ വ്യേപനസമേതമായ നിശ്വാസധാരവദനത്തിൽ ഉള്ള ഏതു സ്ഥാനത്തിൽ തട്ടി നിഷ്ക്രമിക്കുന്നുവോ ആ സ്ഥാനസ്പർശംമൂലം ഓടക്കുഴലിന്റെ പാർശ്വദ്വാരങ്ങളിൽ വിരൽ മൂടുന്നതിനാൽ 'ശ്രുതി' മുൻപറഞ്ഞ സമ്പ്രദായങ്ങൾക്കു പുറമേ വീണ്ടും വിചിത്രിതമായി തീരുന്നതുപോലെ നവനവങ്ങളായ ആകൃതികൾ പ്രാപിച്ചു് ഭിന്നഗ്രഹണങ്ങളോടുകൂടി കണ്ഠ്യം, താലവ്യം, ഓഷ്ഠ്യം എന്നീ സംജ്ഞകൾക്കു യോജ്യമാകത്തക്കവണ്ണം അ, ഇ, ഉ എന്നിങ്ങനെയുള്ള വിജാതീയസ്വരങ്ങളായി പരിണമിക്കുന്നു.

മാർഗ്ഗാനുഗ്രഹണമായ വൈവിധ്യം:

നാദനിഷ്ക്രമനത്തിനുള്ള രാജമാർഗ്ഗം വായ്തന്നെയാണു്. തന്മൂലം വിസ്തൃതമായ ആ വഴിയിലൂടെ സഞ്ചരിക്കുമ്പോൾ

നാദം 'ശുദ്ധംമാറുന്നില്ല.' പ്രത്യുത, ഉച്ചാരദശയിൽ ചില പ്പോൾ താലുവിനാലുള്ള ആച്ഛാദനം നീക്കപ്പെട്ടതുകൊ ണ്ടു് ശ്വാസധാര ഊർദ്ധ്വഭാഗത്തേക്കു വഴിതെറ്റി പ്രവഹി ച്ചു് ഇട്ടങ്ങിയ നാസാപഥത്തിലൂടെ പുറത്തുവരുകയും അതി നാൽ തത്സമയം ഉളവാകുന്ന നാദത്തിനു് അനുനാസിക്യം എന്ന 'തീണ്ടൽ' പറ്റുകയും ചെയ്യുന്നു. ഫ്രഞ്ചുഭാഷയിൽ ഇത്തരം സ്വരങ്ങൾ വളരെയുണ്ടു്. സംസ്കൃതത്തിലും ഇവ പൂ ർവ്വകാലത്തുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നതിനു് 'ഉപദേ ശേജനുനാസികഇത്' എന്ന പാണിനീയസൂത്രം ലക്ഷ്യമാണു്. ആ ഭാഷയിലുള്ള ചില ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഈവക വണ്ണ ങ്ങളെ വിവേചിക്കുന്നതിനു് പ്രത്യേകം ചിഹ്നവും ഉപയോ ഗിച്ചിരുന്നതായി കാണാം; എങ്കിലും ഉദാത്താദിനാനാത്വ ങ്ങൾക്കെന്നപോലെ അനുനാസികസ്വരങ്ങൾക്കും ലിപികൾ സർവ്വത്ര ശൂന്യമാകുന്നു.

സാങ്കര്യമൂലകമായ വൈവിധ്യം:

പൂർവ്വോപാധികളിൽ ഒന്നിനെ അനുസരിച്ചു് ചലനം പ്രാപിച്ച ഉച്ചാരാവയവം വിശ്രാന്തമാകുന്നതിനുമുൻപു് മറെറാരുപാധിയിലും ഏപ്പെട്ട പ്രവർത്തിച്ചുവെന്നു വരാം. അ പ്പോൾ ആദ്യോപാധിപ്രകാരം ഉളവായ സ്വരം സ്പഷ്ടമായി ത്തീരുന്നതിനു മുൻപു് ഭിന്നരീത്യാ മറെറാരു സ്വരംകൂടി അ തൊന്നിച്ചു പുറപ്പെടാൻ ഇടയാകുന്നു. തന്നിമിത്തം അവ്യ ക്തമായ പൂർവ്വധ്വനി രണ്ടാമത്തേ സ്വരത്തിൽ ലയിച്ചു് ഏക രൂപമായിത്തീർന്നിട്ടു് അതു നാദത്തിന്റെ വേറൊരു വൈചി ത്ര്യമായി പരിണമിക്കുന്നു. എ, ഏ, ഐ, ഒ, ഓ, ഔ എന്നി വ ഇങ്ങനെ ഉണ്ടാകുന്നവയത്രെ. എന്നാൽ ഇവ ഉൽപന്ന സ്വരങ്ങൾ സമ്മേളിച്ചുണ്ടായവയാണെന്നുള്ള സങ്കല്പത്താൽ പാണിനി ഇവയ്ക്കു 'സന്ധ്യക്ഷരങ്ങളെ'ന്നു പേരിട്ടുകയും വിറ്റ്നി മുതലായ ചില പാശ്ചാത്യവ്യാകരണവിമർശകന്മാർ ആ സംജ്ഞ അർത്ഥവത്താണെന്നു വാദിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. ഈ മതദ്വയത്തിൽ ആദ്യത്തേതാണു് ഭാഷാശാസ്ത്രവിചക്ഷണ ന്മാർക്കു പൊതുവേ ഹിതമായിട്ടുള്ളതു്. അതിനു ഹേതു, ഉൽ പന്നസ്വരങ്ങളുടെ സമ്മേളനം സ്വരവ്യഞ്ജനയോഗംപോലെ

നിഷ്പ്രയാസം അപഗ്രഥിക്കത്തക്കതും അക്ഷരധർമ്മം മാത്രം അർഹിക്കുന്നതുമായിരിക്കെ ഹ്രസ്വങ്ങളായ എ,ഒകളിൽ പ്രത്യേകിച്ചും, ഏകാരാദിശേഷംവണ്ണങ്ങളിൽ സാധാരണമായും ഈ ലക്ഷണങ്ങൾ ഫലിക്കാതിരിക്കയും, വിശിഷ്യ, അവ എല്ലായിടത്തും സ്വരസഹജമായ ഗുണങ്ങളോടുകൂടിത്തന്നെ വർത്തിക്കയും ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ട് ഉതു ഉദ്പാദകമായ നദനഭേദങ്ങൾ അവിഭാജ്യമായി സംക്രമിച്ച് അന്യജാതി വൈചിത്ര്യങ്ങൾക്കൊപ്പം ഉണ്ടായ ഒരു വൈവിധ്യമേ ആകുന്നുള്ളു എന്ന സിദ്ധാന്തത്തിന്റെ പ്രാബല്യമാകുന്നു.

മതാന്തരം:

പ്രസ്തുത ഹേതുക്കളാൽ ശ്രുതിസമാനമായി നാം പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന ഒരു വിശേഷനാദത്തിൽനിന്ന് സ്ഥാനാന്തരങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചും നദനതന്തുവിന്റെ വേപനത്തിനുണ്ടാകുന്ന വേഗമാന്ദ്യഭേദം പുരസ്കരിച്ചും അ, ആ, ഇ, ഈ, ഉ, ഊ എന്നും നിർദ്ദിഷ്ടവണ്ണങ്ങളുടെ ഉത്പാദനവൃത്തികൾക്ക് ആഭ്യന്തരസംക്രമം പററി എ, ഏ, ഐ, ഒ, ഓ, ഔ എന്നും ഉള്ള സ്വരങ്ങൾ ജനിക്കയും അവ വീണ്ടും യത്നഭേദം, മാത്രഭേദം എന്നിവയാൽ ഉച്ചാരത്തിൽ ബഹുധാ വിചിത്രിതങ്ങളായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നുവെന്ന സിദ്ധമായി. എന്നാൽ ഈ ഘട്ടത്തിൽ പ്രബലങ്ങളായ ചില മതാന്തരങ്ങൾകൂടി ഉള്ള വസ്തുത വിസ്മരിക്കത്തക്കതല്ല. അവയിൽ മുഖ്യമായ ഒന്നാണ് താഴെ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതു്:

"സൂക്ഷ്മദൃഷ്ട്യാ സ്വരങ്ങൾ അപരിമിതങ്ങളാണ്. അവയുടെ ലഘുതരങ്ങളായ എല്ലാ ഭേദങ്ങളും ചെവികൊണ്ടു വിവേചിക്കാൻ അശക്യമാകയാൽ ഭാഷകൾക്ക് അതെല്ലാം ഒന്നുപോലെ പ്രയോജനകരങ്ങളാകുന്നില്ലെന്നേയുള്ളു. എങ്കിലും എല്ലാ സ്വരങ്ങളും ഓഷ്ഠതാലുക്കൾക്കു മദ്ധ്യേ ജിഹ്വാഗ്രത്തിനുണ്ടാകുന്ന സങ്കോചം, വികാസം, ആവൃതി, ആരോഹം എന്ന നാലുതരം ചേഷ്ടകളിൽനിന്നു് ഉളവാകുന്നവയാണ്. ഈ ചേഷ്ടകൾക്ക് ആകെക്കൂടി മുപ്പത്താറു സമ്പ്രദായഭേദങ്ങൾ വരാം. അതിനാൽ സ്വരങ്ങളുടെ എണ്ണവും പ്രാധാന്യേന അത്രയുംകൊണ്ടു ക്ലിപ്തപ്പെടുത്താവുന്നതാണ്. അവതന്നെയും

അ, ഇ, ഉ എന്നീ മൂന്നു വിവൃതധ്വനികളുടെ ഛായാന്തരങ്ങളാകുന്നു.'' സ്വീറ്റ് മുതലായ ചില പണ്ഡിതന്മാരുടെ അനുമാനം ഇപ്രകാരമാകുന്നു. ഈ യുക്തിപ്രകാരം 'അൺ' എന്ന പ്രത്യാഹാരത്തിൽപ്പെട്ട മൂന്നു സ്വരങ്ങളും (അ, ഇ, ഉ) പരസ്വരാപേക്ഷ വിട്ടുണ്ടാകുന്ന മൂന്നു മൂലധ്വനികളാണെന്നു വരുന്നു. പാണിനിയും, ''ഇകോ ഗുണവൃദ്ധീ'', ''വൃദ്ധിരാദൈച്'' ''അദേങ് ഗുണഃ'' ഇത്യാദി സൂത്രങ്ങൾകൊണ്ട് അന്യസ്വരങ്ങളിൽ മിക്കതും നിർദ്ദിഷ്ടവർണ്ണങ്ങളുടെ പരിണതധ്വനികളാണെന്നുള്ള ഊഹം വെളിപ്പെട്ടുത്തിയിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഈ പൂർവ്വപക്ഷങ്ങളെക്കാൾ വർണ്ണവിജ്ഞാനീയം, സ്വരശാസ്ത്രം, പ്രകൃതിപാഠം, വ്യാകരണം എന്നിവയോടുള്ള ആനുഗുണ്യംനിമിത്തം ഇതിനുപരി വിവരിച്ച സിദ്ധാന്തത്തിനാണ് ഇപ്പോൾ കൂടുതൽ പ്രാമാണ്യമുള്ളതു്. ഗ്ലർ, മാക്സ്മുള്ളർ മുതലായവർക്കു ഹിതമായ മതവും അതുതന്നെ.

സ്വരീകൃതവർണ്ണങ്ങൾ:

ഋ,ഌകാരങ്ങൾ സംസ്കൃതത്തിലും ചില സ്ലാവൂഭാഷകളിലും മാത്രമേ ഉള്ളൂ. അവ രേഫലകാരങ്ങൾതന്നെ. ഹകാരമകാരങ്ങൾക്കെന്നപോലെ അർദ്ധവ്യഞ്ജനങ്ങളെന്നു പറയപ്പെടുന്ന അവയ്ക്ക് അനേകത്ര സ്വരധർമ്മംകൂടി ഉള്ളതായി കാണുകയാൽ നിർദ്ദിഷ്ടഭാഷകളിൽ 'രല'ങ്ങൾക്കു സ്വരസമുച്ചയത്തിലും വ്യഞ്ജനവർഗ്ഗപ്പിലും വെവ്വേറെ ലിപികൾ ഏർപ്പെട്ടുത്തുകയാണു് ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. ഈ സമ്പ്രദായം പ്രകാരാന്തരേണ മറ്റു ചില ഭാഷകളിലും ഇല്ലെന്നില്ല. ദ്രാവിഡഭാഷകളിൽ പലേ വ്യഞ്ജനങ്ങൾക്കും സംഹിതയിൽ പരാപേക്ഷകൂടാതെ ഉച്ചാരസുകരത്വവും അക്ഷരങ്ങൾ ശ്രുപവൽക്കരിക്കാനുള്ള ശക്തിയും സിദ്ധമാകയാൽ അവയുടെ താദൃശാംശങ്ങളെ ചില്ലുകളെന്ന പേരോടുകൂടി സവിശേഷം വിവേചിക്കയും പ്രത്യേകലിപികൾകൊണ്ടു നിർദ്ദേശിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ഇംഗ്ലീഷ് മുതലായ പാശ്ചിമാത്യഭാഷകളിലും ഇത്തരം വ്യഞ്ജനങ്ങൾ വളരെയുണ്ട്. പക്ഷേ, ആ ഭാഷകളെല്ലാം ലിപിദാരിദ്ര്യമുള്ളവയാകയാൽ ജനങ്ങൾ ആവക വ്യഞ്ജനങ്ങളുടെ രണ്ടംശങ്ങളേയും എഴുത്തിൽ വിവേചിക്കുക പതിവില്ലെന്നേ

യുള്ള. സംസ്കൃതത്തിൽ രേഫലകാരങ്ങളെ സ്വീകരിച്ചശേഷം മേൽപ്രസ്താവിച്ച നാദവൈവിധ്യോപാധികളെല്ലാം അവയിലും ആരോപിച്ച് ഹ്രസ്വദീർഘാദിഭേദങ്ങളും മറ്റും കല്പിക്കുന്നതിനു ശാസ്ത്രകാരന്മാർ പരിശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളതു് അനന്യസാധാരണമായ ഒരു വിശേഷമാകുന്നു. എന്നാൽ ഭാഷയുടെ ഗതിയാകട്ടെ അവയുടെ ശ്രമങ്ങൾക്കു് അനുകൂലമായിരുന്നില്ലെന്നുള്ളതിനു് ഋഌവർണ്ണങ്ങളുടെ ദീർഘങ്ങൾക്കും, അനുനാസികൃങ്ങൾക്കും കാണുന്ന പ്രചാരക്കുറവു് മതിയായ ലക്ഷ്യമാണു്.

വ്യഞ്ജനങ്ങൾ

ഇവയുടെ ഉല്പത്തി സ്വരങ്ങളുടേതിൽനിന്നു കേവലം വ്യത്യസ്തമാണു്. വ്യഞ്ജനോല്പത്തിക്കു നാദനതന്ത്രവിന്റെ വേപനമോ തന്മൂലമുണ്ടാകുന്ന നാദമോ അല്ല മൂലാവലംബം. അവ സ്സ്യാശ്രയം ശ്വാസധാരമാത്രമാകുന്നു. നാം അധരങ്ങളെ സങ്കോചിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു് ഊതിവിടുന്ന വായുപ്രവാഹത്തെ കൈവിരൽകൊണ്ടു പ്രതിരോധിച്ചാൽ ഒരുവക ശബ്ദം ജനിക്കാറുണ്ടു്. അതുപോലെ ഉള്ളിൽനിന്നു് ഉയന്നുവരുന്ന ശ്വാസതരംഗങ്ങൾക്കു സഞ്ചാരപഥത്തിൽ അവിടവിടെ സംഭവിക്കുന്ന നിരോധം, വിരാമം, സമ്മർദ്ദം എന്നിവയാൽ ചില ശബ്ദങ്ങൾ ഉദ്ഭവിക്കയും അവ തത്തൽസ്ഥാനഗ്രഹണങ്ങൾ അനുസരിച്ചു് വൈവിധ്യം പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഒരേ ശക്തിയും വടിയുംകൊണ്ടു ലോഹനിർമ്മിതമായ പാത്രത്തിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളിൽ അടിക്കുമ്പോൾ ഉളവാകുന്ന ധ്വനിഭേദങ്ങൾ ഈ തത്വം വിശദീകരിക്കുന്നതിനു പര്യാപ്തമായ ഉദാഹരണമാണു്. വ്യഞ്ജനങ്ങൾക്കു കണ്ഠ്യതാലവ്യാദിഭേദം വരുന്നതു് ഇപ്രകാരമാകുന്നു. ഇതുകൂടാതെ നിരോധവിരാമസമ്മർദ്ദങ്ങൾക്കു നേരിടുന്ന സമത്വം, ഗുരുത്വം, ലഘുത്വം മുതലായ വ്യത്യാസങ്ങളാൽ ഖരാതിഖരമൃദുഘോഷങ്ങളെന്നു പറയപ്പെടുന്ന മറെറാരുജാതി നാനാത്വവും സംഭവിക്കുന്നുണ്ടു്. കണ്ഠതാലവാദിസ്ഥാനങ്ങളിൽ പ്രതിരോധിതമായ ശ്വാസം വഴിതിരിച്ചു് നാസാദ്വാരങ്ങളിലൂടെ നിർഗ്ഗമിപ്പിക്കുന്നപക്ഷം

തത്തൽസ്ഥാനഗ്രണാകീണ്ണങ്ങളായി പുറപ്പെടുന്ന വ്യഞ്ജനധ്വനികൾക്കു് അനുനാസികൃം പറ്റി അവതന്നെ ങ, ഞ, ണ, ന, മ എന്നീ വണ്ണങ്ങളായിത്തീരുന്നു. ഉള്ളിൽനിന്നു് ഉൽഗമിക്കുന്ന ശ്വാസധാരതന്നെ ചിലപ്പോൾ നാദവാഹിയായും അല്ലാതെയും വരാം. ആകയാൽ നാദവാഹിയായ ശ്വാസത്തേയും കേവലശ്വാസധാരയേയും കണ്ഠാദിസ്ഥാനങ്ങളിൽ നിരോധിക്കയോ മട്ടിക്കയോ ചെയ്യുമ്പോൾ ജാതമാകുന്ന ധ്വനികളുടെ ധർമ്മംതന്നെയും പരസ്പരം വ്യത്യസ്തമായിരിക്കാനേ തരമുള്ളു. ഏതുമൂലം സ്വരാധാരമായ നാദത്തിന്റെ സമ്പർക്കത്തോടുകൂടിയ ശ്വാസധാരയിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്ന വ്യഞ്ജനങ്ങൾ സ്വരസമുച്ചയംപോലെ അക്ഷരങ്ങൾ രൂപവൽകരിക്കുന്നതിനു ശക്യങ്ങളും മറ്റു വ്യഞ്ജനങ്ങൾ അതിനു് അസമർത്ഥങ്ങളും ആയികാണപ്പെടുന്നു. സ്വ വ്യഞ്ജനങ്ങളും ഇങ്ങനെ ശ്വാസധാരയിൽനിന്നു് ഉദ്ഭവിച്ചു സ്ഥാനാന്തരങ്ങൾ, സമ്മർദ്ദാദികളിൽ സംഭവിക്കുന്ന പ്രകാരഭേദങ്ങൾ, മാർഗ്ഗവിപര്യയം, ബീജ (ശ്വാസ)ഗ്രണം എന്നീ ഉപാധികളെ ആശ്രയിച്ചു് വിവിധങ്ങളായിത്തീർന്നിട്ടുള്ളവയത്രെ.

സ്വരവ്യഞ്ജനങ്ങളുടെ നവീനവിഭജനം:

സ്വരങ്ങൾക്കും വ്യഞ്ജനങ്ങൾക്കും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം പലരും പലവിധം പരിഗണിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും സർവ്വോപരിഷ്കൃമായ ഭേദം സ്വരങ്ങൾ നാദവത്തുക്കളും വ്യഞ്ജനങ്ങൾ ശ്വാസവത്തുക്കളും ആണെന്നുള്ളതാണു്. ഇതുനിമിത്തം സ്വരങ്ങൾ ഉച്ചാരസുഗമങ്ങളാകകൊണ്ടു് അക്ഷരങ്ങളെ രൂപവൽകരിക്കുന്നതിനു് അവ പര്യാപ്തങ്ങളായി തീർന്നിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ നാദവത്തായ ശ്വാസധാരയിൽനിന്നു് ഉദ്ഭവിക്കുന്ന വ്യഞ്ജനങ്ങളും മേൽപ്രകാരം അക്ഷരങ്ങൾ സ്ഫുടിപ്പിക്കുന്നതിനു ശക്തിയുള്ളവയാണു്. Table (ടേബ്ൾ) എന്ന പദത്തിൽ കാണുന്ന അന്ത്യവണ്ണം ഒരു സ്വരമാണെങ്കിലും അതിനു സംഹിതയിൽ ഉച്ചാരമില്ല. ആകയാൽ അഗ്രിനു മുൻപുള്ള രണ്ടു വ്യഞ്ജനങ്ങൾ സ്വരവിഹീനമായി നില്ക്കുന്നവെന്നതന്നെ പറയാം. അവ ഉച്ചാര്യവും ഏകാക്ഷരവുമായിത്തീർന്നിട്ടുള്ളതും പദത്തിലെ ഉപാന്ത്യവണ്ണമായ L (ല്) എന്ന വ്യഞ്ജന

ത്തിന്റെ നാദവൽഭാവംമൂലമാകുന്നു. മലയാളത്തിലും കവിൾ, അവിൽ, എതിർ ഇത്യാദി ശബ്ദങ്ങളിൽ മദ്ധ്യഗതമായ സ്വരം ഉച്ചാരത്തിൽ സാധാരണമായി ലോപിക്കയും അനന്തരം അന്ത്യചില്ലുകളിലുള്ള നാദശക്തിമൂലം അവസാനവ്യഞ്ജനങ്ങൾ അക്ഷരധർമ്മം പ്രാപിക്കയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ആകയാൽ വർണ്ണങ്ങൾക്കു സ്വരവ്യഞ്ജനങ്ങളെന്ന പ്രാചീനവിഭാഗത്തെക്കാൾ ഭാഷാശാസ്ത്രപടുക്കൾ ഇഷ്ടപ്പെട്ടുന്നതു Sonents എന്നും Consonents എന്നും പറയപ്പെട്ടുന്ന ഒരു നവീനവിഭാഗമാകുന്നു. ഈ വിവേചനപ്രകാരം അക്ഷരങ്ങൾ രൂപവൽകരിക്കാൻ ശക്യമായ വർണ്ണങ്ങൾ എല്ലാം ആദ്യവകുപ്പിലും അതിനുപററാത്ത വ്യഞ്ജനങ്ങൾമാത്രം രണ്ടാമത്തെ വകുപ്പിലും ഉൾപ്പെട്ടുന്നു. നമ്മുടെ ഭാഷകളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പ്രസ്തുതധർമ്മമുള്ള വ്യഞ്ജനസമുച്ചയത്തിനു ചില്ലുകൾ എന്നൊരിനം പ്രത്യേകം കല്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് യൂറോപ്യൻ ഭാഷകളിലെ വർണ്ണചരിത്രത്തെ ആസ്പദമാക്കി പുറപ്പെടുവിച്ചിട്ടുള്ള ഈ വിവേചനസിദ്ധാന്തം ആവശ്യമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

വ്യഞ്ജനവിഭാഗങ്ങൾ:

വർണ്ണോൽപത്തിക്കു മൂലകങ്ങളായ നാദം, ശ്വാസം, ഘോഷം (നാദവാഹിയായും അല്ലാതെയും ഉദ്ഗമിക്കുന്ന ശ്വാസധാരക്കുണ്ടാകുന്ന വേഗാധിക്യംമൂലം ജാതമാകുന്ന ഒരു വിശേഷധർമ്മമാണ് ഘോഷം.) എന്നിവയ്ക്കു തമ്മിലുണ്ടാകുന്ന കലച്ചയുടെ ഊനാതിരിക്തഭേദം ആശ്രയിച്ചും, നാദവാഹിയായ ശ്വാസധാരയുടെ സഞ്ചാരമാർഗ്ഗം തുറക്കുന്നതിൽ നാം അവലംബിക്കാറുള്ള വിധാനാന്തരങ്ങളെ പുരസ്കരിച്ചും, സ്ഥാനവ്യത്യാസം പ്രമാണിച്ചും വ്യഞ്ജനങ്ങൾക്കു മൂന്നു മുഖ്യ വിഭാഗങ്ങൾ കല്പിക്കാം.

പ്രഥമോപാധി അനുസരിച്ച് സ്പർശ വ്യഞ്ജനങ്ങളും നാദവത്തുക്കൾ, നാദരഹിതങ്ങൾ, നാദവൽഘോഷങ്ങൾ, നാദരഹിതഘോഷങ്ങൾ എന്നു ഭിന്നഗുണങ്ങളോടുകൂടിയ നാലു ശേഖരങ്ങളായി പിരിയുന്നു. രണ്ടാമത്തെ തോതിൻപ്രകാരം

ഖരാതിഖരമൃദുഘോഷങ്ങൾ അനുനാസികങ്ങൾ മദ്ധ്യമങ്ങൾ ഊഷ്മാക്കൾ എന്നീവക വിഭാഗങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നു. മൂന്നാമത്തെ പ്രമാണമൂലമാകട്ടെ അവയ്ക്കും കണ്ഠ്യതാലവ്യാദിഭേദങ്ങൾ പരിഗണിക്കപ്പെടുന്നു. ഇതെല്ലാം വ്യാകരണമാർഗ്ഗേണ നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ സാമാന്യമാക്കുതന്നേയും പരിചിതങ്ങളാകകൊണ്ടു് ഈ ഘട്ടം ഇതിലധികം വിസ്തരിക്കയോ ഉദാഹരിക്കയോ ചെയ്യുന്നില്ല.

മൂന്നാം അദ്ധ്യായം

ഭാഷണവും ലേഖനവും

അപ്പോഴപ്പോൾ ഹൃദയത്തിൽ ഉളവാകുന്ന വിചാരങ്ങൾ അടുത്തുള്ളവരെ ധരിപ്പിക്കുന്നതിനു മാത്രമേ ഭാഷയുടെ വാങ്മൂലമായ ഉപയോഗം പര്യാപ്തമാകുന്നുള്ളു; തന്നിമിത്തം മനുഷ്യജീവിതത്തിനു് ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന സംസ്കാരാഭിവൃദ്ധി അനുസരിച്ചു കഴിഞ്ഞതും നടക്കുന്നതുമായ പ്രധാനസംഭവങ്ങളുടേയും സ്ഥിരവ്യക്തികളായ സംഗതികളുടേയും അറിവു് അനന്തരദശകളിൽ ക്ഷുണ്ണമാകാതെ സൂക്ഷിക്കുന്നതിനും നേതാക്കന്മാരും നിയന്താക്കന്മാരുമായി അതതു ജനസമുദായങ്ങളിൽ ഉള്ള ഓരോ വ്യക്തിയുടേയും ആജ്ഞകൾ, ഉപദേശങ്ങൾ, ഇംഗിതങ്ങൾ, ഇച്ഛകൾ എന്നിവ ദൂരസ്ഥിതന്മാരെ അനായാസേന ഗ്രഹിപ്പിക്കുന്നതിനും ആദിമകാലത്തു് സാധ്യമായിരുന്നില്ല. ഈ പോരായ്മ പരിഹരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി പൂർവ്വന്മാർ അന്വേഷിച്ചു കണ്ടുപിടിച്ച ഒരു വിശേഷവിദ്യയാണു് അനവധി പരിണാമങ്ങൾക്കുശേഷം ഭാഷയുടെ ദ്വിതീയോപയോഗവിധാനമായിത്തീർന്നിട്ടുള്ള ലേഖനകല.

ലിപികളുടെ ഉദ്ഭവം

ഈ വിദ്യയുടെ ആരംഭം ചിന്തകളുടെ ചിത്രീകരണമായിരുന്നു. ഇതു് ഇദംപ്രഥമമായി ആരംഭിച്ചതു പണ്ടത്തെ വടക്കേ അമേരിക്കൻവർഗ്ഗക്കാരാണെന്നാണു് ചരിത്രജ്ഞന്മാരുടെ ഭൂരിപക്ഷാഭിപ്രായം. എങ്കിലും ആവശ്യംനിമിത്തം ഏതാണ്ടു് അതോടു് അടുത്ത പൂർവ്വകാലത്തുതന്നെ പല ദേശനിവാസികളുടെയിടയിലും ഈ കലാവൃത്തി ആവിർഭവിച്ചുവെന്നുള്ളതിനും ലക്ഷ്യങ്ങൾ ഉണ്ടു്. എന്നാൽ ഈദൃശലേഖനംകൊണ്ടു വിചാരങ്ങളെ സാമാന്യാവസ്ഥയിൽ പൂർണ്ണരൂപത്തേന നിർദ്ദേശിക്കുന്നതിനു മാത്രമേ അന്നു് എല്ലാ നാട്ടുകാർക്കും കഴിഞ്ഞിരുന്നുള്ളു. ആകയാൽ ആശയങ്ങളുടെ വിവിധാംശങ്ങൾ സൂക്ഷ്മ

മായും സ്പഷ്ടമായും നിഷ്കൃഷ്യകരിക്കുന്നതിനും സ്ഥലകാലാവസ്ഥാന്തരങ്ങൾ വിവേചിച്ചുകാണിക്കുന്നതിനും മറ്റും ഈ ലേഖനരീതി പര്യാപ്തമല്ലെന്നുള്ള തത്വം പ്രായേണ ജനങ്ങൾ അറിഞ്ഞു. കൂടാതെ ഇതരകാര്യങ്ങളിലെന്നപോലെ ഈവക ചിത്രനിർമ്മിതിക്കും ഭിന്നഭിന്നങ്ങളായി പ്രത്യേകസങ്കേതങ്ങളും മാമൂലമാതൃകകളും ഓരോ സമുദായത്തിൽ പരമ്പരയാ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കാൻ ഇടയുള്ളതിനാൽ പ്രസ്ഥാനഭേദങ്ങൾക്കും വഴിയായി.

അനന്തരഘട്ടത്തിൽ പഴയ ചീനന്മാർ, മെക്സിക്കൊനിവാസികൾ, ഈജിപ്റ്റുകാർ മുതലായ ജാതിക്കാർ വിചാരത്തിന്റെ ഘടകാംശങ്ങൾകൂടി ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിയത്തക്കവണ്ണം ചിത്രലേഖനത്തിൽ ചില പരിഷ്കാരങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കാൻ തുടങ്ങി. ഈ സംസ്കാരം ക്രിസ്താബ്ദത്തിനു് ഏതാണ്ടു രണ്ടായിരം വർഷങ്ങൾക്കു മുൻപുതന്നെ അവരുടെ ഇടയിൽ നടപ്പായെന്നുള്ളതു് നിരാക്ഷേപമാണു്. എന്നാൽ ഈ ദശയിലും വാക്യത്തെ ആശയപ്രതിമമായിട്ടല്ലാതെ പദങ്ങൾ, അക്ഷരങ്ങൾ, വർണ്ണങ്ങൾ എന്നിങ്ങനെ അപോദ്ധരിച്ചു് ഭാഷാത്മകമായ രീതിയിൽ എഴുതാമെന്നുള്ള ബോധം അവർക്കുണ്ടായില്ല. ആകയാൽ അവർ ആരംഭിച്ച പരിഷ്കാരം വാക്യനിർദ്ദിഷ്ടങ്ങളായ വസ്തുക്കളെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതിനു് അവയുടെ പ്രധാനാവയവങ്ങളിൽ ഓരോന്നും ക്രിയകൾക്കു ചില സങ്കേതച്ഛായകളും പ്രത്യേകം വരച്ചുണ്ടാക്കുക എന്നുള്ളതായിരുന്നു. ഏതതുലം ഒരേ വസ്തുക്രിയകൾക്കുതന്നെ ഏകജനസമൂഹത്തിൽ പലമാതിരി ചിത്രങ്ങൾ ഉണ്ടായിവന്നിരിക്കാമെങ്കിലും അതിയായ താദാത്മ്യവും അനുകരണസൗകര്യവുംകൊണ്ടോ അഥവാ നമുക്കു് അജ്ഞാതമായി തീർന്നിട്ടുള്ള മറ്റുവല്ല കാരണത്താലോ അവയിൽ ചിലതിനു പ്രതിഷ്ഠയും പ്രചാരാധിക്യവും സിദ്ധിച്ചുവെന്നു് ഊഹിക്കാം. അതോടെ ലേഖനത്തിന്റെ എളുപ്പവും ഒഴുക്കും നോക്കി ചായാകരണം പൂർണ്ണമാക്കുന്ന കാര്യത്തിലും ജനങ്ങൾ ഉദാസീനരായിച്ചമഞ്ഞു. തന്നിമിത്തം ഓരോ ദിഗ്വാസികളുടെയും ചിത്രലേഖനരീതി ഇതരന്മാരുടേതിൽനിന്നും വസ്തുക്കളുടെ യഥാർത്ഥപ്രതിമൃത്തിൽനിന്നും ക്രമേണ അതിദൂരം വ്യത്യാസപ്പെട്ടു.

പദപ്രതികൃതികളായിത്തീർന്ന പ്രസ്തുതജാതി ചിത്രചിഹ്നങ്ങളും വിചാരപരമ്പരയിൽ വരുന്ന വസ്തുവൃത്തികളുടെ സാമാന്യലക്ഷ്യങ്ങൾ മാത്രമേ ആയിരുന്നുള്ളൂ. ആകയാൽ അവയുടെ ഗുണാന്തരങ്ങളും അന്യോന്യബന്ധങ്ങളും മറ്റും യഥോചിതം പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതിനു ലേഖനകലയിൽ വേറെയും ചില പരിഷ്കാരങ്ങൾ വേണ്ടതായി വന്നുകൂടി. തദനുസാരം ഭാഷയിലുള്ള സകല പദങ്ങൾക്കും പ്രത്യേകം വ്യത്യസ്തചിഹ്നങ്ങൾ ഉണ്ടാകേണ്ടിവന്നുവെങ്കിലും അതു് ഓരോ ഭാഷയിലും ശബ്ദസംഖ്യ അത്യധികമാകകൊണ്ടു് ആ കണക്കനുസരിച്ചു് ലിപികളുടെ എണ്ണവും വർദ്ധിക്കുന്നതിനും അഭ്യസനം പൂർവ്വാധികം ക്ലേശകരമായി തീരുന്നതിനും ഹേതുവാകുമെന്നുകയ്യോടെ വിദിതമായി. ആകയാൽ ചില ഭാഷക്കാർ ഭിന്നാർത്ഥവാചികളെങ്കിലും രൂപത്തിൽ ഐക്യമുള്ളവയായി കണ്ട പദങ്ങളിൽ ഓരോന്നിനുമാത്രം ലിപികൾ ഏർപ്പെടുത്തുകയും ശേഷം ശബ്ദങ്ങളുടെ അർത്ഥവൈചിത്ര്യങ്ങളെല്ലാം അവയിൽ ആരോപിക്കയും ചെയ്തു. ഇപ്രകാരം അനേക വർണ്ണസങ്കലവും ബഹ്വർത്ഥകവും ആയ പദത്തെ ഒറ്റലിപികൊണ്ടു രേഖപ്പെടുത്താൻ തുടങ്ങിയതോടെ ആ ഭാഷകളിൽ ശബ്ദങ്ങൾ ഏകാക്ഷരസദൃശങ്ങളും നാനാർത്ഥസംയുക്തങ്ങളുമായിത്തീർന്നു. ലിപികളാകട്ടെ അതതിനു് ഒത്തവണ്ണം പണ്ടേ ഉണ്ടായ ഛായാകരണചിഹ്നങ്ങളുടെ പരിണതാകൃതികൾതന്നെ. പഴയ ഈജിപ്ഷ്യൻഭാഷയിലും ചൈനീസിലുമാണു് ഈ സംസ്കാരം ആദ്യമായി തുടങ്ങിയതു്. ചൈനീസിൽ ഇതു് അദ്യാപി നിലനില്ക്കുന്നുമുണ്ടു്. ഭാഷയിൽ ശബ്ദസംഖ്യ അനുസരിച്ചു് ലിപികളുടെ തുകയും വർദ്ധിപ്പിക്കേണ്ടിവരുന്നപക്ഷം ലേഖനവൃത്തിയിൽ നേരിടാനിടയുള്ള ബുദ്ധിമുട്ടുകൾക്കു് ഇങ്ങനെ പരിഹാരമാർഗ്ഗം ഉണ്ടായതോടുകൂടി ഈ വിദ്യ മനനലേഖന(Idiography)സീമവിട്ടു് ധ്വനനലേഖന(Phonography)പന്ഥാവിൽ പ്രവേശിച്ചു. ഇതു് ലേഖനകലയുടെ ഉത്പത്തിചരിത്രത്തിൽ സർവ്വോപരിഷ്കൃമായി ഉണ്ടായിട്ടുള്ള പരിണാമമാണു്.

ചൈനീസിൽ ശബ്ദങ്ങൾ എല്ലാം ഏകാക്ഷരമാത്രങ്ങൾതന്നെ. പ്രത്യയോപസർഗ്ഗാദികൾചേർന്നു പദം നീളുകയോ

തന്മൂലം അക്ഷരാധിക്യം വന്നുകൂട്ടുകയോ ചെയ്യുന്നതിനും അതിൽ വഴിയില്ല. അതിനാലാണ് മേൽവിവരിച്ച ലേഖനരീതികൊണ്ട് ആ ഭാഷക്കാർ എന്നെന്നും കൃതാർത്ഥരായി കാണപ്പെടുന്നതു്. എന്നാൽ പഴയ ഈജിപ്റ്റു ഭാഷയുടെ അവസ്ഥ അതിനു വിരുദ്ധമത്രെ. അതിൽ പ്രത്യയാദ്യംശങ്ങൾ ചേർന്ന ശബ്ദം നീളുന്നതിനും സന്ധിവികാരാദികൾ ബാധിച്ചു് ധാതുപ്രകൃതികൾക്കു് ഉച്ചാരാന്തരം സംഭവിക്കുന്നതിനും മറ്റും ഇടയുണ്ടായിരുന്നു. താദൃശപരിണാമങ്ങൾക്കു മൂലകങ്ങളായ അതിലെ പ്രത്യയോപസർഗ്ഗങ്ങളിൽ പലതും ഒറ്റസ്വരമോ ഒരു വ്യഞ്ജനമോ മാത്രം ആയിരുന്നതിനാൽ ആ വർണ്ണങ്ങൾ പദത്തിൽ ചേരുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന ധ്വനിഭേദം ലേഖകനും ഗ്രഹിക്കേണ്ടതായി വന്നു. തന്നിമിത്തം ആ ഭാഷയിൽ അവശ്യം ലിപികൾ ആവശ്യമായി. അതോടെ അക്ഷരങ്ങളിലെ വർണ്ണസംഘടനവും വെളിപ്പെട്ടു. ഈജിപ്ഷ്യന്മാരുടെ കലാജ്ഞാനം ഈ അവസ്ഥയിൽ എത്തിയശേഷം അവർ മുൻപു് അക്ഷരലക്ഷ്യങ്ങളായി ഉപയോഗിച്ചുവന്ന ലിപികളെ അതതക്ഷരങ്ങളിലെ ആദ്യവർണ്ണങ്ങൾക്കുള്ള അടയാളങ്ങളാക്കി കല്പിച്ചു. അപ്പോൾ ഏകാക്ഷരങ്ങളിൽത്തന്നെ പലതിന്റെയും പ്രഥമവർണ്ണം ഒന്നായിരുന്നതിനാൽ അതിനു തത്തദക്ഷരലിപികളെല്ലാം ലക്ഷ്യങ്ങളായി തീർന്നതു് വീണ്ടും കുഴപ്പത്തിനു കാരണമായി. എങ്കിലും ഔചിത്യം സംഖ്യാധിക്യം എന്നിവയെ പുരസ്കരിച്ചു് കാലക്രമേണ ആവക ലിപികളിൽ ഓരോന്നുമാത്രം ആദ്യവർണ്ണങ്ങൾക്കുള്ള ചിഹ്നങ്ങളായി പ്രതിഷ്ഠാപിച്ചതിനാൽ ആ ദുർഘടവും അവസാനിച്ചു. ഇങ്ങനെ പ്രസ്തുത ഭാഷയിൽ ആദ്യമായി സർവ്വാക്ഷരലിപികളും പ്രായേണ വർണ്ണസൂചകങ്ങളായി പരിണമിക്കയും അതു് ഇദാനീന്തനലേഖനസമ്പ്രദായത്തിനു മാതൃകയായി തീരുകയും ചെയ്തു.

മാക്സ് മുള്ളർ ലേഖനവിദ്യയുടെ ഈ ഉല്പത്തിക്രമം കുറെകൂടി വിസ്തരിച്ചു് പല ഘട്ടങ്ങളായി വിവേചിച്ചിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സിദ്ധാന്തം മനനലേഖന(Idiography)ത്തിനു രണ്ടും ധ്വനനലേഖന(Phonography)ത്തിനു നാലും ഉൾപ്പടെ ലേഖനകലയുടെ അഭിവൃദ്ധിചരിത്രത്തിൽ പ്രധാനങ്ങളായി

ആറു ഘട്ടങ്ങളാണ് ഉള്ളതെന്നാകുന്നു. അവകൂടി താഴെ നിർദ്ദേശിക്കാം:

1. മനനലേഖനം (Idiography):

പ്രഥമഘട്ടം: വടക്കേ അമേരിക്കയിൽ ഇൻഡ്യന്മാർ വിചാരപരമ്പര പൂർണ്ണാകൃതിയിൽ ഒറ്റ ചിത്രംകൊണ്ടു നിർദ്ദേശിച്ച കാലം.

ദ്വിതീയഘട്ടം: പുരാതനരായ ചൈനാക്കാർ, മെക്സിക്കോനിവാസികൾ, ഈജിപ്ഷ്യർ എന്നിവർ വിചാരം തൽഘടകചിത്രങ്ങളാൽ വ്യവച്ഛേദിച്ചു് പ്രകാശിപ്പിച്ച കാലം.

2. ധ്വനനലേഖനം (Phonography):

പ്രഥമഘട്ടം: ഇദാനീന്തനചൈനാക്കാരും പണ്ടത്തെ ഈജിപ്തുകാരും പദങ്ങളെ അവയിലുള്ള വർണ്ണസമൂഹത്തോടുകൂടി പ്രസ്തുത ഘടകചിത്രങ്ങളാൽ രേഖപ്പെടുത്തിയ കാലം.

ദ്വിതീയഘട്ടം: ജപ്പാനീസിലും സെമററിക്കുഭാഷകളിലും ഉള്ളതുപോലെ പദങ്ങളെ ധാതുപ്രകൃതികളാക്കി അനവധി അർത്ഥം ആരോപിച്ചു് അവയ്ക്കു ലിപികൾ ഏർപ്പെടുത്തിയ കാലം.

തൃതീയഘട്ടം: മേൽപ്രകാരം ഉണ്ടായ അക്ഷരലിപികൾ അവയുടെ ആദ്യവർണ്ണങ്ങളായ വ്യഞ്ജനങ്ങൾക്കു ലക്ഷ്യങ്ങളായി തീരുകയും സ്വരങ്ങൾക്കു ലിപികൾ ഇല്ലാതിരിക്കയും ചെയ്ത കാലം.

ചതുർത്ഥഘട്ടം: ഗ്രീക്കോഇററാലിക്കു ഭാഷകളിൽ ഇപ്പോൾ ഉള്ളതുപോലെ സർവ്വവർണ്ണങ്ങൾക്കും പ്രത്യേകം ലിപികൾ ഉണ്ടായ കാലം.

(തൃതീയചതുർത്ഥഘട്ടങ്ങളുടെ സ്വഭാവം ഇതഃപരം ഉള്ള വിവരണങ്ങളിൽനിന്നു വിശദമാകുന്നതാണ്.)

ലേഖനവിദ്യയുടെ പ്രചാരചരിത്രം

ഈജിപ്തിൽ ലേഖനകല മേൽപ്രകാരം പരമാഭിവൃദ്ധി പ്രാപിച്ചശേഷം സെമററിക്ക് ജാതിയിൽ ഉൾപ്പെട്ടവരും

പണ്ടത്തെ വണിക്പ്രമാണികളും ആയിരുന്ന ഫിനീഷ്യൻ വർത്തകർ കച്ചവടക്കാര്യങ്ങൾ നടത്തുന്നതിനും കണക്കുകൾ എഴുതി സൂക്ഷിക്കുന്നതിനും മറ്റുമായി ആ ലേഖനരീതി അഭ്യസിച്ചു. തദ്വാരാ പ്രായേണ അതു മിക്ക സെമറിക്ക് ഭാഷകളിലും നടപ്പായി. അനന്തരം ചരിത്രദശയിൽ സെമറ്റിക്ക് ലിപികളും ഭിന്നാകൃതികൾ പ്രാപിച്ചു പരിണതങ്ങളായിതീർന്നു. അവയിൽ ഫിനീഷ്യരുടേയും അരേമിയക്കാരുടേയും ലിപികൾക്കാണ് പരസ്പരം അത്യധികം രൂപാന്തരത സംഭവിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ഇന്നുള്ള സകല പരിഷ്കൃതഭാഷാലിപികളും മേൽപ്രകാരം ഉണ്ടായി ബഹുധാ പരിണാമം പ്രാപിച്ച സെമറ്റിക്ക് ലിപിരൂപങ്ങളിൽനിന്നു് അവതരിച്ചിട്ടുള്ളവയത്രെ.

ഫിനീഷ്യർ പ്രതിവർണ്ണം ഓരോ ലിപിവീതം ശേഖരിച്ചു സ്വഭാഷയിൽ 22 ലിപികൾ അടങ്ങിയ ഒരു അക്ഷരമാല രൂപവൽക്കരിച്ചു. അവർ ഇതു സാധിച്ചതു് ഈജിപ്റ്റുകാരുടെ അക്ഷരമാലയിൽ കണ്ട ക്രമരാഹിത്യം പരിഹരിച്ചും അവരുടെ ലിപികളെ സ്വന്തഭാഷയിൽ അതേ വർണ്ണങ്ങൾക്കു് അഥവാ സദൃശധ്വനികൾക്കു ലക്ഷ്യങ്ങളായി സ്വീകരിച്ചും കുറെക്കൂടി പരിഷ്കൃതമായ മട്ടിൽ ആയിരുന്നു. എങ്കിലും ഫിനീഷ്യൻഭാഷയിൽ വ്യഞ്ജനങ്ങൾക്കല്ലാതെ സ്വരങ്ങൾക്കു് അന്നു ലിപികൾ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. നേരേമറിച്ചു് ഈജിപ്റ്റുകാർക്കു് അക്കാലത്തും അവ സുലഭമായിരുന്നു. ഈ വ്യത്യാസത്തിനു കാരണം സെമറിക്ക് ഭാഷകളിൽ സ്വരങ്ങൾക്കുള്ള അനന്യസാധാരണമായ അഗണ്യതതന്നെ. തദ്വംശ്യഭാഷകളിൽ വ്യഞ്ജനങ്ങൾക്കാണു് അതിപ്രാധാന്യം. ആകയാൽ പദാന്തർഭൂതങ്ങളായ വ്യഞ്ജനങ്ങളിൽ ഉള്ള എല്ലാ സ്വരങ്ങളും ചില നിയമങ്ങൾ അനുസരിച്ചു മാറിമറിഞ്ഞുവരുന്നതുകൊണ്ടു് അവ ശബ്ദത്തിൽ അപ്രധാനാംശങ്ങളും വ്യഞ്ജനലീനങ്ങളും ആണെന്നായിരുന്നു ആ ഭാഷക്കാരുടെ ധാരണ. ഏതന്മൂലം അവർ ക, കി, കു, കെ ഇത്യാദി ഏകവ്യഞ്ജനത്തിന്റെ എല്ലാ വൈചിത്ര്യങ്ങൾക്കുംകൂടി സന്ദർഭാനുസാരം മാറിമാറി വായിക്കേണ്ടതായി ഒരു ലിപി മാത്രമാണു് ഉപയോഗിച്ചുവന്നതു്. ഈ വൈജാത്യംകാരണം ഈജിപ്റ്റുകാരുടെ സ്വരസൂചകങ്ങളായ ലിപികളിൽ പലതും

സെമറിക്കിൽ വ്യഞ്ജനലിപികളായി മാറുന്നതിനും ആ മാറ്റം വീണ്ടും ഫിനീഷ്യർവഴി ഗ്രീക്ക്, ലാറ്റിൻ മുതലായ പാശ്ചിമാത്യഭാഷകളിലും സംക്രമിക്കുന്നതിനും ഇടയായി. മേൽപ്രകാരം സ്വരങ്ങളോട്ട പ്രകൃത്യാ ഉണ്ടായിരുന്ന അനാസ്ഥയും വ്യഞ്ജനങ്ങളോടുണ്ടായ വിശേഷപ്രതിപത്തിയും നിമിത്തം ഫിനീഷ്യർ പൂർണ്ണമായ ഒരക്ഷരമാല രൂപവൽകരിക്കുന്നതിനു ദീർഘകാലം പ്രാപ്തരാകാതെ കഴിക്കേണ്ടിവന്നു. ഒടുവിൽ ക്രി. അ. 4-ാം ശതാബ്ദംമുതൽ മാത്രമേ അവക്കു സ്വരസൂചകങ്ങളായ ലിപികൾ ഉണ്ടായുള്ളൂ. നിർദ്ദിഷ്ടകാരണങ്ങളാലാണു് ചില സെമറിക്ക് ഭാഷകളിൽ അദ്യാപി അക്ഷരലിപികൾതന്നെ പ്രചരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു്.

ഫിനീഷ്യർ അവരുടെ ലിപികളിൽ ഓരോന്നിനും നാമകരണം ചെയ്തതു് അവയുടെ ആകൃതി നോക്കിയാകുന്നു. തന്മൂലം കാള, ഭവനം ഇത്യാദ്യർത്ഥത്തിൽ 'ആൽഫ', 'ബെറ്റ' എന്നിങ്ങനെ ഓരോ ലിപിക്കും അവർ കല്പിച്ച സംജ്ഞകൾ അതതു ലിപികളാൽ നിർദ്ദേശിക്കപ്പെടുന്ന വർണ്ണങ്ങളുടെ പേരുകൾ അല്ലെങ്കിലും തല്ലക്ഷ്യങ്ങളുടെ പുരാതനസ്വരൂപം അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്ന ചരിത്രസൂചനങ്ങളത്രെ.

പശ്ചിമഭൂഖണ്ഡത്തിലെ പഴയ പരിഷ്കൃതജാതിക്കാരായ ഗ്രീക്കുകാർ ഈ ഫിനീഷ്യൻ ലിപികളും തൽ സംജ്ഞകളും തന്നെ സ്വീകരിച്ചു. പക്ഷേ, അവരുടെ ഭാഷയിൽ സ്വരങ്ങൾക്കു ലിപികൾ ആവശ്യവും ഫിനീഷ്യരുടെ വ്യഞ്ജനലിപികളിൽ പലതും അനുപയോജ്യവും ആയിത്തീരുകയാൽ വ്യത്യങ്ങളായിക്കണ്ട അത്തരം വ്യഞ്ജനലിപികളെ അവർ സ്വരനിർദ്ദേശാർത്ഥം മാറ്റി പ്രയോഗിക്കയും ക്രമേണ അവ പരമ്പരയാ പകർന്നു് സർവ്വ യൂറോപ്യൻ ഭാഷകൾക്കും ലേഖനമൂലകങ്ങളായി സുസ്ഥിതി പ്രാപിക്കയും ചെയ്തു.

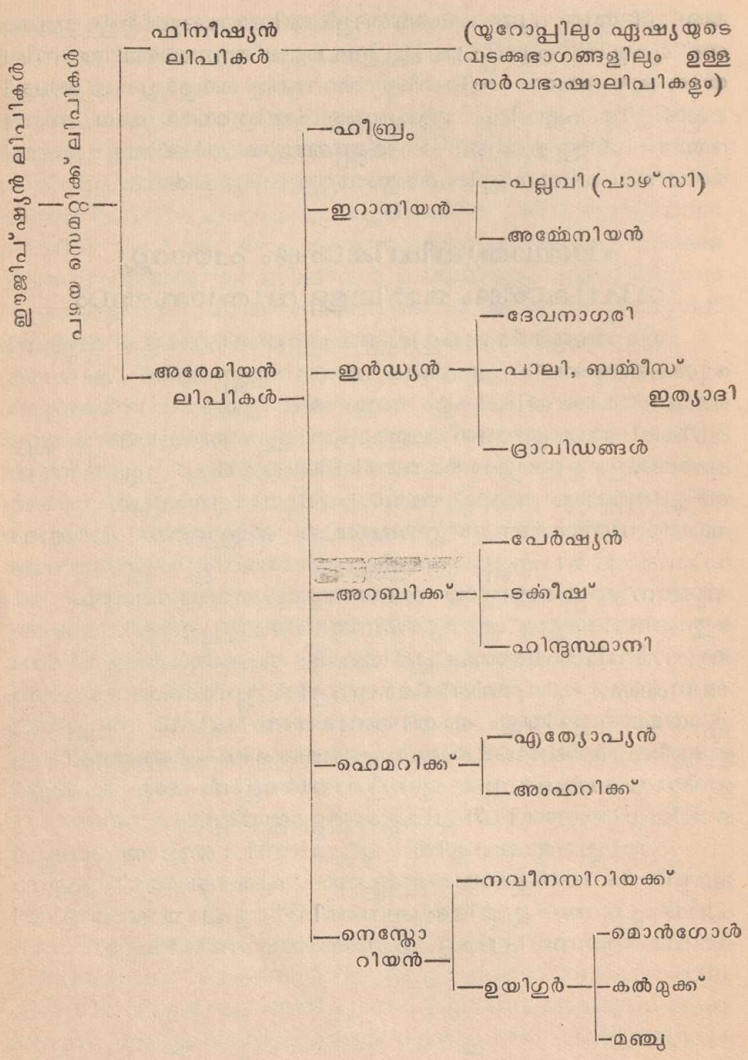
ഇനി പ്രസ്താവിക്കാനുള്ളതു് അരേമിയൻ ലിപികളുടെ ചരിത്രമാണു്. ഇന്ത്യയിലെ മിക്ക ഭാഷകളിലും പ്രചരിച്ചുകാണുന്ന ലിപികൾ ഈ ശാഖയിൽനിന്നു് അനേക മറിവുകൾക്കുശേഷം പകർന്നുണ്ടായിട്ടുള്ളവയാണെന്നാണു് പല പണ്ഡിതന്മാരുടേയും അഭിപ്രായം. എങ്കിലും അവയുടെ ആഗമകാലം, ഹേതു, മാർഗ്ഗം മുതലായവയെപ്പറ്റി ചരിത്രജ്ഞന്മാ

രുടെയിടയിൽ പല സംശയങ്ങളും വിവാദങ്ങളും ഉള്ളതുകൊണ്ട് മുകളിൽ പ്രതിപാദിച്ചതുപോലെ സുസമ്മതമായ നിലയിൽ ഈ അംശം വിവരിക്കാൻവേണ്ട തെളിവുകൾ വെളിപ്പെട്ടിട്ടില്ല. എങ്കിലും ആവുന്നത്ര ചരിത്രയോജ്യമായ സമ്പ്രദായത്തിൽ ഈ ശാഖാവതീർണ്ണങ്ങളായ ലിപിസമുച്ചയത്തിന്റെ ഒരു വംശതാളിക മാത്രം മറുവശം ചേർക്കുന്നു.

പാശ്ചാത്യലിപികഠംക്കും പൗരസ്ത്യ ലിപികഠംക്കും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസങ്ങഠം

യൂറോപ്യൻഭാഷകളിലുള്ള എല്ലാ ലിപികളും വർണ്ണനിദ്ദേശകങ്ങളാണ്. എങ്കിലും അവ എണ്ണത്തിൽ കുറവാകകൊണ്ട് മിക്ക ലിപികളും രണ്ടും അധികവും ധ്വനികളെ ലക്ഷീകരിക്കുന്നു. കൂടാതെ ചതുരാകൃതികളും അക്ഷരങ്ങളോ കൂട്ടക്ഷരങ്ങളോ ഉണ്ടാക്കാൻവേണ്ടി മിഥഃഗ്രഥിച്ച് എഴുതാൻ തരമില്ലാത്തവയും ആണ് അവ. പ്രത്യുത പൗരസ്ത്യലിപികൾ അക്ഷരനിദ്ദേശകങ്ങളും സംഖ്യയിൽ ബഹുലവും പരസ്പരം പിണച്ചെഴുതി എണ്ണം ഉപര്യുപരി വർദ്ധിപ്പിക്കാവുന്നവയും വ്യഞ്ജനാന്തർഗ്ഗതങ്ങളായ സ്വരങ്ങളേയും മദ്ധ്യമങ്ങളേയും അതതു ലിപികളോട് അന്യചിഹ്നങ്ങൾ ചേർത്തു ലക്ഷീകരിക്കുന്ന ആചാരവിശേഷത്തോട് കൂടിയവയും ആകുന്നു. ആകൃതി നോക്കുന്നപക്ഷം കിഴക്കൻദിക്ഭാഷകളിൽ വൃത്താകാരവും ചതുരച്ഛായയോട്കൂടിയതും ആയി രണ്ടുതരം ലിപികൾ നടപ്പുണ്ട്. ഇംഗ്ലീഷ് മുതലായ പാശ്ചാത്യഭാഷകളിൽ ഉള്ളതുപോലെ ഇൻഡ്യ, പാലസ്റ്റൈൻ എന്നീ രാജ്യങ്ങളിൽ ഒരേ ഭാഷയ്ക്ക് ഒന്നിലധികംജാതി ലിപികളും ഇല്ലായ്കയില്ല.

പരിഷ്കൃതഭാഷകളിൽ പൂർവ്വതഃ സിദ്ധങ്ങളായ പ്രസ്തുതജാതി ലിപികൾകൂടാതെ ഇപ്പോൾ 'ചുരുക്കെഴുത്ത്' എന്നു പറയപ്പെടുന്ന കൃത്രിമലേഖനത്തിനു് ഉപയോജ്യങ്ങളായി ഒരുവക നൂതനലിപികളും ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

ഈജിപ്ഷ്യൻ ലിപികൾ
പഴയ സെമറ്റിക്ക് ലിപികൾ
ഫിനീഷ്യൻ ലിപികൾ
(യൂറോപ്പിലും ഏഷ്യയുടെ വടക്കുഭാഗങ്ങളിലും ഉള്ള സർവഭാഷാലിപികളും)
അരേമിയൻ ലിപികൾ
ഹീബ്രൂ
ഇറാനിയൻ
പല്ലവി (പാഴ്സി)
അമ്മേനിയൻ
ഇൻഡ്യൻ
ദേവനാഗരി
പാലി, ബമ്മീസ് ഇത്യാദി
ദ്രാവിഡങ്ങൾ
അറബിക്ക്
പേർഷ്യൻ
ടർക്കീഷ്
ഹിന്ദുസ്ഥാനി
ഹെമറിക്ക്
എത്യോപ്യൻ
അംഹറിക്ക്
നെസ്റ്റോറിയൻ
നവീനസിറിയക്ക്
ഉയിഗുർ
മൊൻഗോൾ
കൽമുക്ക്
മഞ്ചു

നാലാം അദ്ധ്യായം

ഭാഷാവിഭജനം

ലോകത്തിൽ മൃതഭാഷകളായും ജീവൽഭാഷകളായും ഇപ്പോൾ അനവധി ഭാഷകൾ വ്യവഹാരസമർത്ഥങ്ങളായി കാണപ്പെടുന്നുണ്ടെങ്കിലും അവയിൽ പലതിനും അതിയായ സാദൃശ്യവും സാജാത്യവുമുണ്ട്. അപ്രകാരംതന്നെ മറ്റു പല ഭാഷകൾക്കു തമ്മിൽ വൈദൃശ്യവൈജാത്യങ്ങളും ഇല്ലെന്നില്ല. ഈ അടുപ്പവും അകൽച്ചയും സ്പഷ്ടമാകുന്നതിനു സർവ്വ ഭാഷകളേയും താഴെ നിർദ്ദേശിക്കുന്ന രണ്ടുപാധികളെ ആശ്രയിച്ചു പരിശോധിക്കയും തരംതിരിക്കയും ചെയ്യാവുന്നതാണ്.

പ്രഥമോപാധി: ഭാഷകളുടെ വ്യവഹാരവിധാനങ്ങൾക്കു തമ്മിലുള്ള സാമ്യവൈഷമ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ചർച്ചയാകുന്നു. വാക്യത്തിന്റെ അർത്ഥം, ആകാംക്ഷ എന്നിവ വെളിപ്പെടുത്താൻവേണ്ടി പദങ്ങളുടെ നിരൂക്തി, പരിനിഷ്ഠ മുതലായ പ്രക്രിയാകാര്യങ്ങളിൽ ചില ഭാഷകൾ തുല്യസമ്പ്രദായം സ്വീകരിക്കയും മറ്റു ചിലതു ഭിന്നരീതി പ്രാപിക്കയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഇതു ഭാഷകൾക്കുള്ള നൈസർഗ്ഗികമായ വളർച്ചയുടെ വ്യത്യസ്തഘട്ടങ്ങളെയാണ് ലക്ഷീകരിക്കുന്നതു്. ആകയാൽ ഈദൃശപരിശോധനമൂലം ഭാഷകളുടെ ആകാരഭേദങ്ങളും ദശാന്തരങ്ങളും വ്യക്തമാകുന്നതാണ്.

ദ്വിതീയോപാധി: ഭാഷയുടെ വ്യവഹാരബീജങ്ങൾക്ക് അനേകത്ര കാണുന്ന സാജാത്യം സംബന്ധിച്ചുള്ള വിചിന്തനമാകുന്നു. ഒരേ ആശയം പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതിനു് പല ഭാഷകളും യഥാക്രമം അംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ള പ്രകൃതിപ്രത്യയങ്ങൾക്കു ജന്മസിദ്ധമായ ബന്ധം കാണ്മാനുണ്ട്. ഇതു് ഭാഷാന്വയങ്ങളുടെ വംശകുടുംബാദിഭേദങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കുന്നതിനു തക്ക ലക്ഷ്യങ്ങളാണ്. ഏതന്മൂലം എല്ലാ ഭാഷകളും ചുരുക്കം ചില മൂലഭാഷകളിൽനിന്നു് ഉത്ഭവിച്ചവയാണെന്നുള്ള തത്വവും അവയുടെ പൗർവ്വാപര്യങ്ങളും വിശദമാകുന്നതാണ് ഈ പരിശോധനയുടെ ഫലം.

ആദ്യരീത്യാ ഉള്ള ചർച്ചയ്ക്കു ഭാഷകളുടെ സാരൂപ്യവിവേചനം (Morphological Classfication) എന്നും രണ്ടാമത്തേതിനു സാജാത്യവിവേചനം (Geneological Classification) എന്നും പ്രത്യേകം സംജ്ഞകൾ കല്പിക്കാം.

സാരൂപ്യവിവേചനം

ഭാഷാസമുച്ചയത്തിൽ ഒരു ഭാഗം പ്രത്യയോപസർഗ്ഗാദികളുടെ യാതൊരു ബന്ധവും കൂടാതെ വാക്യത്തിൽ ശബ്ദങ്ങളെ പെറുക്കി നിരത്തുന്നതുപോലെ നിബന്ധിക്കുന്നതുകൊണ്ടുമാത്രം ആകാംക്ഷ സാധിക്കയും നേരെമറിച്ചു മറ്റൊരു ഭാഗം പ്രത്യയോപസർഗ്ഗങ്ങളുടെ സാഹായ്യസംസ്കാരങ്ങളോടുകൂടി മാത്രം രചിക്കപ്പെട്ടുന്ന വാക്യങ്ങളാൽ ആശയം സ്പഷ്ടമാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ആകയാൽ വ്യവഹാരരീതിയിൽ കാണപ്പെട്ടുന്ന ഈ വ്യത്യാസം പ്രമാണിച്ചു് ഭാഷകളെ പ്രക്രിയാരഹിത(Uninflectional)മെന്നും, പ്രക്രിയാസഹിത(Inflectional) മെന്നും രണ്ടു മഹാഭാഗങ്ങളായി വിവേചിക്കാം. ഭൂരിപക്ഷം ഭാഷകളും ഇതിൽ രണ്ടാമത്തെ എനത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടുന്നവയാണു്; എങ്കിലും അതിൽതന്നെ ചില ഭാഷകളിൽ പ്രത്യയങ്ങൾക്കു സ്വതന്ത്രസ്ഥിതിയില്ല; മറ്റു ചിലതിൽ പ്രത്യയങ്ങൾ ചേർന്നു ധാതുപ്രകൃതികൾക്കു് അഗാധമായ പരിണാമങ്ങൾ സംഭവിക്കുന്നു. വേറെ ചിലതിൽ പ്രത്യയങ്ങൾ ശബ്ദങ്ങളോടു സമ്മേളിക്കാതെ പിരിഞ്ഞുനില്ക്കുന്നു. തന്നിമിത്തം പ്രക്രിയാസഹിതമായ ഭാഷാവിഭാഗത്തിനു വീണ്ടും (1) അംഗലീനകം, (2) അംഗനിലീനകം, (3) അംഗവിലീനകം എന്നു മൂന്നു് ഉപവിഭാഗങ്ങൾകൂടി ആവശ്യമാണു്.

ഇപ്പോഴുള്ള സർവ്വഭാഷകളേയും അവയുടെ അതിശൈശവാവസ്ഥയിൽവെച്ചു നോക്കുന്നപക്ഷം ഓരോന്നും ക്രമേണ മേൽപ്രകാരം പരസ്പരഭേദം പ്രാപിച്ച വിധത്തെപ്പറ്റി മൂന്നു മാതിരി മതങ്ങൾ ഉണ്ടാവാം:

1. ആദിമഘട്ടത്തിൽ എല്ലാ ഭാഷകളുടെയും വ്യവഹാരസമ്പ്രദായം സദൃശവും അനന്തരം കാലവ്യത്യാസംകൊണ്ടും അഭിവൃദ്ധിനിയമത്താലും ബഹുധാ വ്യത്യസ്തങ്ങളായിത്തീർന്നിട്ടുള്ളതും ആണെന്നുള്ളതും,

2. സവ്വഭാഷകളും ഒരേ വ്യവഹാരരീതിയിൽ വളരാൻ തുടങ്ങിയെങ്കിലും വളച്ചയിൽ നേരിട്ട വേഗമാന്ദ്യഭേദങ്ങളാൽ അവ ഭിന്നഭിന്നമായ വയോഘട്ടങ്ങളിൽ എത്തി വ്യത്യാസം പ്രാപിക്കയാണു് ഉണ്ടായതെന്നുള്ളതും,

3. ശൈശവാവസ്ഥയിൽനിന്നു ഭാഷകൾ വ്യവഹാര പദ്ധതിയിലേക്കു മിഥഃ സാദൃശ്യംകൂടാതെ പുറപ്പെട്ടുകയും വളച്ചയ്ക്കിടയ്ക്കു ചില ഭാഷകൾ മറ്റു ചിലതിനോടു് ഒപ്പമെത്തുകയും വേറെ ചിലതു വേർപെട്ടപോകയുമാണു് ചെയ്തതെന്നുള്ളതും ആണു് പ്രസ്തുത മതാന്തരങ്ങൾ.

ഏകദേശം ഒരു തലമുറക്കാലം മുൻപു് Schleicher (ക്ലീച്ചർ) എന്ന ഭാഷാതത്വാന്വേഷകൻ ഇങ്ങനെ വിഭിന്നങ്ങളായ മൂന്നഭിപ്രായങ്ങൾ പ്രസ്താവിച്ചുവെങ്കിലും ദ്വിതീയമതം യുക്തിപൂവ്വം സമർത്ഥിക്കയും ആധുനികന്മാരായ ഭാഷാശാസ്ത്രവിചക്ഷണന്മാരും ആ സിദ്ധാന്തംതന്നെ അംഗീകരിക്കയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ജീവജാലത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വളച്ചയുടെ ഘട്ടങ്ങൾക്കു കാലക്രമപ്പിയും ഓരോ ഘട്ടവും അവയഥാക്രമം കടന്നുപോകണമെന്ന സുസ്ഥിരമായ വ്യവസ്ഥയുമുണ്ടു്. ഭാഷകൾക്കാവട്ടെ ഈ നിയമങ്ങൾ ബാധകമല്ല. കൂടാതെ സാജാത്യവിവേചനംമൂലം എല്ലാ ഭാഷകളും ദുർല്ലഭം ചില മൂലഭാഷകളിൽനിന്നു് ഉദ്ഭവിച്ചവയാണെന്നു സ്പഷ്ടമാകയാൽ ഓരോ ഭാഷയുടേയും വ്യവഹാരരീതി പ്രാരംഭദശയിൽ ഭിന്നഭിന്നമായി വരാൻ ഇടയില്ലാത്തതുമാകുന്നു. പ്രത്യേത, ചരിത്രം, തത്തൽഭാഷാവംശങ്ങളുടെ സ്വഭാവധർമ്മങ്ങൾ എന്നിവ ഭാഷകളുടെ വ്യവഹാരവിധാനങ്ങൾക്കുള്ള ആദിമ സാമ്യത്തിനും അനന്തരം വളർച്ചയിലുണ്ടായ ഭേദഗതികൾക്കും അനപലപനീയങ്ങളായ ലക്ഷ്യങ്ങളായി നില്ക്കുന്നുണ്ടു്. ഈ കാരണങ്ങളാലാണു് മേൽപറഞ്ഞ ഒന്നും മൂന്നും മതങ്ങൾ തിരസ്കരിക്കപ്പെടുന്നതിനും രണ്ടാമത്തെ സിദ്ധാന്തം സവ്വത്ര സ്വീകാര്യമായിത്തീരുന്നതിനും സംഗതിയായതു്.

ഭാഷകളുടെ അഭിവൃദ്ധിക്രമം അനുസരിച്ചു് അവയ്ക്കു ബാല്യകൗമാരയൗവനങ്ങളെന്നപോലെ പ്രാകൃതം (Isolating), സംശ്ലിഷ്ടം (Agglutinating), വൈകൃതം (Amalgamating) എന്നു മൂന്നു കക്ഷ്യാന്തരങ്ങൾ കല്പിക്കാവുന്നതാണു്.

1. പ്രാകൃതകക്ഷ്യ:

ഇതു ഭാഷയുടെ വളർച്ചയിലുള്ള പ്രഥമാവസ്ഥയാകയാൽ ഈ ഘട്ടത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ഭാഷകൾക്ക് പദം, പ്രകൃതി, ധാതു ഇത്യാദ്യംശങ്ങളിൽ രൂപവൈചിത്ര്യങ്ങളാവട്ടെ വ്യവഹാരസൗകര്യം നല്കുന്ന പ്രത്യയോപസർഗ്ഗാദി സാമഗ്രികളാവട്ടെ ബാഹ്യമായോ ആഭ്യന്തരമായോ ഉള്ള മറ്റു പ്രക്രിയകളാവട്ടെ ഗ്രഹിക്കാൻ ശക്തിയില്ല. അതിനാൽ അവയിൽ ധാതുപ്രകൃതികൾ മാത്രം പെറുക്കിനിരത്തി വാക്യങ്ങൾ രചിക്കുകയാണു സമ്പ്രദായം.

2. സംശ്ലിഷ്ടകക്ഷ്യ:

ഈ ദശയിൽ എത്തിയ ഭാഷകളിൽ വാക്യത്തിലെ മുഖ്യാംശങ്ങളായ ധാതുപ്രകൃതികൾ പ്രത്യയോപസർഗ്ഗങ്ങളുടെ നിലയിൽ മറ്റു ചില പോഷകാംശങ്ങൾകൂടി ഗ്രഹിച്ച് അവമൂലം ആകാംക്ഷ വ്യക്തമാകുന്നു. കൂടാതെ ആവക പോഷകബീജങ്ങൾ തനിയെ പ്രയോഗയോഗ്യങ്ങളാകുന്നില്ലെങ്കിലും അതതു ഭാഷസ്ഥാവശ്യമുള്ള പ്രക്രിയകൾ സാധിക്കുന്നതിനു പദ്ധാപ്പങ്ങളും ശബ്ദങ്ങളോടു നിഷ്പ്രയാസം ചേക്കയോ, പിരിക്കയോ ചെയ്യത്തക്കവയും ആയിരിക്കും. അതിനാൽ നിർദ്ദിഷ്ട ദശാർഹങ്ങളായ ഭാഷകളിൽ ധാതുപ്രകൃതികളുടെ സ്വരൂപവിവേചനം സുകരമാണ്. ഈ ധർമ്മം വൈകൃതദശയിൽ ഇല്ല. അതുകൊണ്ടാണ് ഇതു് ആ വകുപ്പിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമായിരിക്കുന്നതു്.

3. വൈകൃതകക്ഷ്യ:

ഈ ഘട്ടത്തിൽ അണഞ്ഞ ഭാഷകളിലും ധാതുപ്രകൃതികൾ ആകാംക്ഷാസിദ്ധിക്കും അർത്ഥവിശേഷങ്ങൾ വരുത്തുന്നതിനുംവേണ്ടി പ്രത്യയങ്ങൾ അനുക്രമമായി സ്വീകരിക്കുന്നുവെങ്കിലും അവ അന്യപ്രത്യയങ്ങളോടും ശബ്ദങ്ങളോടും ഉരുകിലയിച്ചതുപോലെ സമ്മേളിച്ച് വക്താവിന്റെ സ്മൃതിപഥത്തിൽ അവ്യക്തങ്ങളായിത്തീരുന്നുവെന്നുള്ളതു് ഒരു പ്രത്യേകധർമ്മമാണ്. അതിനാൽ ഈ ദശയിൽ ശബ്ദാംശംപോലും അർത്ഥത്തിലും രൂപത്തിലും വിവേചനാർഹമാകാത്ത

വണ്ണം സംസ്കരിക്കപ്പെട്ടപോകുന്നതുകൊണ്ട് ഒരേ ധാതു പ്രകൃതികളെത്തന്നെ അന്തർഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ള പലേ പദങ്ങളും ഏകബിജോല്പന്നങ്ങളാണെന്നുള്ള തത്വം മനസ്സിലാക്കാൻ പ്രയാസമായിത്തീരുന്നു. ഏതന്മൂലം കാലഗതി അനുസരിച്ച് ഇത്തരം ഭാഷകൾ സാഹിത്യവ്യവഹാരങ്ങൾക്കു മാത്രമേ ഇപ്പോൾ പ്രയോജനപ്പെടുന്നുള്ളു. എങ്കിലും ഭാഷകൾ ഈദൃശദശപ്രാപിക്കുന്നതു മുൻപ്രസ്താവിച്ച ഘട്ടങ്ങളിൽ എത്തിയിട്ടുള്ള ഭാഷകളുടെ സ്ഥിതികളിൽക്കൂടി കടന്നിട്ടാണു്. ഒട്ടവിൽ ഇവ പ്രത്യയങ്ങളെ സ്വതന്ത്രങ്ങളാക്കി വിട്ടുകൊണ്ടു വീണ്ടും പ്രഥമദശയിലേക്കു പോകുന്നു. എന്നാൽ അതു വാർദ്ധകസദൃശമായ ഒരു ഭിന്നദശയാണെന്നു പക്ഷാന്തരമുണ്ടെങ്കിലും ബാല്യവാർദ്ധകാവസ്ഥകൾ ബഹുധാ തുല്യധർമ്മങ്ങളോടുകൂടിയവയാകയാൽ ഭാഷകളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഈ വിവേചനം ആവശ്യമുള്ളതല്ലെന്നാണു് ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ അധികപക്ഷവാദം.

സ്ഥൂലദൃഷ്ട്യാ ഭാഷകളെ മേൽപ്രകാരം മൂന്നു വയോദശാർഹങ്ങളായി തരംതിരിക്കാം. എന്നാലും സൂക്ഷ്മപരിശോധന നടത്തുമ്പോൾ ഒരേ എനത്തിൽപ്പെട്ട ഭാഷകൾക്കുതന്നെ ഇനിയും പരസ്പരം പല വ്യത്യാസങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നു തെളിയുന്നതാണു്.

I. അമേരിക്കൻനാട്ടഭാഷകളിൽ അനേകം വാക്കുകൾ ചേർന്നുണ്ടാകുന്ന ഒരു 'ചൂണ്ടിക'പോലും 'ഔലിസരിയർടോർ സുവർവോക്' (ഔലിസർ=മത്സ്യത്തെ, ഇയർടോർ=പിടിക്കാൻ, സുവർവോക്=അവൻ പോകുന്നു) എന്നിങ്ങനെ ഏകപദാകാരമായി പരിണമിക്കുന്നു. ഈദൃശരീതിക്കു് 'സംയുക്താകാംക്ഷികം' (Poly-Synthesis) എന്നു പ്രത്യേകം പേരുണ്ടു്. ഇതുനിമിത്തം ഒരുപ്രകാരം നോക്കുമ്പോൾ ഈവക ഭാഷകൾ പ്രസ്തുത നവീനവകുപ്പിലും, മറ്റുവിധം പരിശോധിക്കുമ്പോൾ സംശ്ലിഷ്ടദശയിലും ഉൾപ്പെടുന്നതായി കാണാം.

II. പിരേനിയൻഭാഷകൾ പലതുകൊണ്ടും അമേരിക്കൻനാട്ടഭാഷകളുടെ പ്രസ്ഥാനങ്ങളിൽനിന്നു തീരെ വ്യത്യസ്തങ്ങളാണു്. എങ്കിലും 'സംയുക്താകാംക്ഷാ'ബന്ധം ഈ ശാഖയിൽപ്പെട്ട ചില ഭാഷകളിലും ഉണ്ടു്. പക്ഷേ, അതു പരിമിത

മാണ്. കൂടാതെ ഉച്ചാരസംക്രമങ്ങൾക്കും ഈ ഭാഷകളിൽ അതിപ്രധാന്യമുണ്ട്. എന്നാൽ സർവ്വനാമസംയോഗം ഇല്ലാത്ത ഒരു ക്രിയപോലും ഇവയിൽ ശൂന്യമാകകൊണ്ട് ഈ ഭാഷകൾ സംശ്ലിഷ്ടാവസ്ഥയിലും മറ്റു ലക്ഷണങ്ങളാൽ വൈകൃതവകുപ്പിലും ചേരുന്നു.

III. ദക്ഷിണാഫ്രിക്കയിലെ ബന്റു, സുലു, കാഫർ മുതലായ ഭാഷകൾ മേല്പറഞ്ഞ രണ്ടു വർഗ്ഗങ്ങളുടേയും വ്യവഹാരമര്യാദകളെ അതിക്രമിച്ചുകാണുന്നു. അവയിൽ വാക്യസ്ഥിത പദങ്ങളെല്ലാം ഒന്നൊന്നായി വേർപെട്ട നില്ക്കുകയും അത്ഥപരിഷ്കാരങ്ങൾക്കും ആകാംക്ഷാലാഭത്തിനുംവേണ്ട എല്ലാ പ്രത്യയങ്ങളും ശബ്ദാദിയിൽമാത്രം പ്രയോഗിക്കപ്പെട്ടകയും ചെയ്യുന്നു. എങ്കിലും മറ്റു സാമാന്യധർമ്മങ്ങളാൽ അവയും സംശ്ലിഷ്ടദശാർഹങ്ങൾതന്നെ.

IV. ഹംഗേറിയൻ, ടർക്കീഷ്, ദ്രാവിഡം എന്നീ കൂട്ടംബ ഭാഷകളുടെ വ്യാകരണകായ്വുകൾ ഏതാണ്ട് പിറേനിയൻ ഭാഷകളിലേതുപോലെയാണെങ്കിലും ഇവയിൽ പ്രത്യയങ്ങൾ സംഖ്യാതീതങ്ങളും മേൽക്കുമേൽ ഇഴച്ചുകെട്ടി നീട്ടത്തക്കവയുമാകുന്നു. എന്നാലും പരസ്പരഘടനയിൽനിന്നും ധാതുപ്രകൃതികളിൽനിന്നും അവയെ നിഷ്പ്രയാസം കണ്ടുപിടിച്ചു വേർപെടുത്താൻ കഴിയും. അതിനാൽ സംശ്ലിഷ്ടദശയിൽ ചേർന്നവയാണ് ഈ ഭാഷകളെങ്കിലും പ്രത്യയങ്ങളുടെ ലുപ്തം, പരിണതി എന്നിവ അല്പമാത്രമെങ്കിലും വൈകൃതദശയിൽ എത്തിയ ഭാഷകളിലേതുപോലെ കാണപ്പെടുന്നു.

V. സംസ്കൃതം, ഗ്രീക്, ലാറ്റിൻ എന്നീ ഭാഷകളിൽ പ്രകൃതിപ്രത്യയങ്ങളുടെ യോജന സാമാന്യബുദ്ധിക്കു വിശദമല്ല. പണ്ഡിതന്മാർക്കു മാത്രമേ അതു സുഗമമാകുന്നുള്ളൂ. നിർദ്ദിഷ്ടഭാഷകളിൽ പ്രത്യയസമുച്ചയത്തിനുണ്ടായിട്ടുള്ള അഗാധപരിണാമങ്ങളാണ് അതിനു കാരണം. ഏതുമൂലം ഇവ വൈകൃതവകുപ്പിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ മറ്റുചില കായ്വുകളിൽ IV, VI എന്നീ ഖണ്ഡങ്ങളിൽ വിവരിച്ചിട്ടുള്ള ഭാഷകളോടും ഇവയ്ക്കു സാദൃശ്യമുണ്ട്.

VI. ഗ്രീക്ക്, ലാറ്റിൻ ഭാഷകളുടെ സന്താനപരമ്പരകളായി ഉണ്ടായിട്ടുള്ള ഇപ്പോഴത്തെ യൂറോപ്യൻഭാഷകളിൽ

പലതും പേഷ്യൻഭാഷയും സർവ്വനാമം, അനുപ്രയോഗം, ഗതി എന്നിവയുടെ ഉപയോഗവിശേഷങ്ങൾകൊണ്ടും വാക്യത്തിൽ പദങ്ങൾക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള സ്ഥാനവ്യവസ്ഥകൊണ്ടും മൂലഭാഷകളുടെ അവസ്ഥയിൽനിന്നു ഭേദിച്ചു് പ്രത്യേക നില പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതു താഴെ പ്രസ്താവിക്കുന്ന ചീനഭാഷാസ്ഥിതിക്കു് അനുരൂപമാണു്. ഇംഗ്ലീഷ്, പേഷ്യൻഭാഷകൾ ഇതിനു മുഖ്യോദാഹരണങ്ങളുമാകുന്നു. പ്രസ്തുത ഭാഷകളിൽ ചൈനീസിലെ സമ്പ്രദായമനുസരിച്ചു് ഒരു പ്രക്രിയയുംകൂടാതെ ശബ്ദങ്ങൾ യഥാസ്ഥാനം പെറുക്കിയടുക്കി വാക്യങ്ങൾ രചിക്കാൻ കഴിയും. തന്നിമിത്തമാണു് ഇവ വൈകൃതദശാഘ്നങ്ങളായി ഗണിക്കപ്പെടാമെന്നു് ഇദാനീന്തനപണ്ഡിതന്മാർ സിദ്ധാന്തിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ പദോല്പത്തി, സമാസം എന്നീ ഉപാധികളിൽ ചൈനീസിനും ഇംഗ്ലീഷ് മുതലായ ഭാഷകൾക്കും തമ്മിൽ അന്തരമുണ്ടു്. അതിനാൽ ഇവയെ അപഗ്രഥിതഘട്ടം (Analytic Stage) എന്നു് ഒരു പ്രത്യേക ദശയിൽ എണ്ണേണ്ടതാണെന്നുള്ള പൂർവ്വപക്ഷം കേവലം ത്യാജ്യവുമല്ല.

VII. ചൈനീസ്, അനാമീസ് മുതലായ ഭാഷകളുടെ സ്ഥിതി അസാധാരണമാണു്. അവയിൽ സർവ്വശബ്ദങ്ങളും ഏകാക്ഷരമാത്രങ്ങളാകുന്നു. ധാതു, പ്രകൃതി, പദം എന്നിവയ്ക്കു തമ്മിൽ യാതൊരു രൂപഭേദവുമില്ല, പ്രത്യയങ്ങളുടെ ഉപയോഗവും സമാസപ്രക്രിയകളും ശൂന്യം. വാക്യത്തിൽ ആഖ്യ, ആഖ്യാതം മുതലായവയെ നിർദ്ദേശിക്കുന്ന ശബ്ദങ്ങൾക്കു നിർണ്ണയിച്ചിട്ടുള്ള സ്ഥാനഭേദങ്ങളാണു് ആകാംക്ഷാസിദ്ധിക്കുള്ള മാർഗ്ഗം. അതിന്റെ ക്രമം കർത്താ, ക്രിയ, കർമ്മം, വിശേഷ്യാൽ പൂർവ്വം വിശേഷണം എന്നിപ്രകാരമാകുന്നു. ഇംഗ്ലീഷിൽ 'വിൽ' (Will), 'ഷാൽ' (Shall) മുതലായവപോലെ നിരർത്ഥകസദൃശങ്ങളായി പ്രയോഗിക്കുന്ന ചില ശബ്ദങ്ങൾ മാത്രമേ പ്രക്രിയാകാംക്ഷങ്ങൾക്കു് ആശ്രയമായിട്ടുള്ളു. ഏതന്മൂലം ഈ ഭാഷകൾ ശൈശവോപമമായ പ്രാകൃതദശയിൽതന്നെ അദ്യാപി വർത്തിക്കുന്നു.

VIII. ഹീബ്രു, അറബിക്കു് മുതലായ സെമറ്റിക്കു് ഭാഷകൾ മിക്ക ധർമ്മങ്ങളിലും ഇതിനുപരി പ്രസ്താവിച്ച ഭാഷാശാഖകളിൽ പലതിനോടും സാമ്യമുള്ളവയാണു്. വിശിഷ്യ,

വിഭക്തിപ്രക്രിയകളിൽ ഗ്രീക്ക്, ലാറ്റിൻ, സംസ്കൃതം എന്നിവയോടും ക്രിയകളുടെ കായ്ത്തിൽ ടർക്കിഷ്, ദ്രാവിഡം എന്നിവയോടും ഇവയ്ക്കു പ്രത്യേക സാദൃശ്യമുണ്ട്. എന്നാൽ ധാതുപ്രകൃതികളുടെ സംസ്കാരവിധാനത്തിൽ ഈ ഭാഷകൾ മാറുന്നു. എല്ലാറ്റിൽനിന്നും വ്യത്യാസപ്പെടുന്നു. ഇവയിൽ ശബ്ദബീജങ്ങളെല്ലാം വ്യഞ്ജനത്രയത്തോടുകൂടിയവയും അതതു ധാതുപ്രകൃതികളിൽ അന്തർഭൂതങ്ങളായ സ്വരങ്ങൾ യഥോചിതം മാറിമാറി പ്രയോഗിച്ചു് അർത്ഥവൈചിത്ര്യങ്ങളും ആകാംക്ഷാബന്ധവും സ്പഷ്ടമാക്കുകയുമാകുന്നു. ഈ രീതി ഇൻഡൊ-യൂറോപ്യൻഗോത്രഭാഷകളിലും ഇല്ലെന്നില്ല. സംസ്കൃതത്തിൽ 'കൃ' ധാതുവിന്റെ കാലത്രയങ്ങളെ കുറിക്കുന്ന 'കരോതി', 'ചകാര', 'കരിഷ്യതി' മുതലായ ചില ക്രിയാരൂപങ്ങളിലും മറ്റും മൗലികമായ ഋകാരം അ, ആ, ഉ എന്നിങ്ങനെ ഭേദപ്പെടുന്നു. ലാറ്റിൻ, ഫ്രഞ്ച്, ഇംഗ്ലീഷ് മുതലായ പടിഞ്ഞാറൻഭാഷകളിലും ഈ സമ്പ്രദായം നടപ്പുണ്ട്. എന്നാൽ മൂലതഃ ശബ്ദാർത്ഥസംസ്കാരങ്ങളെക്കാൾ ഉച്ചാരപരിണാമത്തെ ആശ്രയിച്ചുണ്ടായ ഈ പ്രക്രിയാവിധാനം പ്രസ്തുത ഗോത്രത്തിൽ ഇപ്പോൾ അവ്യവസ്ഥിതവും സന്ദിഗ്ധാനുഗതവും ആയിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. പ്രത്യുത, സെമാറിക്ക്വംശത്തിലാവട്ടെ ഇതു വ്യവസ്ഥിതവും സമൃദ്ധവും അതിപ്രധാനവുമാണ്. കൂടാതെ, ഈ വംശജാതങ്ങളായ ഭാഷകളിൽ പ്രത്യയങ്ങൾക്കു ബാഹുല്യവും സമാസങ്ങളും ശൂന്യവുമാകുന്നു. ഏതാദൃശകാരണങ്ങളാൽ ഈ ഭാഷകൾ ചിലടത്തു് അപഗ്രഥിത(Analytic)ദശയേയും മറു ചിലടത്തു വൈകൃതദശയേയും അഭിമുഖീകരിക്കുന്നവയായിട്ടാണു കാണപ്പെടുന്നതു്.

അതീതവിവരണത്തിൽനിന്നു ഭാഷകൾ അതതു ദശകളുടെ അതിർത്തികളെ പരസ്പരം ലംഘിക്കുന്നുവെന്നു വിശദമാകയാൽ അവയ്ക്കു വികല്പരഹിതമായ ഏതെങ്കിലും ഒരു സാദൃശ്യവിഭാഗസീമ കണ്ടുപിടിക്കാൻ കഴിയുന്നതല്ല. ആകയാൽ ഈ വിഭജനോപാധി സംക്ഷേപിക്കുന്നതു് അനുചിതമാകുന്നു. ആദിമഭാഷാശാസ്ത്രകോവിദന്മാരായ ക്ലിഗൽ, ബോപ്പ്, പോട്ട്, ക്ലിക്കർ മുതലായവർ ഈ ബോധംനിമിത്തം ഭാഷകളുടെ സാദൃശ്യം പരസ്പരഭിന്നങ്ങളായ അനേകരീതികളിലാണു

വിവേചിച്ചിട്ടുള്ളതു്. എന്നാൽ ഇദാനീന്തനനായ റ്റക്കർ എന്ന പണ്ഡിതന്റെ വിഭജനക്രമം പൂർവ്വവിവേചനകളേക്കാൾ വ്യക്തവും ഒട്ടൊക്കെ വ്യവസ്ഥിതവും ആകകൊണ്ടു് ആ സമ്പ്രദായമനുസരിച്ചു ഭാഷകൾക്കു കല്പിക്കാവുന്ന കക്ഷ്യാന്തരങ്ങൾ മുറവശം ക്രമപ്പെടുത്തി ചേർത്തിരിക്കുന്നു.

ഉദാഹരണങ്ങൾ: (1) ചൈനീസ്, ബർമ്മീസ്, സയാമീസ് മുതലായ ഭാഷകൾ, (2) ബെന്റ്. (3) യൂറൽ അൽട്ടയിക്ക്, തുറേനിയൻ. (4) മലയോപൊളിനേഷ്യൻ എന്നീ ഭാഷാകുടുംബങ്ങൾ. (5) ബൈസ്കൃ മുതലായ പിറേനിയൻ ഭാഷകൾ. (6) അമേരിക്കൻ നാട്ടുഭാഷകൾ. (7) പഴയ സെമററിക്കുഭാഷകൾ. (8) ഇപ്പോഴത്തെ ഹീബ്രു. (9) സംസ്കൃതം, ഗ്രീക്ക്, ലാററിൻ, ഗോത്തിക് ഭാഷകൾ. (10) ഇംഗ്ലീഷ്, ഫ്രഞ്ച്, പേഷ്യൻ മുതലായവ.

സാജാത്യവിവേചനം

ഭാഷകളെ തോലനരീത്യാ പരിശോധിക്കുമ്പോൾ അതീതഘട്ടത്തിൽ വിവരിച്ചപ്രകാരം അവയ്ക്കുതമ്മിലുള്ള വയോരൂപാന്തരങ്ങൾ വെളിപ്പെടുന്നതിനു പുറമേ പല ഭാഷകളിൽ അനവധി പദങ്ങൾക്കും പദാംശങ്ങളായ ധാതുപ്രകൃതികൾക്കും പരസ്പരസാദൃശ്യംകൂടി ഉള്ളതായി കാണാം. മിക്കവാറും അതിസാധാരണങ്ങളായ സ്ഥാവരജംഗമങ്ങൾ, ചേഷ്ടകൾ, ദായബന്ധങ്ങൾ, സംഖ്യകൾ, സർവ്വനാമങ്ങൾ എന്നിവയെ നിർദ്ദേശിക്കുന്ന വാക്കുകളോ അഥവാ തദംശങ്ങളോ ആയിരിക്കും അവ. ഭിന്നഭാഷകളിൽ ശബ്ദങ്ങൾക്കു് ഇപ്രകാരം മൂലതഃ സാജാത്യമുണ്ടെന്നു വരുന്നതിനാൽ ആ ഭാഷകൾ സംസാരിക്കുന്ന ജനസമുദായങ്ങളും ആദ്യകാലത്തു് ഏകവർഗ്ഗമായിരുന്നുവെന്നു തെളിയുന്നു. ചരിത്രസിദ്ധാന്തങ്ങളും ഇതിനനുകൂലങ്ങളാണു്. ഇപ്പോൾ യൂറോപ്പിൽ പ്രചരിക്കുന്ന റോമൻസ് (Romance) ഭാഷകൾക്കെല്ലാം മേൽപ്രകാരം മിഥഃ സാമ്യം കാണുന്നുണ്ടു്. അതിനാൽ അവ ലാററിനിൽനിന്നു് ഉണ്ടായവയും ആ ഭാഷകൾ സംസാരിക്കുന്ന ജനസമുദായങ്ങൾ പണ്ടത്തെ റോമൻവർഗ്ഗത്തിന്റെ ശാഖകളും ആണെന്നുള്ള മതം

ദോഷങ്ങൾ
പ്രകൃതിയാസന്നിധം
വികൃതാകാംക്ഷിക
(പ്രാകൃതകക്ഷ്യ)
(സംശ്ലിഷ്ടകക്ഷ്യ)
പ്രകൃതിയാ
രഹിതം
1
ശിഥിലാശ്ലേഷ
പാരിണാമികം
ഉപ
ഗ്രഥിതം
9
അപ
ഗ്രഥിതം
10
ദൃഢാശ്ലേഷ
പാരിണാമികം
ഉപ
ഗ്രഥിതം
7
അപ
ഗ്രഥിതം
8
സംശ്ലിഷ്ടകക്ഷ്യ
പ്രകൃതിയാ
ദികം
2
പ്രകൃതിയാ
സ്യകം
3
പ്രകൃതിയാ
ദ്ധ്യകം
4
സാരൂപ്യ
നാമികം
5
സംയുക്താ
കാംക്ഷിക
6

ചരിത്രജ്ഞന്മാക്കും സമ്മതമാകുന്നു. അപ്രകാരംതന്നെ ഇൻഡ്യയിലെ ദക്ഷിണാപഥഭാഷകളിൽ മിക്കതും ഒരു മൂലഭാഷയിൽനിന്നു് അവതരിച്ചവയും ആ ഭാഷക്കാരെല്ലാം ആദിയിൽ ഏകവർഗ്ഗത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നവരും ആണെന്നു സങ്കല്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ ചരിത്രദശയുടെ ഒരു ഘട്ടത്തിൽ പല ഭാഷകളും ഭാഷകസമൂഹങ്ങളും ഏകവും മറ്റൊരു ഘട്ടത്തിൽ ഭിന്നങ്ങളും ആയി കാണപ്പെടുന്നതു് ദുർല്ലഭമല്ല. തന്നിമിത്തം ജനസമുദായങ്ങൾക്കെന്നപോലെ ഭാഷകൾക്കും ചില വംശങ്ങളും കുടുംബങ്ങളും പൂർവ്വാപരശാഖകളുമായി വിഭാഗകല്പനങ്ങൾക്കു് അവകാശമുണ്ടെന്നു സിദ്ധമാണു്.

ഒരു ഭാഷ അതിനോടു മൂലതഃ സംബന്ധമില്ലാത്ത മറ്റൊരു ഭാഷയിൽനിന്നു ശബ്ദങ്ങൾ കടം വാങ്ങുകയും അവയെ സ്വീയോച്ചാരമര്യാദ അനുസരിച്ചു് രൂപഭേദപ്പെടുത്തിയോ അല്ലാതെയോ സമൃദ്ധമായി ഉപയോഗിക്കയും ചെയ്യുവെന്നും ആയതിനാൽ സ്വന്തശബ്ദങ്ങൾ വളരെ ക്ഷയിച്ചുപോയെന്നും വരാം. തന്മൂലം ആ ഭാഷയുടെ വംശബന്ധം അസ്പഷ്ടമായിതീരുന്നതിനും ഇടയുണ്ടു്. പഴയ പേർഷ്യൻഭാഷ 'ഇൻഡോ-യൂറോപ്യൻ' വംശജാതമാണെങ്കിലും അറബിക്കു് ശബ്ദങ്ങൾ അത്യധികം കടംവാങ്ങി പെരുമാറിയതുനിമിത്തം സെമറ്റിക്കു് ഗോത്രത്തിൽപ്പെട്ട ഭാഷകളുമായി സാദൃശ്യം പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നതു് ഇതിനു ദൃഷ്ടാന്തമാണു്. മലയാളഭാഷതന്നെ സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നും പ്രാകൃതങ്ങളിൽനിന്നും മറ്റുമാണു് ഉണ്ടായതെന്നുള്ള ശങ്കകൾക്കു ചില പണ്ഡിതന്മാർ അധീനന്മാരായിത്തീർന്നതും ഈ വൈധർമ്മ്യംനിമിത്തമാകുന്നു. പദാംശങ്ങൾ അഥവാ ധാതുപ്രകൃതികൾ ഭാഷാബീജങ്ങളാകയാൽ സ്വീയമായ ആ അംശങ്ങൾ ത്യജിച്ചു് പരകീയാംശങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള പക്ഷം ആ ഭാഷ ഉത്തമർണ്ണഭാഷയുടെ വംശത്തിൽത്തന്നെ പരിഗണിക്കപ്പെടേണ്ടതാണെന്നു വാദിക്കാൻ വഴിയില്ലെന്നില്ല. എന്നാൽ ഭാഷയ്ക്കു മേൽപ്രകാരം മാറ്റം പറ്റിയാലും ഭാഷകവർഗ്ഗം പൂർവ്വവംശത്തിൽനിന്നു മാറാതെ നിൽക്കുന്നു. ഈ സ്ഥിതിക്കു ശബ്ദസമൂഹം സ്വവംശസൂചനയ്ക്കു് അനർഹങ്ങളായി കാണപ്പെടുകയോ അഥവാ സ്വകീയങ്ങളും പരകീയങ്ങളുമായ പദങ്ങൾക്കു വാക്യത്തിൽ കലച്ചു് ബാധി

ക്കയോ ചെയ്തിട്ടുള്ള ഭാഷകളുടെ വംശം നിണ്ണയിക്കേണ്ട കാര്യത്തിൽ സംശയങ്ങൾക്ക് ഇടയുണ്ട്. ആകയാൽ അതിനുള്ള സമാധാനങ്ങളും ശബ്ദസാമ്യം പുരസ്കരിച്ച് ഭാഷാവംശവിവേചനം ചെയ്യാനുള്ള പ്രമാദരഹിതമായ മാർഗ്ഗങ്ങളും താഴെ നിർദ്ദേശിക്കുന്നു.

ഓരോ ജനസമുദായത്തിന്റേയും ശാസ്ത്രസാഹിത്യസമുച്ചയങ്ങളിൽ പ്രയോഗിച്ചുകാണുന്ന ഭാഷകൾ അവർ സംസാരിക്കുന്ന ഭാഷകളുടെ യഥാർത്ഥപ്രതിബിംബങ്ങൾ ആയിരിക്കയില്ല. അതുപോലെതന്നെ നിഘണ്ടുക്കളിൽ സഞ്ചയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള സർവ്വശബ്ദങ്ങൾക്കും സമപ്രാധാന്യവും തുല്യപ്രചാരവും സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള ഭാഷകളും യഥാർത്ഥഭാഷകളല്ല. കൂടാതെ ഒരു പ്രത്യേകസ്ഥലത്തു പ്രത്യേകം ചില ജനപരമ്പരയിൽ മാത്രം നടപ്പുള്ള ഭാഷാഭേദങ്ങളും ഭാഷയല്ല. (1) എല്ലാക്കാലത്തും സാർവ്വത്രികമായ പ്രചാരം അഹിക്കുന്നവയായി വരു, പോക, ഇരിക്ക, നടക്ക, അപ്പൻ, അമ്മ, വെള്ളം, തീയ്, ഞാൻ, നീ, അവൻ, അതു്, ഒന്നു്, രണ്ടു്, പത്തു്, നൂറു് ഇത്യർത്ഥകങ്ങളായും (2) സ്വാതന്ത്ര്യം, പ്രോത്സാഹനം, ഐശ്വര്യം, മഹ്വാദ, ആഡംബരം, ആഘോഷം, സ്വാഭാവികം, സാമുദായികം ഇത്യാദി ഉൽക്കൃഷ്ടചിന്താദ്യോതകങ്ങളായും (3) തത്വം, സാഹിത്യം, വേദം, വൈദ്യം ആദിയായി വ്യാഖ്യാനാർഹങ്ങളായും (4) സംഹിത, ആകാംക്ഷ, ധ്വനി, വ്യംഗ്യം, രേഖ, കേന്ദ്രം, അക്ഷം, മേഖല, രാഗി, ഗ്രഹം മുതലായി ശാസ്ത്രസങ്കേതസൂചകങ്ങളായും അനവധി ശബ്ദങ്ങൾ ഒരു ഭാഷയിൽ ഉണ്ടായെന്നുവരാം. ഇവയിൽ ആദ്യവകുപ്പിൽ കാണുന്ന തരത്തിലുള്ള ശബ്ദങ്ങളാണ് സർവ്വോപരി എല്ലാ ഭാഷകളിലും സാമാന്യവ്യവഹാരത്തിനു പയ്പാപ്പങ്ങളായിരിക്കുന്നതു്. അതിനാൽ അവ ഭാഷയുടെ ഉൽപത്തിബീജങ്ങൾ ആകകൊണ്ട് ഇതരവകുപ്പുകളിൽ നിർദ്ദേശിച്ച ജാതിപദങ്ങൾ എല്ലാംതന്നെ കടംവാങ്ങി ശേഖരിച്ചിട്ടുള്ളവ ആയിരുന്നാലും ശബ്ദസാമ്യം പരീക്ഷിക്കുന്നതിനും തദ്വാരാ ഭാഷാവംശനിണ്ണയം ചെയ്യുന്നതിനും ലക്ഷ്യമാക്കേണ്ടതു് പ്രഥമജാതിപദങ്ങളെ മാത്രമാണ്.

വാക്യത്തിൽ പദങ്ങൾക്കുള്ള അർത്ഥവിശേഷങ്ങളും ആകാംക്ഷയും പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതു വ്യാകരണകായ്യങ്ങൾകൊ

ണ്ടാണല്ലോ. ഇതിലും സഗോത്രഭാഷകൾക്കു തമ്മിൽ ബന്ധമുണ്ട്. പരകീയപദങ്ങൾ വാക്യങ്ങളിൽ സംക്രമിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ഈ സാജാത്യം നശിക്കുന്നതല്ല. എന്നല്ല ആവക ശബ്ദങ്ങൾ ധാരാളം കടംവാങ്ങി പ്രയോഗിക്കേണ്ട ആവശ്യം നേരിട്ടാലും ഒരു ജീവൽഭാഷയ്ക്കു പ്രക്രിയകളും അപ്രകാരം 'ഇരവൽ' വാങ്ങേണ്ടിവരുകയില്ല. പ്രത്യുത, വല്ല ബാഹ്യകാരണങ്ങളാലും ഒരു ഭാഷയിൽ അന്യവംശ്യഭാഷകളിൽ ഒന്നിന്റെ വ്യാകരണമയ്യാദകൾ കൈകയറി നില്ക്കുന്നതായി കണ്ടെത്തുന്ന പക്ഷം അതു് ആ ഭാഷയുടെ അപ്രധാനാംശങ്ങൾക്കു മാത്രമേ ബാധകമായിരിക്കയുള്ളു. വിശിഷ്യ, ആ അംശങ്ങൾ സാമാന്യവ്യവഹാരത്തിൽ ശ്രുന്യവും ശാസ്ത്രസാഹിത്യങ്ങളിൽ മാത്രം ഗ്രന്ഥകാരന്മാരുടെ അനുകരണാസക്തിയും വളച്ചുകെട്ടുകളും കൊണ്ടു കൃത്രിമമായി ഏർപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവയും ആയിരിക്കും. തന്നിമിത്തം മൗലികങ്ങളായ പദങ്ങളുടെയും പ്രക്രിയാവിധാനങ്ങളുടെയും സാജാത്യചർച്ചകൊണ്ടു് ഏതു ഭാഷയ്ക്കും പ്രമാദരഹിതമായി ഗോത്രവിവേചനം ചെയ്യാൻ കഴിയുന്നതാണു്.

ഇനി ശബ്ദസാദൃശ്യശോധനയിൽത്തന്നെ പ്രത്യേകം മനസ്സിരുത്തേണ്ട ചില സംഗതികൾകൂടി പ്രസ്താവിക്കേണ്ടതുണ്ടു്. ഏകവംശത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ട പല ഭാഷകളിലേ ശബ്ദങ്ങൾക്കു ദുർല്ലഭമായിട്ടെങ്കിലും, രൂപം, ഉച്ചാരം എന്നിവയിൽ സാജാത്യം കാണുമ്പോൾ ആ ശബ്ദങ്ങളുടെ മൂലം തിരയേണ്ടതു് അവയിലല്ല. എല്ലാ ഭാഷകൾക്കും സ്വസ്വമായ ഉച്ചാരപരിണാമങ്ങൾ സംഭവിച്ചിട്ടുള്ളതിനാൽ പല പരിണതരൂപങ്ങളുടെയും സാദൃശ്യം അവയിൽ യദൃച്ഛയാ തിരോഭൂതമായിരിക്കാൻ ഇടയുണ്ടു്. ആകയാൽ താദൃശാംശങ്ങൾ ഒരു മൂലഭാഷയിൽ നിന്നു് ഉണ്ടായതായി ഗണിക്കണം. പ്രത്യുത, ശബ്ദരൂപങ്ങൾ സഗോത്രഭാഷകളിൽ സമാനങ്ങളായി കണ്ടാൽ അതുകൊണ്ടു് അവ കാലാന്തരത്തിൽ പരസ്പരം കൈമാറ്റം ചെയ്യപ്പെട്ടവയെന്നല്ലാതെ ഒരു മൂലഭാഷയിൽനിന്നു് ഒന്നുപോലെ പകർന്നു പ്രചരിച്ചവയാണെന്നു തെളിയുന്നില്ല. തന്മൂലം മൂലഭാഷാസ്ഥാപനാർത്ഥം അഥവാ വംശകല്പനാർത്ഥം സജാതീയഭാഷകളുടെ ധാതുപ്രകൃതികൾ തോലനംചെയ്യുമ്പോൾ ആ അംശങ്ങൾക്കു തമ്മിലുള്ള അതിസാമ്യത്തെക്കാൾ അതതു ഭാഷ

കളുടെ സഹജസാധാരണങ്ങളായ ഉച്ചാരപരിണതികളിൽ പെട്ട വികൃതരൂപങ്ങളായതിനുശേഷവും അവയിൽ അല്പമാത്രമായിട്ടെങ്കിലും അവശേഷിച്ചുകാണുന്ന പരസ്പരസാദൃശ്യത്തെയാണ് ഗണ്യമായി കരുതേണ്ടതു്. ഇങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതിനാൽ അത്ഥഭേദത്തോടുകൂടിയ ഇതരഭാഷാപദങ്ങളുടെ രൂപസാമ്യം ആശ്രയിച്ചു് ഒന്നു മറ്റൊന്നിൽനിന്നു് ഉണ്ടായെന്നുള്ള തെറ്റിദ്ധാരണയ്ക്കും പരിഹാരമുണ്ടാക്കാൻ കഴിയും. കിഞ്ച, ധാതുപ്രകൃതികളുടെ ചരിത്രം, തത്തൽഭാഷകളുടെ ഉച്ചാരപരിണാമങ്ങൾ എന്നിവയെ പുരസ്കരിച്ചായിരിക്കണം ഭിന്നഭാഷാപദങ്ങളുടെ സാജാത്യം നിർണ്ണയിക്കേണ്ടതെന്നുള്ളതാണു് മേൽ പ്രസ്താവിച്ചതിന്റെ സംക്ഷേപം.

ഇപ്രകാരമൊക്കെ ആയാലും വംശവിവേചനം ചെയ്യാൻ സാധിക്കാത്തവയായി പല ഭാഷകളും കണ്ടുവെന്നുവരാം. അതിനു കാരണം നിർദ്ദിഷ്ടപ്രമാണങ്ങളുടെ അവ്യാപ്തിദോഷമല്ല; പ്രത്യുത ആ ഭാഷകളെക്കുറിച്ചുള്ള പരിജ്ഞാനക്കുറവാകുന്നു. പ്രധാന ഭാഷാവംശങ്ങൾ: (1) ബെന്റ് (2) യൂറൽ അൽട്ടായിക്ക് (3) തുറേനിയൻ (4) മലയോപോളിനേഷൻ (5) സെമറിക്ക് (6) (ആര്യ) ഇൻഡോ-യൂറോപ്യൻ എന്നിവയാണു്. ഇതു് ഇപ്രകാരമല്ലാതെ മറ്റു ചില സംജ്ഞകളോടുകൂടിയും സമ്പ്രദായഭേദം അനുസരിച്ചും പലമട്ടിൽ വിഭജിച്ചിട്ടുള്ളവരുമുണ്ടു്. അവർ നിർദ്ദിഷ്ടവംശങ്ങളിൽ ചിലതു് അന്യവംശങ്ങളിൽ ചേർത്തു സംഗ്രഹിക്കയും ചില കൂട്ടംബങ്ങൾ ഗോത്രങ്ങളായി പരിഗണിക്കയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

പ്രസ്തുത ഓരോ വംശത്തിലും ഉൾപ്പെട്ട വിവിധഭാഷകൾ സംസാരിക്കുന്ന ജനസമുദായങ്ങൾ എല്ലാംതന്നെ ഭിന്നജാതിയരാണെന്നുവന്നാലും ആ ഭാഷകളെല്ലാം ഏകമൂലജാതങ്ങളാണെന്നു മേൽപ്രകാരമുള്ള പരിശോധനകളാൽ തെളിയുന്നതാണു്. ജനങ്ങളാവട്ടെ കാലാതിപാതംകൊണ്ടും ലൗകികങ്ങളായ നാനാവിധ പ്രേരണങ്ങളാലും ഒരു ഭാഷ ഉപേക്ഷിച്ചു് മറ്റൊരു ഭാഷ സംസാരിക്കുന്നവരായി തീർന്നുവെന്നുവരാം.

ഇതഃപര്യന്തം ഭാഷാശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തങ്ങൾ ഒന്നാകെ ഉപപാദിച്ചു. ഇനി അവയെ ഒന്നൊന്നായി വിവരിക്കുന്നു.

ഒന്നാംഭാഗം സമാപ്തം

രണ്ടാം ഭാഗം

ഭാഷാശാസ്ത്രങ്ങളുടെ വിശേഷവിവരണം

ഒന്നാം അദ്ധ്യായം

പ്രാകൃതകക്ഷ്യാർഹങ്ങളായ ഭാഷകളും അവയുടെ വിശേഷധർമ്മങ്ങളും

ചൈനീസ്, ആസാമീസ്, ബർമ്മീസ്, സയാമീസ്, റ്റിബറ്റൻ എന്നീ ഭാഷകൾ ഈ കക്ഷ്യയിൽ എത്തിയിരിക്കുന്നു. ശബ്ദഭേദം ഒഴിവാക്കി നോക്കുന്നപക്ഷം ചൈനീസിന്റെ താഴെ നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ള സവ്വധർമ്മങ്ങളും മേല്പറഞ്ഞ ഭാഷകൾക്കും പറ്റുന്നതാണ്.

ആദ്യകാലത്തു ചൈനീസിൽ ഉദ്ദേശം 40,000 പദങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നതു് ഉച്ചാരസാദൃശ്യംമൂലം ചുരുങ്ങി ഒന്നു മറ്റൊന്നിൽ ലയിച്ചും തദ്വാരാ അവശിഷ്ടപദങ്ങൾക്കു മേൽക്കുമേൽ അർത്ഥബാഹുല്യം ഏറ്റപ്പെട്ടും ഒടുവിൽ 500 ശബ്ദങ്ങൾ മാത്രമായി കലാശിച്ചു. ഉച്ചാരവൈചിത്ര്യങ്ങൾക്കു ചീനരുടെ ഇടയിൽ പണ്ടുണ്ടായിരുന്ന അനന്യസാധാരണമായ പ്രാബല്യമാണു് ഇതിനു കാരണം. ഉദാത്താദിപോലെ എട്ടുവിധം ആധ്മാന(accent)വിശേഷം ആ ഭാഷയിൽ അദ്യാപി സ്ഥിരപ്പെട്ടുകാണുന്നു.

ചൈനീസിൽ ശബ്ദങ്ങൾ ഏകാക്ഷരമാത്രങ്ങളും വാക്യത്തിൽ ആകാംക്ഷാസിദ്ധികൃ ഘടകപദങ്ങളുടെ സ്ഥാനം പ്രമാണഭൂതവും വ്യാകരണകാര്യങ്ങൾ സവ്വത്ര ശിഥിലവും ആകുന്നു. ഇംഗ്ലീഷിൽ എന്നതുപോലെ വിഭക്ത്യർത്ഥം പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതിനു് ഈ ഭാഷയിലും 'ഗതി'കൾ ഉണ്ടെങ്കിലും അവതനിയേ നില്ക്കുന്നപക്ഷം നിരർത്ഥകങ്ങളാകാതെ ഇതിൽ ക്രിയാവാചികളായിരിക്കുമെന്നുള്ളതു വിശേഷമാണു്.

ഇംഗ്ലീഷ്, ഫ്രഞ്ച് മുതലായ ഭാഷകളുടെ ഇപ്പോഴത്തെ അവസ്ഥയിലൂടെ കടന്നാണു് ചൈനീസ് ഈ നില പ്രാപിച്ചതു്. ബി. സി. 6-ാംശതാബ്ദം തുടങ്ങി ഈ ഭാഷ മേൽപ്രകാരം പരിണാമബാധിതമായി തീർന്നുവെന്നു സങ്കല്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഏകദേശം അതേക്കാൾ 9 നൂറ്റാണ്ടു മുമ്പുതന്നെ

ഇതിൽ സാഹിത്യരചന ആരംഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈദൃശഭാഷകൾ ഇനി വളർച്ച പ്രാപിക്കാതെ മനുഷ്യവർഗ്ഗം ആദ്യകാലത്തുപയോഗിച്ച മൂലഭാഷയുടെ സ്ഥിതിയിലേക്കുതന്നെ പിന്തിരിയുന്നു. ഇംഗ്ലീഷ് മുതലായ ഭാഷകൾ ആകട്ടെ ചൈനീസിന്റെ ഇദാനീന്തനാവസ്ഥയിലേക്കും നീങ്ങുന്നു.

പ്രാകൃതകക്ഷ്യയ്ക്കു മാക്സ് മുള്ളർ പറയുന്ന പ്രത്യേകധർമ്മം വേറൊരുവിധമാണ്. അതു് ഈ ദശയിൽ എത്തിയിട്ടുള്ള ഭാഷകളിൽ ധാതുപ്രകൃതികളും പദങ്ങളും സമാനരൂപങ്ങളോടുകൂടിയവയും ശബ്ദത്തിന്റെ സ്വതന്ത്രാത്മം നിയമാതിരിക്തവും ആയിരിക്കുമെന്നുള്ളതാണ്.

രണ്ടാം അദ്ധ്യായം

സംശ്ലിഷ്ടകക്ഷ്യാർഹങ്ങളായ ഭാഷകളും അവയുടെ വിശേഷധർമ്മങ്ങളും

ബെൻറു, യൂറൽഅൽട്ടായിക്ക്, തുറേനിയൻ, മലയോപോളിനേഷ്യൻ എന്നീ ഭാഷാവംശങ്ങളും മറ്റു ചില അപ്രശസ്ത ഭാഷകളും ഒന്നുപോലെ ഈ കക്ഷ്യയിൽ എത്തിയിട്ടുള്ളവ ആണെങ്കിലും സ്വസ്വങ്ങളായ ചില പ്രക്രിയാസമ്പ്രദായങ്ങൾനിമിത്തം ഓരോ ശാഖയും പരസ്പരം വ്യത്യസ്തമായിത്തീർന്നിരിക്കയാലാകുന്ന പൂർവ്വനിർദ്ദിഷ്ടമായ പട്ടികയിൽ ഈ കക്ഷ്യയ്ക്ക് നാലഞ്ച് അവാന്തരവിഭാഗങ്ങൾകൂടി കല്പിക്കാൻ സംഗതിയായതു്.

പ്രത്യയാദികം:

ദക്ഷിണാഫ്രിക്കയിലുള്ള 150-ൽപരം ഭാഷകൾ അടങ്ങിയ ബെൻറുവംശം ഈ വിഭാഗത്തിൽ ചേരുന്നതാണു്. ഈ ഭാഷകളിൽ ഉപസർഗ്ഗങ്ങൾ അതിപ്രധാനങ്ങളാകുന്നു. പ്രത്യയങ്ങളിൽത്തന്നെയും ഭൂരിപക്ഷം ഇവയിൽ ശബ്ദത്തിനു മുൻപു ചേരുന്നു. തുറേനിയൻഭാഷകളിൽ പ്രകൃതിക്കു പരമായി വചനവും അതഃപരം വിഭക്തിയും നിബന്ധിക്കുന്ന മുറ അതിലംഘിച്ചു് ബെൻറുവിൽ വിഭക്തി, വചനം, പ്രകൃതി എന്നീ ക്രമപ്രകാരമാണു് അവ സംയോജിക്കുക. ഏകവചനത്തിനു് ഈ ഭാഷകളിൽ പ്രത്യേകം പ്രത്യയമുണ്ടു്. സംസ്കൃതത്തിലും ലാററിനിലും വാക്യസ്ഥിതങ്ങളായ ഘടകപദങ്ങൾക്കു നാമപദത്തിൻെറ ലിംഗവചനപ്രത്യയങ്ങൾ അനേകത്ര 'വിശേഷ്യനിഷ്ഠ'ന്യായേന ആരോപിക്കാറുള്ളതുപോലെ ഏതദാംശ്യഭാഷകളിൽ ആഖ്യാതാംശം സർവ്വപദങ്ങളിലും വികല്പംകൂടാതെ ചേർത്തു് ആവർത്തിക്കപ്പെടുന്നു.

പ്രത്യയാന്ത്യകം:

യൂറൽഅൽട്ടായിക്ക്, തുറേനിയൻ എന്നീ ഗോത്രങ്ങൾ ഈ എനത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടന്നു. ഇവയിൽ ആദ്യവംശജാതങ്ങളായ ഭാഷകളിൽ പരിണാമരഹിതങ്ങളായ ധാതുപ്രകൃതികളോട്ട പ്രത്യയങ്ങൾ സമ്മേളിക്കയും പൂവ്വാംശത്തിലുള്ള സ്വരങ്ങളുടെ ഹ്രസ്വദീർഘഭേദം അനുസരിച്ച് പ്രത്യയാംഗങ്ങളായ സ്വരങ്ങളും യഥാക്രമം ആ രൂപം പ്രാപിക്കയും ചെയ്യുന്നു. കൂടാതെ നാമപദങ്ങളിൽ ഷഷ്ഠ്യന്തസർവ്വനാമങ്ങൾ പ്രത്യയത്തോന സംഘടിക്കുന്നതും സാധാരണമാണു്. ഈ വംശത്തിന്റെ പിരിവുകളായ മഗയർ, ഫിനിക്ക് എന്നീ കുടുംബങ്ങളിൽ വിശിഷ്ടസാഹിത്യസമുച്ചയങ്ങളും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്.

തുറേനിയൻ ഗോത്രഭാഷകൾക്കുള്ള വിശേഷങ്ങൾ താഴെ പ്രസ്താവിക്കുന്നവയാണു്. അവയിൽ പ്രകൃതിപ്രത്യയങ്ങൾ അന്യഭാഷാവസ്ഥകളെ അതിശയിച്ചു് നിഷ്പ്രയാസം മിഥഃഗ്രഥിക്കയും വേർതിരിക്കയും ചെയ്യാം. പദങ്ങളുടെ ആകൃതി പല ഖണ്ഡങ്ങൾ സംയോജിച്ചുണ്ടായതുപോലെ തോന്നും. പ്രക്രിയാദികായ്ങ്ങളാൽ ധാതുപ്രകൃതികളുടെ രൂപത്തിനു മാറ്റം വരുന്നതല്ല. ഏകധാതുവിൽനിന്നു സ്വരവിപര്യാസനയംകൊണ്ടു് നവനവങ്ങളായി അനേകം കൃദ്വാചികൾ സൃഷ്ടിക്കാൻ കഴിയും. ധാതുപസ്ഥിതമായ സ്വരത്തിന്റെ ഹ്രസ്വദീർഘഭേദം പ്രമാണിച്ചു് പ്രത്യയസ്ഥമായ സ്വരത്തിനും ആ മാറ്റം ഉണ്ടാകുന്നതാണു്. എല്ലാ ജാതിപ്രത്യയങ്ങളും ധാതുപ്രകൃതികൾക്കു പിൻപു ചേരുന്നു. സർവ്വനാമാംശങ്ങൾ കൃദ്രൂപത്തോട്ട ചേർത്തു് അവയുടെ പരിനിഷ്പന്നയും, ഗതികൾ നാമത്തിൽ നിബന്ധിച്ചു വിഭക്ത്യർത്ഥസ്ഫുരണവും സാധിക്കാവുന്നതും അല്ലാത്തതുമായി രണ്ടു സമ്പ്രദായം നടപ്പുണ്ടു്. ഏതു പ്രത്യയം ശബ്ദത്തിൽനിന്നു വേർപെടുത്തിയാലും അതു് വിഭക്താവസ്ഥയിലും കേവലം നിരർത്ഥകമായി തീരുന്നില്ല. വചനം, വിഭക്തി എന്നിവയെ നിർദ്ദേശിക്കാൻ പ്രത്യയങ്ങൾ വെവ്വേറെ ഉണ്ടു്. എന്നാൽ അന്യവംശങ്ങളെ അതിശയിച്ചു് ഈ ഗോത്രത്തിനുള്ള കൂടുതൽ പഴക്കംകൊണ്ടും ഏതദ്വംശ്യഭാഷകൾക്കു് ഉപര്യുപരി ഉണ്ടായിട്ടുള്ള ജന്മാന്തരങ്ങൾ

കൊണ്ടും ചിലടത്തെല്ലാം പ്രസ്തുത വിശേഷങ്ങൾക്കു വികല്പം കാണുമെന്നുള്ളതും ഓർക്കേണ്ടതാകുന്നു.

പ്രത്യയാദ്യന്ത്യകം:

ഈ വിഭാഗത്തിൽ ചേരുന്നതായി പരിഗണിക്കപ്പെട്ട മലയോപോളിനേഷൻവംശം മൂന്നു ശാഖകളായി പിരിയുകയും ഓരോന്നിലും പല ഭാഷകൾ ഉദ്ഭവിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ശബ്ദം, ഉച്ചാരം എന്നിവയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഈ മൂന്നു ശാഖയും അന്യോന്യഭിന്നമാണെന്നു മാത്രമല്ല ഭിന്നകക്ഷ്യകളിൽ എത്തിയിട്ടുള്ളവയുമാണു്. ഈ സ്ഥിതിക്കു് ഇവ ഒന്നാകെ സംശ്ലിഷ്ടകക്ഷ്യയിൽ പരിഗണിക്കപ്പെടേണ്ടതല്ലെങ്കിലും പൂർവികമായ വംശബന്ധം പുരസ്കരിച്ചു് ഇങ്ങനെ ചെയ്തതാകുന്നു.

പ്രസ്തുത മൂന്നു ശാഖയിലും ശബ്ദങ്ങൾ ഏകാക്ഷരമാത്രങ്ങളും നാമം, കൃതി, ഭേദകം എന്നീ ഉപാധികളിൽ രൂപഭേദംകൂടാതെ പ്രയോഗിക്കത്തക്കവയുമാണു്. മാത്രമല്ല, ശബ്ദങ്ങൾക്കു് 'അഭ്യാസം' (ദ്വിഗുണീകരണം) ചെയ്യുന്നതും സർവ്വസാധാരണമാകുന്നു.

സാർവ്വനാമികം:

മലയാപെനിൻസുലാസ്സു് അട്ടഞ്ഞുകിടക്കുന്ന ദ്വീപങ്ങൾ, ആസ്ത്രേലിയ, ജപ്പാൻ, കൊറിയ, കൊക്കേഷ്യ എന്നീ ഭൂഭാഗങ്ങളിൽ പ്രചരിക്കുന്നവയും ബൈസ്കൃഭാഷകളും ഇത്തരത്തിൽ ചേരുന്നു. ഇവയ്ക്കും പരസ്പരഭിന്നങ്ങളായ ചില വൈലക്ഷണ്യങ്ങൾ ഇല്ലെന്നില്ല.

ആദ്യംപറഞ്ഞ ദ്വീപദേശങ്ങളിലെ ഭാഷകളിൽ വിഭക്തികൾക്കുപകരം ഗതികളും ക്രിയകൾക്കു പുരുഷപ്രത്യയങ്ങളും ശബ്ദാൽപൂർവ്വം പ്രയോഗിക്കുന്നു. ജപ്പാനീസിൽ 'അഭ്യാസ'വും ബഹ്വൈകവചനങ്ങൾ ഒന്നിച്ചുകൂട്ടി പ്രയോഗിക്കുന്നനടപ്പും ഉണ്ടു്. ബൈസ്കൃശാഖയിൽ കാണുന്നതുപോലെ ധാതുപ്രകൃതികളോടു് അനേകം പ്രത്യയങ്ങൾ മെടഞ്ഞുചേർത്തു പദം നിർമ്മിക്കുകയും ക്രിയയിൽ ആഖ്യയും കർമ്മങ്ങളും സംഗ്രഹിച്ചു ചേർക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ ഈ എല്ലാ ഭാഷ

കളിലും സർവ്വനാമാംശങ്ങൾ ധാതുപ്രകൃതികൾക്ക് ഏറെക്കുറെ സംസ്കാരകരണങ്ങളായി തീരുന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ടു മാത്രമാണ് ഈ ഭാഷകളെ ഏകശേഖരമാക്കി ഈ വകുപ്പിൽ സംക്ഷേപിച്ചത്.

സംയുക്തതാകാംക്ഷികം:

അമേരിക്കയിൽ 400-ൽപരം ഭാഷകൾ ഈ തരത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു ടക്കർ പറയുന്നു. അവ ഉദ്ദേശം മുപ്പതു കുടുംബങ്ങളിൽ സംഗ്രഹിക്കപ്പെടാം. നാം വാക്യത്തിൽ ആകാംക്ഷാനുസാരം പദങ്ങൾ ക്രമപ്പെടുത്തി നിരത്തുന്നതിനു പകരം ഈ ഭാഷകളിൽ ധാതുക്കൾ പല അംശങ്ങൾ ചേർന്നു നീണ്ട വാക്യമായി തീരുന്നു. കർത്താ, കർമ്മം, കരണം മുതലായ കാരകങ്ങളും കാലം, പ്രകാരം, പ്രയോഗം മുതലായ പരിനിഷ്കകളും ഏകീഭവിച്ച ക്രിയാരൂപം മേൽക്കുമേൽ ദീർഘിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ് ഈ സമ്പ്രദായം സാധിക്കുന്നത്. ഇതു് ഇപ്രകാരമാണെങ്കിലും പ്രകൃതഭാഷകളിൽ ആശയങ്ങൾ വിവേചിക്കുന്നതു സുകരമാകുന്നു.

സംശ്ലിഷ്ടകക്ഷ്യയുടെ സ്വഭാവത്തെക്കുറിച്ചു മാക്സ് മുള്ളർ ഉപന്യസിക്കുന്നതു് രണ്ടു ശബ്ദമൂലകങ്ങൾ തമ്മിൽ ചേർന്നു പദം ഉണ്ടാകുമ്പോൾ ഒന്നിന്റെ സ്വതന്ത്രാർത്ഥം ഈ ദശയിൽ കേവലം ശൂന്യമായിപ്പോകുന്നു എന്നാണു്.

മൂന്നാം അദ്ധ്യായം

വൈകൃതകക്ഷ്യാർഹങ്ങളായ ഭാഷകളും അവയുടെ വിശേഷധർമ്മങ്ങളും

അതിപ്രശസ്തങ്ങളും അത്യന്തം വിപുലങ്ങളും ആയ സെമറിക്ക്, ഇൻഡോയൂറോപ്യൻ(ആര്യ)വംശങ്ങൾ രണ്ടും ഈ കക്ഷ്യയിൽ എത്തിയിട്ടുള്ളവയാണ്. നിർദ്ദിഷ്ടകക്ഷ്യാർഹങ്ങളായ ഭാഷകൾക്കു ശബ്ദങ്ങളിൽ ആഭ്യന്തരപരിണാമം ദുഷ്ഠമായി ബാധിക്കുന്നതു്, അതു ശിഥിലമാത്രമായിട്ടുള്ളതു് എന്നിങ്ങനെ രണ്ടു പൊതുവിഭാഗങ്ങളാണല്ലൊ പട്ടികയിൽ ചേർത്തിരിക്കുന്നതു്. അതിനു കാരണം സാധാരണങ്ങളായ വ്യാകരണകാര്യങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പ്രസ്തുത വംശദ്വയജാതങ്ങളായ എല്ലാ ഭാഷകളും ഏതാണ്ടു സമാനങ്ങളാണെങ്കിലും സെമറ്റിക്കുഭാഷകളിൽ ധാതുപ്രകൃതികൾക്കു് ആന്തരികമായ മാറ്റം അധികം സംഭവിക്കുന്നതും പ്രത്യയ, ഇൻഡോയൂറോപ്യൻ(ആര്യ)ഭാഷകളിൽ ആയതു നാമമാത്രമായി കാണപ്പെടുന്നതുമാകുന്നു.

ഈ രണ്ടു വംശങ്ങളിലും പ്രകൃതിപ്രത്യയങ്ങൾ ഉരുക്കിയോജിപ്പിച്ചതുപോലെ, അവിഭാജ്യമായി സമ്മേളിക്കുന്നവയും നേരെമറിച്ചു് അവ വേർപെട്ട നില്ക്കുന്നവയുമായി രണ്ടുതരം ഭാഷകൾ ഉണ്ടു്. തന്നിമിത്തം മേൽപ്പറഞ്ഞ വിഭാഗദ്വയത്തിനു വീണ്ടും ഉപഗ്രഥിതമെന്നും അപഗ്രഥിതമെന്നും ഈരണ്ടു് അവാന്തരവിവേചനങ്ങൾകൂടി ആവശ്യമായി തീർന്നതാണു് പട്ടികയിൽ ആ ഭാഗം കൂടുതൽ വിസ്തൃതമായതിനു ഹേതു.

ചില പണ്ഡിതന്മാർ സെമറിക്കുവംശത്തെ ഏകമായും മറുചിലർ സെമറിക്ക്, ഹെമറിക്ക് എന്ന രണ്ടു ഭിന്നഗോത്രങ്ങളായും വിവേചിച്ചിരിക്കുന്നു. ബൈബിൾഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പൂർവ്വഭാഗത്തു് നോഹയുടെ പുത്രന്മാരായി മൂന്നുപേരെ നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളതിൽ രണ്ടു പേരുടെ നാമം 'സെം' 'ഹാം' എന്നിവയാണു്. ഈ സംജ്ഞകളിൽനിന്നാണു് പ്രസ്തുത വംശനാമങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതു്. ഏഷ്യയുടെ തെക്കുപടിഞ്ഞാറുഭാഗങ്ങളെ അധിവസിച്ച എബ്രായർ, അസീരിയർ,

സിറിയർ, അറബികൾ എന്നിവർ സെമറിക്കുവംശജന്മാരും ആഫ്രിക്കയുടെ വടക്കുകിഴക്കു ഭാഗങ്ങളിൽ വ്യാപിച്ച ഈജിപ്റ്റുകാർ, ഫെനിഷ്യർ മുതലായ വർഗ്ഗക്കാർ ഹെമറിക്കുഗോത്രത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടവരുമാകുന്നു.

സെമറിക്കുവംശം

ഈ വംശത്തിൽപ്പെട്ടവയായി പല ഭാഷകൾ ഉണ്ടെങ്കിലും അവയിൽ പ്രാധാന്യം അർഹിക്കുന്നവ അമ്മായിക്ക്, സിറിയക്ക്, അസീരിയൻ, ഹീബ്രു, അറബിക്ക് എന്നിവയാണു്. ഇവയിൽ ഹീബ്രുവിന്റെ പരിണതരൂപംമാത്രം അപഗ്രഥിതാവസ്ഥയിലും മറ്റെല്ലാം ഉപഗ്രഥിതവകുപ്പിലും ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

അമ്മായിക്ക് ഭാഷ:

മെസോപ്പൊട്ടേമിയാസ്സിന്റെ വടക്കുള്ള സെമറ്റിക്ക് ജാതിക്കാരുടെ മൂലഭാഷ ഇതായിരുന്നു. ബി. സി. 8-ാംശതാബ്ദംവരെ ഇതു് സിറിയ, കാൽഡിയ, മെസോപ്പൊട്ടേമിയ എന്നീ പ്രദേശങ്ങളിൽ വാണിജ്യഭാഷയായി പ്രചരിച്ചു. അനന്തരം കാൽഡിയൻഭാഷ നവീഭവിച്ചുതുടങ്ങി. അതു ബാബിലോൺവിനാശംനിമിത്തം നാടുവിട്ടുപോയ യഹൂദവർഗ്ഗം ഹീബ്രുവിനു പകരം സ്വഭാഷയായി ഉപയോഗപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. ഇതിനു ബൈബിൾഭാഷ എന്നും പേരുണ്ടു്. ഉദ്ദേശം എ. ഡി. പത്താം നൂറാണ്ടുവരെ ഈ ഭാഷ അഭിവൃദ്ധിസമേതം നിലനിന്നു. അതിനു കാരണം സ്വരാജ്യഭ്രഷ്ടരായ യഹൂദകുലം കൗതുകത്തോടുകൂടി ഇതിൽ സാഹിത്യവിത്തം ആർജ്ജിച്ചതാണു്.

സിറിയക്കുഭാഷ:

ഏകദേശം പ്രസ്തുത കാലത്തുതന്നെ സിറിയൻ ദേശഭാഷ ഉച്ചാരവിശേഷത്താൽ കാൽഡിയൻഭാഷയിൽനിന്നു ഭേദിച്ചു് ഉയർച്ച പ്രാപിച്ചുവന്നു. ക്രിസ്താബ്ദാരംഭം തുടങ്ങി പത്തു ശതാബ്ദങ്ങൾ ഈ ഭാഷയ്ക്കു ഉൽഗതിഘട്ടമായിരുന്നു. അതിനിടയ്ക്കു ക്രൈസ്തവമതസംബന്ധിതങ്ങളായി വേദശാസ്ത്രകാവ്യാദി സാഹിത്യസമ്പത്തും ഇതിൽ ധാരാളമുണ്ടായി. ഏതതുമൂലം കാലക്രമേണ കാൽഡിയൻഭാഷയ്ക്കു് യഹൂദാമ്മായിക്ക്

എന്നും സിറിയക്കിനു് ക്രിസ്ത്യൻ അമ്മായിക്കു് എന്നും ഓരോ വിശേഷസംജ്ഞകൂടി സിദ്ധിച്ചു; എങ്കിലും ക്രി. അ. പത്താം നൂറ്റാണ്ടിനുശേഷം അറബിഭാഷയുണ്ടായ അഭ്രതപൂർവ്വമായ വളർച്ചമൂലം ഈ രണ്ടു ഭാഷകളും ഒട്ടുവിൽ മൃതഭാഷകളായിതീർന്നു.

അസീരിയൻഭാഷ:

ഇൻഡോയൂറോപ്യൻവംശത്തിൽ സംസ്കൃതത്തിനുള്ള സ്ഥാനമാണു് സെമാറിക്കുഗോത്രത്തിൽ ഇതിനുള്ളതു്.

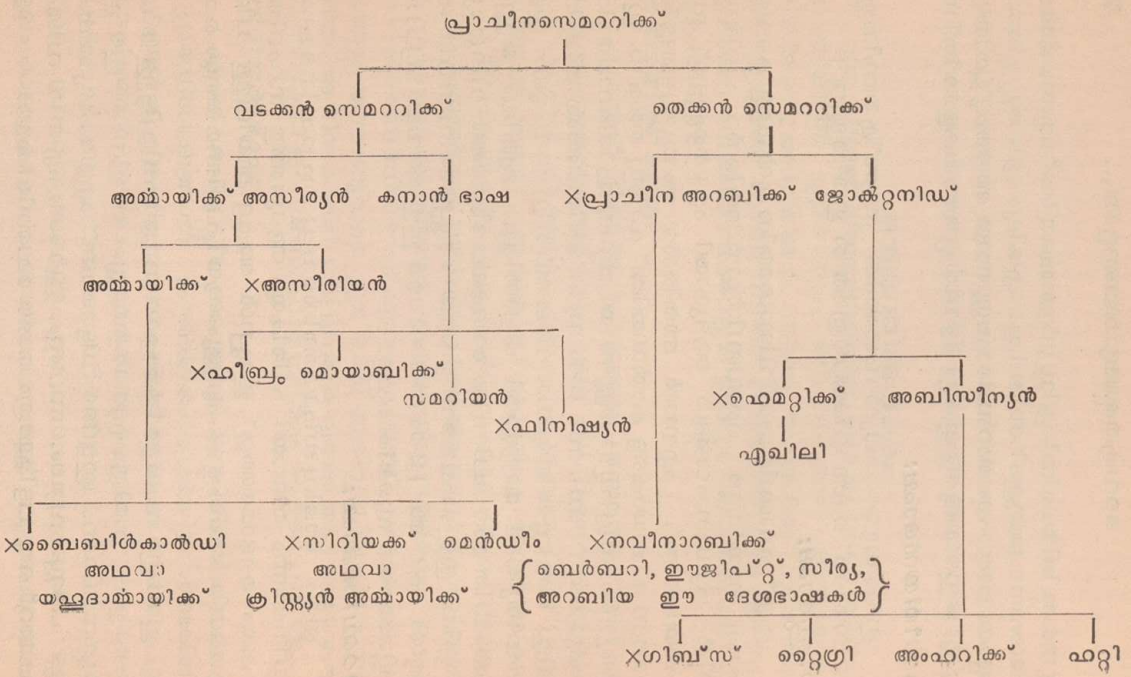
ഹീബ്രുഭാഷ:

ഇതു് ബാബിലോൺവിനാശത്തിനു മുൻപുള്ള വൈദികഭാഷ ആയിരുന്നു. ബൈബിൾഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പൂർവ്വഭാഗത്തിൽ പ്രധാനാംശങ്ങൾ ആദ്യമായി എഴുതപ്പെട്ടതു് ഈ ഭാഷയിലാണു്. എന്നാൽ അതിന്റെ അന്ത്യഘട്ടങ്ങളിൽ കാണുന്ന ഭാഷയാകട്ടെ കാൽഡയിക്കു് ഹീബ്രു ആകുന്നു. ഈ വ്യത്യാസം നിർദ്ദിഷ്ടഭാഷയുണ്ടായ അനന്തരപരിണാമത്തിനു ലക്ഷ്യമാണു്. ബി. സി. 6-ാം നൂറാണ്ടിൽ അമ്മായിക്കിനു ലഭിച്ച അഭിവൃദ്ധിയും ബാബിലോൺവിനാശവുംമൂലം ഇതു സാഹിത്യഭാഷ മാത്രമായി കലാശിച്ചു, എങ്കിലും യഹൂദ പുരോഹിതന്മാർ പിന്നീടും വേദകർമ്മാദികൾക്കും വിദ്യാഭ്യാസത്തിനും ഈ ഭാഷതന്നെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തിവന്നതിനാൽ ഉദ്ദേശം ക്രി. അ. 12-ാം ശതകംവരെ ഇതു കേവലം പ്രചാരലുപ്തമാകാതെ സൂക്ഷിക്കപ്പെട്ടു.

അറബിക്കുഭാഷ:

ഇതും അഭിവൃദ്ധിപഥത്തിൽവെച്ചു പ്രാചീനമെന്നും നവീനമെന്നും രണ്ടായി പിരികയും ആദ്യത്തേതു സാഹിത്യഭാഷയും രണ്ടാമത്തേതു് ഇപ്പോൾ ആഫ്രിക്കയിലുള്ള ചില പ്രാദേശികഭാഷകളുടെ മൂലവും ആയി പരിണമിക്കയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

ഇനി ഈ വംശത്തിൽത്തന്നെ അവശേഷിച്ചിട്ടുള്ള മറ്റു ഭാഷകളുടെ ചരിത്രം പ്രധാനതരമല്ല. അതിനാൽ ഈ പ്രത്യേകവിവരണം ഇവിടെ വിട്ടുകൊണ്ടു് ഏതദംശ്യഭാഷകളുടെ പരസ്പരബന്ധം, സ്ഥാനം, വർദ്ധന എന്നിവ വിശദമാക്കുമാറു് ഒരു പട്ടികമാത്രം താഴെ ചേർത്തിരിക്കുന്നു:

പ്രാചീനസെമററിക്ക്
വടക്കൻ സെമററിക്ക്
തെക്കൻ സെമററിക്ക്
അമ്മായിക്ക് അസീര്യൻ
കനാൻ ഭാഷ
×പ്രാചീന അറബിക്ക്
ജോക്ററനിഡ്
അമ്മായിക്ക്
×അസീരിയൻ
×ഹീബ്രൂ
മൊയാബിക്ക്
സമറിയൻ
×ഫിനിഷ്യൻ
×ഫെമറിക്ക്
അബിസീന്യൻ
എഖിലി
×ബൈബിൾകാൽഡി
അഥവാ
യഹൂദാമ്മായിക്ക്
×സിറിയക്ക്
അഥവാ
ക്രിസ്ത്യൻ അമ്മായിക്ക്
മെൻഡീം
×നവീനാറബിക്ക്
ബെർബറി, ഈജിപ്ഷ്യൻ, സീര്യ,
അറബിയ ഈ ദേശഭാഷകൾ
×ഗിബ്സ്
ടൈഗ്രി
അംഹറിക്ക്
ഹറ്റി

മുകളിൽ കാണുന്ന × ഈ അടയാളങ്ങൾ മൃതഭാഷകളെ നിർദ്ദേശിക്കുന്നു.

സെമറ്റിക്ക് ശബ്ദങ്ങൾ എല്ലാംതന്നെ വ്യഞ്ജനത്രയത്തോടുകൂടിയവയാണ്. അവയുടെ ഇടയ്ക്ക് യഥാക്രമം സ്വരങ്ങൾക്കു പരിവർത്തനംചെയ്ത് ഭിന്നാർത്ഥസമന്വിതങ്ങളായ നൂതനപദങ്ങൾ ധാരാളം അവതരിപ്പിക്കയും വാക്യത്തിൽ ആകാംക്ഷ പ്രകാശിപ്പിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ഇതിനാലാണ് സെമറിറിക്ക് ശബ്ദങ്ങൾ ദ്വന്ദ്വമായ ആഭ്യന്തരപരിണാമത്തോടുകൂടിയവയാണെന്നു മുൻപു പ്രസ്താവിച്ചതു്. ധാതുക്കളിൽ പുരുഷപ്രത്യയങ്ങൾക്കു പകരം സർവ്വനാമങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുന്നു. അവയുടെ സ്ഥാനം സന്ദർഭാനുസാരം ധാതുവിനു മുൻപും പിൻപും മാറിമറിഞ്ഞുവരും. ഷഷ്ഠ്യന്തരൂപത്തിൽ ഏതെങ്കിലും സർവ്വനാമം നാമത്തോടും ദ്വിതീയാരൂപത്തിൽ അതു ക്രിയയോടും പ്രത്യയത്തോടെന നിബന്ധിച്ചാണു വാക്യം രചിക്കുക പതിവു്. സംസ്കൃതാദിഭാഷകളിൽ ഷഷ്ഠിതൽപുരുഷന്റെ ഉത്തരപദമായി നില്ക്കുന്ന ശബ്ദം സെമറിറിക്ക് ഭാഷകളിലായാൽ പൂർവ്വപദമായേ ഇരിക്കൂ. പഴയ ആര്യഭാഷകളിലുള്ളതുപോലെ ചില പ്രാചീനസെമറിറിക്ക് ഭാഷകളിലും വചനത്രയം നടപ്പുണ്ട്. വിഭക്തികൾക്കു പകരം ഈ വംശത്തിലുള്ള എല്ലാ ഭാഷകളിലും ഇംഗ്ലീഷിലെ മട്ടനുസരിച്ചു് ഗതികളാണ് അധികം പ്രയോഗിക്കുന്നതു്. നവീനഹീബ്രുവിൽ ഇതു വിശേഷിച്ചും പ്രബലമായിരിക്കുന്നു. ഈ അവസ്ഥ നിർദ്ദിഷ്ടഗോത്രം അപഗ്രഥിത(Analytic)പദത്തിൽ പ്രവേശിക്കാൻ തുടങ്ങിയതിന്റെ പ്രാരംഭലക്ഷ്യമത്രെ.

ഹെമറിറിക്ക് വംശം

ഈ ഗോത്രം ബെർബർ, ഈജിപ്ഷ്യൻ, കൂഷ്യോപ്യൻ എന്നു മൂന്നു മുഖ്യകുടുംബങ്ങളായി പിരിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ദ്വിതീയകുടുംബത്തിൽ പുരാതന ഈജിപ്റ്റുഭാഷ, കോപ്റ്റിറിക്ക് എന്നീ രണ്ടെണ്ണം ഗണ്യമാണ്. ഇവയിൽ ആദ്യത്തേതു സെമറ്റിക്കിലെ സ്വരപരിവർത്തനസമ്പ്രദായം തീരെ ഇല്ലാത്തതും ഏകാക്ഷരമാത്രമായ ധാതുപ്രകൃതികളോടും വചനത്രയത്തോടും കൂടിയതുമാകുന്നു. ഇതിലാണ് പ്രാചീനലേഖനവിദ്യ ഈ

വഗ്ദ്ധക്കാർ ആദ്യമായി ആരംഭിച്ചതു്. കോപ്റ്റിക്കിൽ ഗ്രീക്ക പദങ്ങളുടെ വ്യാപ്തിയും ക്രൈസ്തവമതസാഹിത്യവും വളരെ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. ഭാഷകളുടെ സാത്മ്യവിവേചനംചെയ്യ ഘട്ടത്തിൽ ഈ വംശത്തെക്കൂടി സെമറിക്ക്-ഗോത്രത്തിൽ നിഗിരണംചെയ്യുകൊണ്ടാണു് ആ വിവരണം അവസാനി പ്പിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ലഘുതരമായ ചില വ്യത്യാസങ്ങൾ ഉള്ളതു് അഗണ്യമാക്കി നോക്കിയാൽ പ്രസ്തുതസങ്കല്പം സാധുവാണെ ന്നു കാണാം. ആകയാൽ ശാസ്ത്രപടുക്കൾ ഈ ഭാഷകളേയും വൈകൃതകക്ഷ്യയിൽത്തന്നെ പരിഗണിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഇൻഡോയൂറോപ്യൻവംശം

മനുഷ്യജാതിയുടെ മൂലസ്ഥാനമെന്നു ഭൂരിപക്ഷം ചരിത്ര ജ്ഞന്മാർ സമ്മതിച്ചിട്ടുള്ള താത്തരഭൂമിയുടെ പരിസരപ്രദേ ശങ്ങളിൽനിന്നു് ഓരോകാലത്തു നാനാദിക്കുകളിലേക്കുണ്ടായ ജനപ്രവാഹങ്ങളിൽ ഒടുവിലത്തെ സംഘമാണു് ഈ വംശ ക്കാർ. ഇവരിൽ ഒരു ശാഖ പേഷ്യ, അമ്മീനിയ എന്നീ ദേശ ങ്ങളിലൂടെ കടന്നു് ഇൻഡ്യയിൽ ആര്യാവർത്തത്തിലും വേ റൊരു ശാഖ ഇറാനിൽക്കൂടി ഇപ്പോഴത്തെ ബുക്കാറാവഴി യൂറോപ്പിൽ വടക്കുപടിഞ്ഞാറു ഭാഗങ്ങളിലും വ്യാപിച്ചു. കാലക്രമേണ അവർ പ്രസ്തുത ഭൂവിഭാഗങ്ങളിലെല്ലാം പെരു കിപ്പരന്നു് വിവിധ വഗ്ദ്ധങ്ങളായി. തന്നിമിത്തം ഇപ്പോൾ ആ ജനതതിയുടെ സന്താനപരമ്പരകൾ സംസാരിക്കുന്ന 300-ൽപരം ഭാഷകൾ ഈ വംശത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടവ ആയി ട്ടുണ്ടു്. ഈ ഭാഷകളെല്ലാം ആര്യൻ, അർമീനിയൻ, ഹെല്ല നിക്ക്, ഇല്ലീറിയൻ, ഇറാലിക്ക്, കെൽറ്റിക്ക്, ടൂട്ടോ ണിക്ക്, സ്ലാവോണിക്ക് എന്നീ എട്ടു കുടുംബങ്ങളിൽ അന്ത ർഭവിച്ചവയത്രെ.

1. ആര്യകുടുംബം:

ഇതു് ആര്യാവർത്തത്തിലും അതിനു വടക്കുപടിഞ്ഞാറുള്ള ഭൂഭാഗങ്ങളിലും പ്രചരിച്ചുകാണുന്ന ഏതദ്വംശ്യഭാഷകളെ ല്ലാം ചേർന്ന ആദ്യകുടുംബമാകുന്നു. ആകയാൽ ഈ വകുപ്പു്

വീണ്ടും ഇൻഡ്യൻശാഖ എന്നും ഇറാനിയൻശാഖ എന്നും രണ്ടായി പരിഗണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

ഇൻഡ്യൻശാഖ: ഋഗ്വേദാദിഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കാണുന്ന വൈദികഭാഷയാണ് ഇക്കൂട്ടത്തിൽ ഏറ്റവും പുരാതനമായിട്ടുള്ളതു്. ഇൻഡോയൂറോപ്യൻവംശത്തിൽ മറ്റു പുരാതനഭാഷകൾക്കു തമ്മിൽ ഇല്ലാത്തവണ്ണം പേഷ്യയുടെ കിഴക്കുഭാഗത്തോട്ടു് അടുത്തു് കുടിപാർത്തിരുന്ന സൗരാഷ്ട്ര(പാഴ്സി)ന്മാരുടെ സംസാരഭാഷയും അവരുടെ വേദഗ്രന്ഥത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചുകാണുന്നതുമായ പഴയ ബാക്ട്രിയൻ(അവസ്റ്റ്യൻ)ഭാഷയ്ക്കും ഇൻഡ്യയിലെ വൈദികഭാഷയ്ക്കും തമ്മിൽ ശബ്ദത്തിലും വ്യാകരണകായ്വുകളിലും വലുതായ സാദൃശ്യമുണ്ടു്. കൂടാതെ ഈ രണ്ടു ദേശവാസികളുടെയും വേദഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പ്രസ്താവിച്ചുകാണുന്ന ഗാഥകളും മന്ത്രങ്ങളും ഏറെക്കുറെ സമാനങ്ങളുമാണു്. അവരുടെ മതവിശ്വാസം പരിഷ്കാരസ്ഥിതി എന്നിവയും അധികം ഭിന്നങ്ങളായിരുന്നില്ല. ഏതന്മൂലം മൂലസ്ഥാനംവിട്ട പുറപ്പെട്ട സൗരാഷ്ട്രന്മാരുടെയും ഭാരതഖണ്ഡത്തിലെ വേദപ്രണേതാക്കളുടേയും പൂർവ്വന്മാർ കുറേക്കാലം ഏകവർഗ്ഗമായി ഒരേദിക്കിൽ നിവസിച്ചിരുന്നുവെന്ന സിദ്ധമാണു്. പിന്നീടു് അവിടംവിട്ടു് ഇൻഡ്യയിലേക്കു നീങ്ങിത്തുടങ്ങിയ ശാഖക്കാരുടെ ഇടയിൽ ഉണ്ടായ സംസാരഭാഷയുടെ സ്വരൂപമാണു് നാം ഋഗ്വേദാദികൃതികളിൽ ദർശിക്കുന്നതു്. ബി. സി. പതിനഞ്ചാം ശതാബ്ദത്തിനു മുൻപുതന്നെ ഇതിൽ സാഹിത്യം ഉല്പന്നമായി കാണുന്നതിനാൽ ഇൻഡോയൂറോപ്യൻവംശജാതന്മാരുടെ ആദിമഭാഷാസ്വഭാവം ഒട്ടൊക്കെ എങ്കിലും മനസ്സിലാക്കുന്നതിനു് ഈ ഭാഷയിലുള്ളതുപോലെ അത്ര പ്രാചീനമായ ലക്ഷ്യങ്ങൾ മറെറാന്നിലും ഇല്ലെന്നു നിസ്സംശയിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അതിപുരാതനമായ ശബ്ദസമുച്ചയം, വിവിധക്രിയാരൂപങ്ങൾ, അനന്യസുലഭമായ ഉച്ചാരവിശേഷം എന്നിവയാൽ ഈ ഭാഷ പ്രത്യേകം ഗണ്യവുമാണു്. തന്നിമിത്തം ഭാഷാശാസ്ത്രവിശാരദന്മാർ ഏതദ്വംശ്യഭാഷകളിൽ ഇതിനു ജ്യേഷ്ഠസോദരീസ്ഥാനം സങ്കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു.

ലൗകികസംസ്കൃതഭാഷയുടെ ആരംഭം, വൈയാകരണരത്ന

മായ പാണിനിയുടെ ജീവദശയെന്നു് ഊഹിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ബി. സി. അഞ്ചാംശതാബ്ദത്തിൽ അഥവാ അതോടു് അടുത്ത കാലത്താണു്. ഇതു സാഹിത്യപോഷണാർത്ഥം അനുസൃതമായി പ്രയത്നിച്ചുപോന്ന ഇൻഡ്യയിലെ പൗരാണികകവികളും പണ്ഡിതന്മാരും വൈദികഭാഷാവിധാനങ്ങളെ പ്രായേണ അതിലംഘിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതിനാൽ ഉണ്ടായ വിദ്വൽഭാഷയാണെന്നും ഭാരതഭൂവിൽ ഈ ഭാഷ ഒരുകാലത്തും സാവ്വജനീനമായ സംസാരഭാഷ ആയിരുന്നില്ലെന്നും ആകുന്നു ചരിത്രജ്ഞന്മാരിൽ പലരുടെയും സിദ്ധാന്തം. വൈദികഭാഷയിൽ കാണുന്ന ഗദ്യരീതിയും ലഘുതരമായ വാക്യശയ്യകളും ബഹുലങ്ങളായ ആഖ്യാതരൂപങ്ങളും നശിച്ചു് സംസ്കൃതം പദ്യസാഹിത്യബഹുലവും ദീർഘസമാസമയവും ആയിത്തീർന്നിരിക്കുന്നതു് മേൽപ്പറഞ്ഞതിനു ദൃഷ്ടാന്തമത്രെ. കൂടാതെ ഈ മതം സ്ഥിരീകരിക്കുന്നതിനുള്ള പ്രബലതരമായ മറെറാരു ലക്ഷ്യം ഈ വംശത്തിലേ കനിഷ്ഠസോദരിമാരായ ഗ്രീക്, ലാററിൻ, ഗോത്തിക്ക് എന്നീ ഭാഷകളുടെ ചരിത്രം അജ്ഞാതമായിരുന്ന കാലത്തുപോലും സംസ്കൃതഭാഷാസ്ഥിതി വിദിതമായിരിക്കയും അതിനും കനിഷ്ഠഭാഷകൾക്കും തമ്മിൽ ശബ്ദപരമായ സാദൃശ്യം ബഹുലമായി കാണപ്പെട്ടുകയും ചെയ്തിട്ടും സംസ്കൃതത്തിൽ പദങ്ങളെ രൂപവൽക്കരിക്കുന്നതിനുള്ള 'തദ്ധിതാ'ദി പ്രത്യയങ്ങളുടെ എണ്ണവും തരവും പ്രസ്തുതഭാഷകളുടേതിൽ നിന്നു ഭേദിച്ചുനില്ക്കുന്നു എന്നുള്ളതാണു്.

കാളിദാസാദിമഹാകവികളുടെ നാടകങ്ങളിലും മററും അവശേഷിച്ചുകാണുന്ന പഴയ പ്രാകൃതഭാഷകളുടെ ഉദ്ഭവം ബി. സി. മൂന്നാംശതാബ്ദത്തിനു മുൻപാണെന്നു് അശോകശാസനങ്ങളിൽനിന്നു വ്യക്തമായിട്ടുണ്ടു്. ഇവയ്ക്കും മൂലം വൈദികഭാഷതന്നെ. പ്രചാരസീമകളെ ആസ്പദമാക്കി ഈ ഭാഷകൾക്കു കിഴക്കൻ, പടിഞ്ഞാറൻ, വടക്കുപടിഞ്ഞാറൻ എന്നു മൂന്നു പൊതുവിഭാഗം കല്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എല്ലാ വിഭാഗത്തിലുംകൂടി പല പ്രാകൃതഭാഷകൾ കാണുന്നതിൽ 'പാലി' യാണു് അധികം പ്രാധാന്യം അർഹിച്ചിട്ടുള്ളതു്. അതിനു കാരണം ഹിന്ദുക്കൾ സംസ്കൃതമെന്നപോലെ ബൗദ്ധന്മാർ ഈ ഭാഷ ബഹുധാ സമാദരിച്ചുപോന്നതാകുന്നു.

ഉത്തരേൻഡ്യയിൽ ഇപ്പോഴുള്ള മിക്ക ദേശഭാഷകളും മേൽപ്പറഞ്ഞ പ്രാകൃതങ്ങൾ വീണ്ടും പ്രാകൃതീഭവിച്ചുണ്ടായ വയത്രെ. ഈ പിരിവു് എ. ഡി. 10-ാംശതാബ്ദംമുതൽ ആരംഭിച്ചു എന്നാണു് നിർണ്ണയിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. കാലാതിപാതംകൊണ്ടു പഴയ പ്രാകൃതശബ്ദങ്ങൾക്കും തദുച്ചാരസമ്പ്രദായങ്ങൾക്കും നൈസർഗ്ഗികമായി മാറ്റം നേരിട്ടതും ദ്രാവിഡസംസർഗ്ഗം ഉപര്യുപരി വർദ്ധിച്ചതും ഒടുവിൽ അറബിക്കു്, പേഷ്യൻ, മങ്കോളിയൻ ആദിയായ വിദേശീയഭാഷകളിൽനിന്നു കലച്ചു സംഭവിച്ചതുമാണു് ഈ പരിണാമത്തിനുണ്ടായ കാരണങ്ങൾ.

ഇറാനിയൻശാഖ: ഇറാൻ എന്നതു് ഇപ്പോഴത്തെ പേഷ്യയ്ക്കും പരിസരപ്രദേശങ്ങൾക്കുംകൂടി പണ്ടുണ്ടായിരുന്ന സംജ്ഞയാണു്. അതിനാൽ തദ്ദേശീയങ്ങളായ ആര്യഭാഷകളുടെ കൂട്ടത്തിനു് ഇറാനിയൻശാഖ എന്നു പേർ സിദ്ധിച്ചു. ഈ താവഴിയിൽപ്പെട്ട പ്രധാനഭാഷകൾ അവസ്റ്റ്യൻ, പ്രാചീന പേഷ്യൻ, പല്ഹവി, പാഴ്സി ഇദാനീന്തനപേഷ്യൻ എന്നിവയാകുന്നു.

ഏകകേന്ദ്രത്തിൽനിന്നു് ആര്യകുലത്തിൽ ഒരു ശാഖ ഇൻഡ്യയെ അഭിമുഖീകരിച്ചു് തള്ളി പ്രവഹിച്ചശേഷം അവശിഷ്ടസംഘത്തിൽ ഒരംശം മറെറാരു ദശയിൽ അവിടം വിട്ടു പുറപ്പെട്ടു് പഴയ ബാക്ട്രിയൻപ്രദേശങ്ങളിൽ കുടികയറി. അവരേയാണു് സൗരാഷ്ട്രന്മാർ എന്നു പറയുന്നതു്. ഈ വഴ്ശം നൂതനനിവാസഭൂവിൽ പ്രവേശിച്ചശേഷം ഉണ്ടായ അവരുടെ വേദഗാഥാശേഖരത്തിനു് 'അവസ്റ്റ' എന്ന സംജ്ഞ കല്പിച്ചു. അവസ്റ്റയിൽ പ്രതിബിംബിച്ചുകാണുന്നതുകൊണ്ടു് അവരുടെ അന്നത്തെ ഭാഷയ്ക്കു് 'അവസ്റ്റ്യൻ' എന്നും ബാക്ട്രിയയിൽ പ്രചരിച്ചതുനിമിത്തം പുരാതനബാക്ട്രിയൻഭാഷ എന്നും രണ്ടു പേരുകൾ ഉണ്ടായി. കാലാന്തരത്തിൽ അവസ്റ്റയ്ക്കു് 'സെൻഡ്' എന്ന നാമധേയത്തോടു് ഒരു വ്യാഖ്യാനവും ഉദ്ഭവിച്ചു. അതിൽ കാണുന്ന ഭാഷ അവസ്റ്റയിലേതിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമാണെങ്കിലും പ്രാദേശികതപം പുരസ്കരിച്ചു ചിലർ ഈ രണ്ടു ഭാഷകളേയും ബാക്ട്രിയൻ എന്ന ഏക സംജ്ഞകൊണ്ടു് ഒന്നാക്കി നിർദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നു.

പേർഷ്യയുടെ പശ്ചിമസീമകളിൽ പേർഷ്യൻഭാഷ

പ്രചരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന കാലത്ത് കിഴക്കൻ ബാക്ട്രിയയിൽ സൗരാഷ്ട്രന്മാർ സംസാരിച്ചുവന്നത് അവസ്റ്റൻഭാഷയാണ്. പിന്നീട് ബി. സി. ആറാം ശതാബ്ദത്തിൽ പ്രസ്തുത രണ്ടു ദേശനിവാസികളും സമ്മേളിച്ചുണ്ടായ 'മിഡിയൻ' വഴ്ചം ഉപയോഗിച്ചുവന്നതും ഈ ഭാഷതന്നെയാണെന്നാകുന്നു ചില പണ്ഡിതന്മാരുടെ ഊഹം. അതീതമായ ഈ ചരിത്രാംശങ്ങളിൽനിന്ന് അവസ്റ്റൻഭാഷ ഇൻഡ്യയിലെ വൈദികസംസ്കൃതത്തോളംതന്നെ പഴക്കമുള്ളതല്ലെന്നു സങ്കല്പിക്കാൻ വഴിയുള്ളതുകൊണ്ടാണ് ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ പ്രാചീനസംസ്കൃതം പ്രഥമഗണനീയമായിക്കരുതുന്നത്.

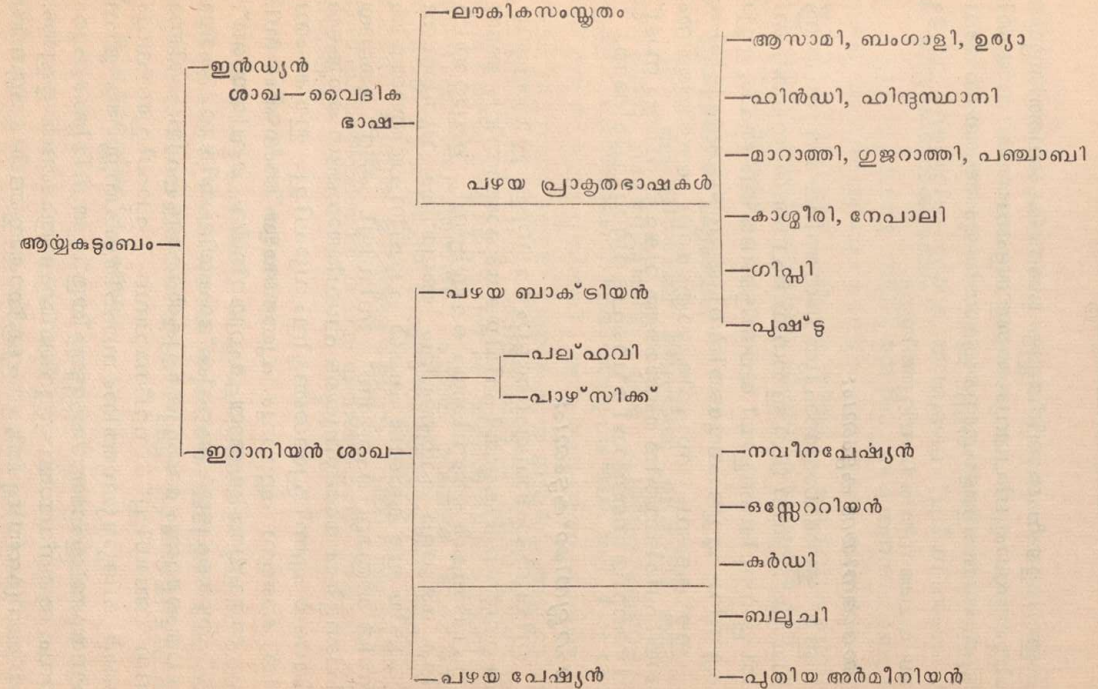
പുരാതനപേഷ്യൻഭാഷ അവസ്റ്റയുടേതിൽനിന്നും ഭിന്നമാകുന്നു. സെമറിക്ക് ഭാഷകളോട് അതിനുണ്ടായ സംസർഗ്ഗമാണ് ഈ വ്യത്യയത്തിനു കാരണം. ആകയാൽ ഇറാനിലെ ദേശഭാഷയുടെ സാക്ഷാത്തായ മൂലം ഇതോ അഥവാ അവസ്റ്റൻഭാഷയോ ആയിരുന്നുവെന്നു വരുന്നതല്ല.

ബി. സി. മൂന്നാം ശതാബ്ദത്തിനു മുൻപുതുടങ്ങി പത്തു നൂറ്റാണ്ടുവരെ 'പാത്തിയ'യിൽ പ്രചരിച്ചിരുന്ന ഭാഷയാണ് മദ്ധ്യകാലപേഷ്യൻ അഥവാ പല്ഹവി. സെമറിക്ക് ഭാഷകളുമായുണ്ടായ അതിസമ്പർക്കംനിമിത്തം ഇതിലെ ശബ്ദരൂപങ്ങളും വ്യാകരണവിധാനങ്ങളും പ്രായേണ അത്യധികം ഭേദപ്പെടാനിടയായി. തന്മൂലം ഇറാനിയൻശാഖയിൽ സംഭവിച്ചിട്ടുള്ള പ്രക്രിയാപരിണാമങ്ങൾക്ക് ഈ ഭാഷയുടെ സ്ഥിതി മുഖ്യോദാഹരണമാകുന്നു.

പല്ഹവി വീണ്ടും പരിഷ്കൃതി പ്രാപിച്ചുണ്ടായതും ഇപ്പോഴത്തെ പേഷ്യൻഭാഷയുടെ മൂലമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നതുമാണ് പാഴ്സിക്ക്.

പാഴ്സിക്കിൽ കാണുന്ന സെമറിക്ക് ശബ്ദാംശങ്ങൾ കുറഞ്ഞും അനവധി അറബിക്ക് പദങ്ങൾ സവിശേഷം ചേർന്നും പൂർവ്വരൂപത്തിൽനിന്നു ക്രമേണ വ്യത്യാസപ്പെട്ട് ഇദാനീന്തന പേഷ്യൻഭാഷ ഉണ്ടായി. ഇതിൽ വിഭക്തികളും ക്രിയാപദങ്ങളും ചുരുക്കമായിരിക്കുന്നു.

മേൽവിവരിച്ച രണ്ടു ശാഖകളിലും ഉൾപ്പെട്ട ഭാഷകളുടെ ഒരു താവഴിപ്പട്ടികകൂടി താഴെ ചേർത്തിരിക്കുന്നു.

ആര്യകുടുംബം
ഇൻഡ്യൻ ശാഖ
വൈദിക ഭാഷ
ലൗകികസംസ്കൃതം
പഴയ പ്രാകൃതഭാഷകൾ
ആസാമി, ബംഗാളി, ഉര്യാ
ഹിൻഡി, ഹിന്ദുസ്ഥാനി
മാറാത്തി, ഗുജറാത്തി, പഞ്ചാബി
കാശ്മീരി, നേപാലി
ജിപ്സി
പുഷ്ടു
ഇറാനിയൻ ശാഖ
പഴയ ബാക്ട്രിയൻ
പല്ഹവി
പാഴ്സിക്ക്
പഴയ പേഷ്യൻ
നവീനപേഷ്യൻ
ഒസ്സേറിയൻ
കുർഡി
ബലൂചി
പുതിയ അർമീനിയൻ

ഇനി ഈ വംശത്തിൽപ്പെട്ട ഓരോ കുടുംബത്തിന്റെയും ചരിത്രം തുലോം വിപുലവും അതതു കുടുംബത്തിൽ അവതരിച്ചിട്ടുള്ള ഭാഷകളുടെ എണ്ണം ക്രമാധികവും ആകയാൽ അവയെ സംബന്ധിച്ചു് ലഘുവായ ഓരോ വിവരണം മാത്രം താഴെ ചേർക്കുന്നതിനെ നിവൃത്തിയുള്ളു.

2. *അർമ്മേനിയൻ കുടുംബം:*

ഇതു് ഇൻഡോയൂറോപ്യൻവംശത്തിലെ ഒരു സ്വതന്ത്ര ശാഖയാണു്. അനവധി ഇറാനിയൻപദങ്ങൾ ഈ കുടുംബത്തിൽ ലീനസിദ്ധങ്ങളായി ചേർന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിലും രൂപം, ഉച്ചാരം എന്നിവ പൂർവ്വഭാഷയുടേതിൽനിന്നു വ്യത്യാസപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഈ കുടുംബം സാഹിത്യമാത്രമെന്നും ദേശീയമെന്നും രണ്ടായി പിരിഞ്ഞതിൽ രണ്ടാമത്തെ വകുപ്പു് വീണ്ടും നാലു് അവാന്തരവിഭാഗങ്ങളായി വേർപെട്ടു വർദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നു.

3. *ഹെല്ലനിക്കു് കുടുംബം:*

ഗ്രീഷ്യൻഭാഷാസമൂഹമെല്ലാം ചേർന്നുള്ള ഈ കുടുംബം നാലു തുല്യതാവഴികളായി പിരിയുകയും ഓരോന്നിലും അനേകം ഉപഭാഷകൾ ഉത്ഭവിക്കയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. ഉച്ചാരത്തിൽ ഒഴികെ മറെറല്ലാ കാര്യങ്ങളിലും അല്പമാത്രം വ്യത്യാസങ്ങളോടുകൂടിയ ഈ കുടുംബഭാഷകൾ പ്രാചീനചരിത്രദശയിൽ ഗ്രീസിൽ മാത്രമല്ല ഹെല്ലാസു്, സിസിലി, ക്രീറ്റു് മുതലായ ദ്വീപങ്ങളിലും മദ്ധ്യേഷ്യയുടെ പശ്ചിമഭാഗങ്ങൾ കരിങ്കടൽത്തീരങ്ങൾ എന്നീ പ്രദേശങ്ങളിലും വ്യാപിച്ചു. ഈ കുടുംബത്തിൽ കാണുന്ന ഏറവും പുരാതനമായ രേഖ ബി. സി. 9-ാം ശതാബ്ദത്തിലുണ്ടായ ഹോമറിന്റെ കവിതയാണു്. അതു് എഴുതപ്പെട്ടതു് ആററിക്കു് ഭാഷയിലായിരുന്നു. കാലാതിപാതംകൊണ്ടും ദേശഭ്രകർച്ചകൾകൊണ്ടും പല പരിണാമങ്ങൾ ബാധിച്ചു് നവീനാവസ്ഥ പ്രാപിച്ചശേഷവും ഗ്രേക്കർ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനും സാഹിത്യരചനയ്ക്കും ആ ഭാഷതന്നെയാണു് ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയതു്. തന്നിമിത്തം പുരാതനവും നൂതനവുമായ ആററിക്കു് ഭാഷാരൂപങ്ങൾ ഉച്ചാരം, ആധ്മാന(Accent)വൃത്തി, പ്രക്രിയാകാര്യങ്ങൾ എന്നിവ

യിൽ അന്യോന്യഭിന്നങ്ങളാണെങ്കിലും രണ്ടിലെയും സാഹിതീപ്രസ്ഥാനം പരസ്പരാനുയോജ്യവും അതു യൂറോപ്പിലെ പൂർവ്വതമമായ സാഹിത്യസമുച്ചയവും ആയിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു.

4. ഇല്ലിരിയൻകുടുംബം:

ഇതു പ്രഥമതഃ തെക്കനെന്നും വടക്കനെന്നും രണ്ടു ശാഖകളായി വിരിയുകയും രണ്ടിലും ഒട്ടവളരെ ഭാഷകൾ ജനിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. മോണ്ടെനീഗ്രോ, സേർവ്യാ, ബർഗേറിയ എന്നീ പ്രദേശങ്ങളിലെ ആധുനികഭാഷകൾ ഈ കുടുംബസന്തതികളത്രെ.

5. ഇറാലിക്കുടുംബം:

ഈ കുടുംബത്തിലെ മുഖ്യഭാഷ ലാറിൻ ആകുന്നു. അതിന്റെ പരിണതിയിൽ മൂന്നു പ്രത്യേകഘട്ടങ്ങളാണുള്ളതു്. പുരാതനലാറിൻഭാഷാരൂപം ബി. സി. 4-ാം ശതാബ്ദം മുതൽ ദൃഷ്ടിച്ചുതുടങ്ങി. അനന്തരമുണ്ടായ ഭാഷയാണു് സാഹിത്യസമൃദ്ധമെന്ന പ്രസിദ്ധമായ ലാറ്റിൻ. അതു വീണ്ടും പരിണാമം പ്രാപിച്ചു് 'നെയോലാറ്റിൻ' എന്നു പറയപ്പെട്ടന്ന ജനഭാഷ ഉണ്ടായി. പിന്നീടു് അതിൽനിന്നു് ഇറ്റാലിക്കു്, സ്പാനീഷ്, പൊർത്തുഗീസു്, ഫ്രഞ്ചു് മുതലായ 'റോമൻസു്' ഭാഷകൾ ഉദ്ഭവിച്ചു. റോമൻസാമ്രാജ്യത്തിനു് അധീനമായിരുന്ന പ്രസ്തുത ദേശങ്ങളിലെല്ലാം വിജിഗീഷുക്കൾ സ്വഭാഷ പ്രചരിപ്പിക്കാൻ ചെയ്ത യത്നങ്ങളാണു് ഇതിനു കാരണമായതു്.

6. കെൽറാറിക്കുടുംബം:

സ്കോട്ട്ലാൻഡു്, ഐർലാൻഡിലെ പശ്ചിമഭാഗങ്ങൾ, വെൽസു്, ആദിയായ പ്രദേശങ്ങളിലാണു് ഏതൽക്കുടുംബജാതമായ ജനതതിയും ഭാഷകളും പ്രചരിച്ചിട്ടുള്ളതു്.

7. ടൂട്ടോണിക്കുടുംബം:

യൂറോപ്പിൽ പ്രവേശിച്ചവരായി നിർദ്ദിഷ്ടകുലസന്താനങ്ങൾ ഒന്നാകെ ഒരു കേന്ദ്രസ്ഥാനത്തു നിവസിച്ചശേഷം വിഭിന്നദശകളിൽ ആറേഴു വിഭാഗങ്ങളായി പിരിഞ്ഞു് ആ ഭ്രഖ

ണ്ഡം ഒട്ടുക്കു പരന്നകൂട്ടത്തിൽ തെക്കുപടിഞ്ഞാറു പ്രദേശങ്ങളിൽ വ്യാപിച്ച ശാഖയാണു് ട്യൂട്ടൺവർഗ്ഗം. ഇവരുടെ പൂർവ്വചരിത്രം വിശദമല്ലെങ്കിലും പ്രഥമതഃ ഈ ജനസംഘം പൗരസ്ത്യരെന്നും പാശ്ചിമാത്യരെന്നും രണ്ടു ശേഖരങ്ങളായിത്തീർന്നു. അതിൽ കാസ്പേതിയൻപർവ്വതത്തിനു തെക്കുകിഴക്കു ഭാഗങ്ങളിലും ഡന്യൂബ് മുതലായ ദേശങ്ങളിലും വേർപെട്ടു വസിച്ചിരുന്ന കിഴക്കരുടെ മൂലഭാഷ ക്രമേണ ഗോത്തിക്ക്, നോഴ്സ് എന്നു രണ്ടായി പരിണമിച്ചു. ഇവയിൽ ഗോത്തിക്ക് ഭാഷയാണു് ഇപ്പോഴുള്ള അനവധി ട്യൂട്ടോണിക്ക് ഭാഷകളിൽവെച്ചു് അധികം പഴക്കമുള്ളതായി അറിയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. ക്രി. അ. 16-ാംശതാബ്ദത്തിനുശേഷം പടിഞ്ഞാറൻ ഭാഷാശാഖയ്ക്കു ലഭിച്ച അതിവ്യാപ്തിമൂലം ഈ ഭാഷ നാമാവശിഷ്ടമായിത്തീർന്നു. എങ്കിലും അതിനു പതിമ്മൂന്നു നൂറ്റാണ്ടുകൾ മുൻപു് ഉൾഫിലസ് എന്ന ദേഹം ഇതിൽ തർജ്ജിമചെയ്തിട്ടുള്ള ബൈബിൾഗ്രന്ഥത്തിൽനിന്നു് ഈ ഭാഷാസ്വഭാവം അദ്യാപി ഗ്രാഹ്യമാണു്. നോഴ്സ് ഭാഷയാകട്ടെ ഇപ്പോഴത്തെ സ്കാണ്ടിനേവിയൻദേശഭാഷകളുടെയും മറ്റും മൂലമാകുന്നു.

ട്യൂട്ടൺവർഗ്ഗത്തിലേ പാശ്ചിമാത്യശാഖയ്ക്കും പ്രായേണ നാലു പിരിവുകൾ ഉണ്ടായി. അതിലൊന്നു പഴയ സാക്സണിക്കിൽനിന്നുണ്ടായ ഉപഭാഷകൾ സംസാരിച്ചുവന്ന സാക്സൺ, ആംഗ്ൾ, ജൂട്ട് എന്നീ അവാന്തരസമുദായങ്ങൾ അടങ്ങിയ കൂട്ടം ആയിരുന്നു. അവർ ക്രി. അ. അഞ്ചാംശതാബ്ദത്തിന്റെ മദ്ധ്യഘട്ടം തുടങ്ങി ദീർഘകാലം ബ്രിട്ടൺദ്വീപങ്ങളെ ആക്രമിച്ചു് അവിടെ കുടികയറി. തന്നിമിത്തം വെസ്സെക്സ്, മെർഷ്യൻ, നോർത്തും ബ്രിൻ എന്നു മൂന്നു തദ്ദേശീയഭാഷകൾ ഉദ്ഭവിച്ചു. അവയിൽ ആംഗ്ലോസാക്സൺ എന്നതു് ആദ്യഭാഷയുടെ പ്രസിദ്ധസംജ്ഞയും രണ്ടാമത്തേതു് ഇംഗ്ലീഷിന്റെയും മൂന്നാമത്തേതു് സ്കൊച്ചുഭാഷയുടേയും ജനയിത്രികളും ആകുന്നു.

ബ്രിട്ടനിലെ പൂർവ്വനിവാസികൾ കെൽറ്റുവർഗ്ഗക്കാർ ആയിരുന്നുവെങ്കിലും അവർ പ്രസ്തുത വിദേശീയവിജിഗീഷുക്കളുടെ ഭാഷാസമ്പക്കം സ്വീകരിച്ചതുകൊണ്ടു് ഇംഗ്ലീഷിൽ പ്രാരംഭദശ തുടങ്ങി കെൽറ്റിക്ക് ശബ്ദങ്ങൾ ദുർല്ലഭമായിത്തീർന്നു. പിന്നീടു ക്രിസ്തീയമതത്തിന്റെ പ്രചാരംനിമിത്തം അന

വധി ലാററിൻപദങ്ങളും 9-ാംശതാബ്ദാൽപരം ഡെയിൻ കാക്കു സിദ്ധിച്ച പ്രാബല്യംമൂലം ഒട്ടധികം ഡാനീഷ്ഭാഷാ ശബ്ദങ്ങളും അതിൽ സമ്മേളിക്കാൻ ഇടയായി. ഒടുവിൽ വില്യം ദി കൊൺകപാർ എന്നു പ്രഖ്യാതനായ പരാക്രമിയുടെ വൈഭവത്താൽ ഫ്രഞ്ചുഭാഷ ബ്രിട്ടണിൽ ഉൽകൃഷ്ടസമുദായ വ്യവഹാരങ്ങൾക്കും ലഘുസാഹിത്യരചനയ്ക്കും രാജകീയകാര്യങ്ങൾക്കും അർഹമാക്കി കല്പിക്കപ്പെട്ടു. അതുവഴി നാട്ടുഭാഷയിൽ അനേകം പരന്ത്രീസുപദങ്ങളും കടന്നുകൂടി. ഇങ്ങനെ അന്നന്നു വിവിധഭാഷകളുമായുണ്ടായ സമ്പർക്കംകൊണ്ടു് നൂതനശബ്ദങ്ങൾ ലഭിച്ചും പഴയ വ്യാകരണവിധാനാംശങ്ങളിൽ ചിലതെല്ലാം ഭേദിച്ചും ഉപര്യുപരി നവീനാവസ്ഥയിൽ എത്തിവളർന്നതായ ഇംഗ്ലീഷും വൻകരയിലുള്ള ജെർമ്മാനിക്, ഫ്ളെമിഷ്, ഡച്ച് ആദിയായ മറു പല ഭാഷകളും മേൽ പറഞ്ഞ പാശ്ചിമാത്യശാഖയിലെ ഇദാനീന്തനദേശഭാഷകളായി ശേഷിച്ചിരിക്കുന്നു.

8. സ്ലാവോണിക്കു് കുടുംബം

ഭാഷകളുടെ സംഖ്യാധിക്യംകൊണ്ടു് ഈ ശാഖ ഇതിനുപരി പ്രസ്താവിച്ച മറ്റെല്ലാ കുടുംബങ്ങളെയും അതിശയിച്ചു് പരിപുഷ്ടമാണു്. ഇപ്പോൾ റഷ്യ, പോളണ്ടു്, ഗലീഷ്യ, ബൊഹേമിയ, ബൾഗേറിയ, സെർവ്യ മുതലായ രാജ്യങ്ങളിൽ പ്രചരിച്ചിട്ടുള്ള മിക്ക ഭാഷകളും ഈ കുടുംബത്തിലെ അന്തിമസന്താനങ്ങളാകുന്നു. ക്രി. അ. 4-ാംശതാബ്ദാനന്തരം ടൂട്ടൺ വർഗ്ഗത്തിലെ കിഴക്കൻശാഖയുണ്ടായ അഭൂതപൂർവ്വമായ വർദ്ധനയും വ്യാപ്തിയുമാണു് ഈ കുടുംബത്തിന്റെ അഭിവൃദ്ധിക്കും മുഖ്യഹേതുവായി തീർന്നിട്ടുള്ളതു്.

പ്രത്യേക വൈലക്ഷണ്യങ്ങളുടെ ആധിക്യംമൂലം ഈ കുടുംബാഷ്ടകത്തിൽ ഉൾപ്പെടാത്തവയായി ചില ഭ്രഷ്ടഭാഷകളും ഈ വംശത്തിൽത്തന്നെ ഉണ്ടു്. അവ അപ്രധാനങ്ങളാകയാൽ ഇവിടെ പരിഗണിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല.

പ്രാതിപദികങ്ങളിലും ധാതുക്കളിലും വിവിധപ്രത്യയങ്ങൾ ചേർന്നുണ്ടാകുന്ന പദസമുച്ചയത്തിൽ പ്രത്യയാംശങ്ങൾ സാമാന്യദൃഷ്ടിക്കു വിവേചനാർഹമാകാത്തവണ്ണം ലയിച്ചു

പോകുന്നതുകൊണ്ടും അവയുടെ ഉൽപത്തിയൊ തനതായ അ ർത്ഥമൊ അറിയാൻ സാധ്യമല്ലാത്തതുകൊണ്ടും ഈ വംശം ഒന്നാകെ വൈകൃതകക്ഷ്യയിൽ എത്തിയിരിക്കുന്നതായി കാ ണാം. ഇതു മൗലികശബ്ദങ്ങളെ വിട്ട പിന്നീടുണ്ടായ സംസ്കൃ തം, ഗ്രീക്ക്, ലാററിൻ, ഗോത്തിക് എന്നിവയിലും സ്പഷ്ടമായി ക്കാണുന്ന ധർമ്മമാണ്. ഉച്ചാരപരിണാമങ്ങളുടെ അതിവ്യാ പ്തിമൂലം ഇവയിൽ ചിലടത്തു ധാതുപ്രത്യയങ്ങളെ തിരിച്ചറി യാൻ പണ്ഡിതന്മാക്കുപോലും അസാധ്യമായി തീർന്നിരിക്കുന്നു. ആകയാൽ നിർദ്ദിഷ്ടഭാഷകൾ ഈ കക്ഷ്യയിൽത്തന്നെ ഉപഗ്ര ഥിതാവസ്ഥയാണ് അർഹിക്കുന്നതു്.

ഇനി ഏതദ്വംശജാതങ്ങളായ ഇദാനീന്തനഭാഷകളാവ ട്ടെ അപരിമിതമായ ഉച്ചാരപരിവർത്തനങ്ങളാൽ തേമാനം സംഭവിച്ച പ്രത്യയാദ്യംശങ്ങൾ ഒട്ടൊക്കെ വെടിഞ്ഞു് തൽ സ്ഥാനത്തു് ഉപസർഗ്ഗനിപാതങ്ങൾ പ്രതിഷ്ഠിച്ചുകൊണ്ടു് പ്രാ യേണ അപഗ്രഥിത(Analytic)പദം ആരോഹിക്കുന്നു. മൗലിക മായുള്ള വിഭക്ത്യഷ്ടകത്തിന്റെ സംഖ്യ ഈ ഭാഷകളിൽ ക്ര മേണ ലോപിച്ചു ചുരുങ്ങിയതും അവയുടെ അർത്ഥം പ്രകാ ശിപ്പിക്കുന്നതിനു് ഉപസർഗ്ഗങ്ങൾ വിശേഷണരീത്യാ നാമ ത്തിൽ ചേർക്കുന്ന സമ്പ്രദായം നടപ്പായതും ദ്വിവചനം പ്രചാ രമുപ്പുമായിത്തീർന്നതും ക്രിയകളിൽ പുരുഷഭേദനിർദ്ദേശം അ നേകത്ര ശൂന്യമായതും ഇതിനു ദൃഷ്ടാന്തമാണ്.

ഉപഗ്രഥിതമെന്നും അപഗ്രഥിതമെന്നും ഉള്ള ഈ വി ഭാഗം വൈകൃതകക്ഷ്യയിൽ എത്തിയ ഭാഷകൾക്കു വീണ്ടും വളർച്ചയിലുണ്ടായ വ്യത്യാസങ്ങളെയാണ് നിർദ്ദേശിക്കുന്ന തെന്നു മുൻപ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതു് ഈ ഘട്ടത്തിൽ പ്രത്യേകം ഓർക്കേണ്ടതാകുന്നു.

രണ്ടു ധാതുക്കൾചേർത്തു പദം രചിക്കുമ്പോൾ രണ്ടിന്റേ യും സ്വതന്ത്രാർത്ഥങ്ങൾക്കു് ഹാനി സംഭവിക്കുന്ന ഒരു ഘട്ടം ഭാഷയ്ക്കുള്ളതാണ് വൈകൃതകക്ഷ്യ എന്നതെ മാക്സ്മുള്ളറി ന്റെ നിർവ്വചനം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈ സിദ്ധാന്തങ്ങൾപ്രകാ രം ഉച്ചാരപരിണാമം ശബ്ദത്തിൽ ഒരെടത്തും സംഭവിക്കാത്ത ഘട്ടം പ്രാകൃതകക്ഷ്യയും, പ്രത്യയങ്ങളിൽ മാത്രം ബാധകമാകു ന്ന ഘട്ടം സംശ്ലിഷ്ടകക്ഷ്യയും, പ്രകൃതിപ്രത്യയങ്ങളെ ഒന്നു

പോലെ അതു് ആക്രമിക്കുന്ന ഘട്ടം വൈകൃതകക്ഷ്യയും ആണെന്നു വിശദമത്രെ.

ഇൻഡോയൂറോപ്യൻവംശത്തിലെ പ്രാചീനധാതുക്കളെല്ലാം ഏകാക്ഷരമാത്രങ്ങൾ ആണു്. അവതന്നെ മൂന്നുതരമാകുന്നു:

1. ഏകസ്വരമാത്രം; അഥവാ സ്വരം വ്യഞ്ജനത്തോടൊ വ്യഞ്ജനം സ്വരത്തോടൊ സമ്മേളിച്ചുണ്ടായതു്. ഇത്തരം ധാതുക്കൾക്കാണു് സർവ്വോപരി പൗരാണികത്വം ഉള്ളതു്. ഇവ വക്തൃക്കളുടെ ചിന്തനപാടവത്തിനു ലഭിച്ച ക്രമപ്രവൃദ്ധി അനുസരിച്ചു് വളർന്നുണ്ടായ രൂപങ്ങളാണു് ഇനിയുള്ളവ. ആകയാൽ താഴെ നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ള രണ്ടുതരം ധാതുക്കൾക്കും ഇവയെ കവിഞ്ഞു് ഉപര്യുപരി അർത്ഥവൈശദ്യം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളതായി കാണാം.

2. ഇത്തരം ധാതുക്കൾ ആദ്യന്തവ്യഞ്ജനങ്ങളോടും നടുക്കു് സ്വരത്തോടും കൂടിയവ ആകുന്നു. വ്യഞ്ജനങ്ങളിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നു് പരിനിഷ്പാത്ഥം പ്രഥമജാതിധാതുവിൽ പ്രത്യയത്തേന ചേർന്നിട്ടുള്ള വിശേഷാംശമായിരിക്കും.

3. ഈ എനത്തിൽപ്പെട്ട ധാതുക്കൾ രണ്ടു വ്യഞ്ജനം, സ്വരം; അല്ലെങ്കിൽ സ്വരം, രണ്ടു വ്യഞ്ജനം; അഥവാ രണ്ടു വ്യഞ്ജനം, സ്വരം, വ്യഞ്ജനം; അന്യഥാ നടുക്കു സ്വരവും ആദ്യന്തഭാഗങ്ങളിൽ ഈരണ്ടു വ്യഞ്ജനവും—ഇങ്ങനെ നാല്വമട്ടിൽ രൂപവൽകൃതങ്ങൾ ആയി കാണാം. ഇവയിൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു വ്യഞ്ജനം അന്തസ്ഥാനനാസികോഷ്മാക്കളിൽപ്പെട്ട ഒരു വർണ്ണമായിരിക്കുന്നതുമാണു്.

യാതൊരു ധാതുവും ഏതദ്വംശ്യഭാഷകളിൽ പ്രത്യയരഹിതമായി ഉപയോഗിക്കുക പതിവില്ല. വിശിഷ്യ ശബ്ദത്തിൽ പ്രത്യയങ്ങൾ ഉപര്യുപരി ലയിച്ചുചേരുകയും ചെയ്യുന്നു. അവയിൽ ഉപസർഗ്ഗാദികളായി ധാത്വാദിയിൽ ചേരുന്നകൃതകാംശം മാത്രമേ വിവേചിക്കാൻ ക്ഷിപ്രസാദ്ധ്യമാകുന്നുള്ളു. സംസ്കൃതം, ഗ്രീക്കു്, ലാറ്റിൻ, ഗോത്തിക്കു് എന്നിവയിൽ പോളിനേഷ്യൻ ഭാഷകളിലുള്ളതുപോലെ 'അഭ്യാസ'(ശബ്ദദ്വിഗ്രണീകരണം)രീത്യാ ഉച്ചാരത്തിലോ രൂപത്തിൽത്തന്നെയോ ധാതുവോടു് സാദൃശ്യമുള്ള ചില അക്ഷരങ്ങൾ യഥാ-

ക്രമം മുൻപു ചേരുന്നതും സാധാരണമാണ്. (ഉദാ: സംസ്കൃ = ബഭാര; ഗ്രീക്ക് = തിതേമി; ലാററിൻ = സ്റ്റൊപ്പൊൻഡി; ഗോത്തി = സ് കൈസ് കൈഡ്).

സംസ്കൃതത്തിലും ഗ്രീക്കിലും കൃതിപ്രകൃതികളെ യഥേഷ്ടം സമാസിക്കാം; ലാററിനിലും തച്ഛാഖകളിലും ഈ സമ്പ്രദായം ദുർല്ലഭം. ജർമ്മാനിക്കിൽ സമസ്തപദങ്ങളെ പുനസ്സമാസിക്കുകൂടി ചെയ്യുന്നു. ഇംഗ്ലീഷിൽ ഇതു ശൂന്യംതന്നെ.

സെമററിക്ക് വംശ്യഭാഷകളിൽ കാണുന്നതുപോലെ അർത്ഥവൈവിധ്യകരമല്ലെങ്കിലും ഉച്ചാരഭേദം പുരസ്കരിച്ച് ഈ ഗോത്രത്തിലും യഥാവസരം ധാതുക്കൾക്കു സ്വരപരിവർത്തനം വ്യവസ്ഥിതമായി സംഭവിക്കാറുണ്ട്. സംസ്കൃതത്തിൽ 'കൃ' ധാതുവിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന കരോതി, ചകാര, ക്രീയതെ, കുരു ഇത്യാദി തിങന്തരൂപങ്ങളിൽ മൗലികമായ ഋകാരം അ, ആ, ഈ, ഉ എന്നിങ്ങനെ മാറി മാറി വരുന്നതു് ഇതിനു ദൃഷ്ടാന്തമാകുന്നു.

നാലാം അദ്ധ്യായം

ജാതിയും ഭാഷയും

പലേജാതി സമുദായങ്ങളായി പിരിഞ്ഞിട്ടുള്ള മനുഷ്യവർഗ്ഗം ലൗകികങ്ങളായ അനേകകാരണങ്ങളാൽ പ്രാചീനാചാരങ്ങളും ജീവനസമ്പ്രദായങ്ങളും വെടിഞ്ഞു് കാലക്രമേണ നൂതനാവസ്ഥകളിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതുപോലെ പരിതഃസ്ഥിതികളുടെ പ്രേരണംമൂലം മൂലതഃ സിദ്ധമായ ഭാഷ വെടിഞ്ഞു് അതതു ജാതിക്കാർ ഇടക്കാലത്തു മറെറാരു ഭാഷ സംസാരിക്കുന്നവരായി തീർന്നുവെന്നു വരുന്നതാണു്. ലോകചരിത്രത്തിൽ കാണുന്ന അതീതദൃഷ്ടാന്തങ്ങളിൽനിന്നു് ഈ പരിവർത്തനത്തിനു് അവലംബമായ കാരണങ്ങളും നമുക്കു മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയും.

ഓരോ കാലത്തുണ്ടാകുന്ന വിജിഗീഷുക്കളായ ധീരോദാത്തകേസരികൾ ലോകത്തിൽ അന്യജാതിക്കാരും ഭാഷക്കാരും ആയ ജനസഞ്ചയം നിവസിക്കുന്ന രാജ്യങ്ങൾ ആക്രമിച്ചു് കീഴടക്കുകയും, അനന്തരം ഭരണസൗകര്യങ്ങൾക്കും സജാതീയരായ പ്രജകളുടെ സാമൂഹ്യഘടനയ്ക്കു വ്യാപ്തിയും ഉറപ്പും വരുത്തുന്നതിനുംവേണ്ടി ആ പ്രദേശങ്ങളിൽ സാധികാരം സ്വഭാഷ പ്രചരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുവെന്നു വരാം. അങ്ങനെയുള്ള ഘട്ടത്തിൽ തദ്ദേശീയഭാഷയുടെ ഉപയോഗവും പ്രാധാന്യവും കുറഞ്ഞുപോകുന്നതാണു്. അതിനാൽ കാലാന്തരത്തിൽ പൂർവ്വഭാഷ തിരോഭവിച്ചു് ജനങ്ങൾ പ്രസ്തുത അഭിനവഭാഷ ഉപയോഗിക്കുന്നവരായി തീരുന്നു. അമേരിക്കയിലെ മധ്യപ്രദേശങ്ങളിലും ദക്ഷിണസീമകളിലും ഉള്ള ജാതിക്കാർ സ്പാനീഷ്ഭാഷ സംസാരിച്ചുവരുന്നതു് ഇതിനു ദൃഷ്ടാന്തമാണു്.

ഭിന്നഭാഷക്കാരായ രണ്ടു ജാതിക്കാർ ദീർഘകാലം ഒരേ പ്രദേശത്തു് ഒന്നിച്ചു നിവസിക്കുന്നപക്ഷം പരസ്പരസംസർഗ്ഗം സാധിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ഒരു നവീനഭാഷ അവിടെ പ്രകൃത്യാ അങ്കുരിച്ചു വളരുന്നതാകുന്നു. അതു പൂർവ്വഭാഷാദ്വയത്തിൽ

കൂടുതൽ പരിഷ്കൃതി പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ളതിനെ അധികം അനുകരിച്ചുനില്ക്കുമെന്നേയുള്ളൂ. ആര്യദ്രാവിഡന്മാരുടെ ദീർഘസമ്പർക്കംമൂലം ഇൻഡ്യയിൽ പ്രാകൃതഭാഷകൾ ഉണ്ടായതു് ഇത്തരത്തിലാണു്. ഏതുമൂലം ജാത്യാ അന്യോന്യഭിന്നമായ താദൃശജനസമൂഹം പണ്ടത്തെ രണ്ടു ഭാഷയും വിട്ടു് ക്രമേണ ഏകഭാഷക്കാരായി പരിണമിക്കുന്നു.

ഭാഷാസാമുദായികവ്യവഹാരാർത്ഥം ഉള്ളതാകയാൽ ഭിന്നസമുദായവുമായി ഇടപെടുന്ന ഒരു ജാതിക്കാർ പ്രായേണ സ്വഭാഷ ത്യജിച്ചു് പകരം പ്രസ്തുത സമുദായാംഗങ്ങളുടെ ഭാഷതന്നെ സ്വീകരിപ്പാനും ഇടയുണ്ടു്. അമേരിക്കയിലെ നീഗ്രോജാതിക്കാരുടെ ഗൃഹഭാഷ ഇംഗ്ലീഷു് ആയിത്തീർന്നതു് ഇതിനു് ഉദാഹരണമത്രെ.

ഒരേ കുടുംബത്തിൽ ജനിച്ച ഒരു ഭാഷയെ സമീപദേശത്തു പ്രചരിക്കുന്ന മറെറാരു ഭാഷ അതിൻെറ പ്രാബല്യംമൂലം നിഗീരണം ചെയ്യുവെന്നും വരുന്നതാണു്. ക്രി. അ. ഒമ്പതാംശതാബ്ദത്തോടു് അടുത്തു് പോളണ്ടു്, ഗലീഷ്യ, ബൊഹേമിയ എന്നീ രാജ്യങ്ങളിൽ പ്രചരിച്ചു നിലയുറപ്പിച്ച സ്ലാവൂഭാഷകളുടെ അഭിവൃദ്ധി അനന്തരാവസരത്തിൽ ജർമ്മാനിക്കു് തടുത്തുനിർത്തിയതും അതിനാൽ ആ ഭാഷകളിൽ ചിലതെല്ലാം നിർജ്ജീവങ്ങളായി തീർന്നതും ഈ അവസ്ഥയ്ക്കു തക്ക ലക്ഷ്യമാകുന്നു.

മേൽപ്രസ്താവിച്ച സംഗതികളിൽനിന്നു ഭാഷയുടെ പരിവർത്തനത്തിനു് ആസ്പദമായി തീരുന്ന മൂന്നു പ്രയത്നതത്വങ്ങൾകൂടി വെളിപ്പെടുന്നുണ്ടു്. അവ:

1. ഒരു ഭാഷക്കാർ സ്വഭാഷയുടെ പ്രക്രിയാദിധർമ്മങ്ങൾ ഭിന്നധർമ്മങ്ങളോടുകൂടിയ മറ്റു ഭാഷയിൽ ആരോപിച്ചു് രണ്ടിനും തമ്മിൽ സാമ്യം സമ്പാദിക്കുന്നു.

2. പ്രസ്തുത സമീകാരണനയംമൂലം ഒരേ കുടുംബത്തിൽപെട്ട ഏകഭാഷയ്ക്കു ഭിന്നദശയിൽ ഇതരഭാഷയോടു സാമ്യമില്ലാത്തവണ്ണം വ്യാകരണവിധാനങ്ങളിൽ വ്യത്യയം സംഭവിക്കുന്നു.

3. വിശിഷ്യ, ഏതെങ്കിലും ഭാഷയിൽ മേൽപ്രകാരം ഉണ്ടാകുന്ന വ്യാകരണകാര്യസംബന്ധിതങ്ങളായ വ്യത്യാസ

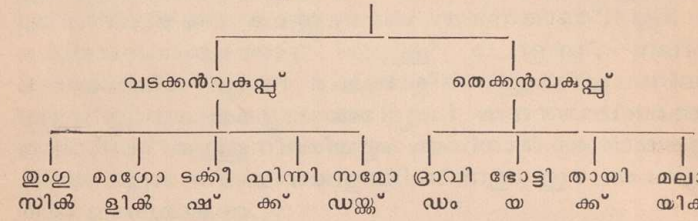
ങ്ങൾതന്നെ അതിന്റെ സദൃശാവസ്ഥയിലുള്ള മറ്റു ഭാഷകളിലും ബാധിതങ്ങളായി കാണപ്പെടുന്നു.

ഏതന്മൂലം ഭിന്നജാതീയരായ ജനങ്ങൾ പ്രക്രിയോച്ചാരാദികാര്യങ്ങളിൽ അന്യോന്യം സാമ്യംപ്രാപിക്കയും പ്രത്യുത, അഭിന്നജാതിക്കാർ ഈ വിഷയത്തിൽ ഭിന്നഭിന്നങ്ങളായ പ്രമാണങ്ങൾ സ്വീകരിച്ച് പരസ്പരസാദൃശ്യമില്ലാത്തവരായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ അവസ്ഥ ഭാഷയുടെ യഥാർത്ഥമായ കുടുംബബന്ധം തെറ്റിദ്ധരിക്കുന്നതിനും അസ്പഷ്ടമായിച്ചമയുന്നതിനും ഉള്ള ദുർന്നിമിത്തങ്ങളാണ്. ആകയാൽ ഹക്സ്ലി മുതലായ പണ്ഡിതന്മാരുടെ മനുഷ്യശാസ്ത്ര(Ethnology)സിദ്ധാന്തങ്ങൾ അനുസരിച്ചുള്ള ഭാഷാവംശവിവേചനം പ്രാമാദികമാകുന്നു.

അഞ്ചാം അദ്ധ്യായം

തുറേനിയൻ വംശവും അതിന്റെ ഏതദ്ദേശ്യവിഭാഗങ്ങളും

ഇൻഡോയൂറോപ്യൻ വംശത്തിലും സെമററിക്ക് വംശത്തിലും ഉൾപ്പെടാതെ ഏഷ്യയിലും യൂറോപ്പിലും പ്രചരിച്ചിട്ടുള്ള സവ്വ ഭാഷകളുംതന്നെ ഈ ഗോത്രത്തിൽ ചേന്നവയാണെന്നാണ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരിൽ ഒരു കൂട്ടരുടെ മതം. അവരുടെ ഈ അഭിപ്രായപ്രകാരം തുറേനിയൻവംശത്തിനു കല്പിക്കാവുന്ന വിഭാഗപരമ്പരയുടെ ക്രമം താഴെ നിദ്ദേശിക്കുന്നു:

മററു ചിലർ തുറേനിയൻ എന്ന ഈ വംശസംജ്ഞതന്നെ പരിത്യജിക്കയും അതിനുപകരം ടക്കീഷ്, ഫിന്നിക്, ദ്രാവിഡം, മലായിക്ക് എന്നീ കൂട്ടംബങ്ങളെ സമാന്തരങ്ങളോട്ടുകൂടി ഓരോ സ്വതന്ത്രവംശമാക്കി പ്രതിഷ്ഠിക്കയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഏതന്മൂലം ഉപര്യുപരി സിദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ലക്ഷ്യങ്ങളിൽനിന്നു് ഏക വംശോത്പന്നങ്ങളെന്നുള്ള പൂവ്വസങ്കല്പത്തെ സ്ഥിതീകരിക്കുന്നവയായ പല ഭാഷാസമൂഹങ്ങൾക്കും പരസ്പരമുള്ള ബന്ധം അവഗണിക്കപ്പെട്ടുകയും മററനേകം ഭാഷകൾ വംശവിച്ഛിന്നങ്ങളും കൂട്ടംബഭ്രഷ്ടങ്ങളും ആയിത്തീരുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു് ഏതാവൽപയ്യന്തം വെളിപ്പെട്ടിട്ടുള്ള യുക്തികളുടേയും ലക്ഷ്യങ്ങളുടേയും പ്രാബല്യം താരതമ്യപ്പെട്ടുത്തുമ്പോൾ ആദ്യം പ്രസ്താവിച്ച

മതംതന്നെയാണു് അധികം സ്വീകാര്യമായിട്ടുള്ളതു് എന്നു കാണാം.

മദ്ധ്യേഷ്യയുടെ അതിത്തിസ്ഥാനങ്ങളിൽ ഉള്ള പല ഭാഷകളിൽ 'തുറാൻ'ശബ്ദത്തിനു് ആട്ടിടയൻ, ആട്ട കറക്കുന്നവൻ, ഹിംസാലു, മാംസഭോജി ഇത്യാദി പരസ്പരാപേക്ഷയുള്ള ഓരോ അർത്ഥം ഉണ്ടു്. റഷ്യയിലെ മഹതിയായിരുന്ന കാതറയിൻ മഹാരാജ്ഞിയുടെ പരിശ്രമത്താൽ ഉണ്ടായ 'വിവിധഭാഷാതോലനകോശ'ഗ്രന്ഥത്തിൽനിന്നു് ഇതു മനസ്സിലാക്കാം. മനുഷ്യവർഗ്ഗം ആദിമകാലത്തു ജീവസന്ധാരണാർത്ഥം സ്വീകരിച്ച തൊഴിൽ അജപാലനമായിരുന്നുവെന്നു ചരിത്രജ്ഞന്മാരും, അതേ യുഗത്തിൽ മൂലസ്ഥാനം വിട്ടു് ദിഗന്തരങ്ങളിൽ അലഞ്ഞു സഞ്ചരിച്ച വംശമാണു് തുറേനിയൻസംഘമെന്നു ഭാഷാശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ള ഊഹങ്ങൾക്കു് ഇതു് അനുയോജ്യമാകുന്നു.

ഇൻഡ്യ, പേർഷ്യ, അറേബിയ, ഏഷ്യാമൈനർ, യൂറോപ്പു് എന്നീ പ്രദേശങ്ങളിൽ അന്യഗോത്രസന്താനങ്ങളുടെ പ്രവേശമുണ്ടായതിനു വളരെ മുൻപു് നിർദ്ദിഷ്ടവംശം ആ പ്രദേശങ്ങളിൽ എത്തിപ്പറ്റുകഴിഞ്ഞു. സെമററിക്കു് വർഗ്ഗത്തിന്റെയും ആര്യന്മാരുടെയും പ്രാചീനചരിത്രങ്ങളിൽ ഇതിനു ലക്ഷ്യമുണ്ടു്. എന്നാൽ അവർക്കുള്ള ബൈബിൾ, ഋഗ്വേദം, അവസ്ത, സെൻറു് എന്നിവപോലെ പുരാതനമായ ഏതെങ്കിലും രേഖ തുറേനിയൻജാതിക്കാർക്കു് ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. തന്നിമിത്തം അവരുടെ പൂർവ്വാവസ്ഥകൾ അവ്യക്തമായികിടക്കുന്നു.

പണ്ടു ഭൂപ്രദക്ഷിണം ചെയ്തു് അലഞ്ഞുനടന്നതിനിടയ്ക്കു് അന്യപ്രദേശങ്ങളിലെന്നപോലെ തെക്കേ ഇൻഡ്യയിലും തള്ളിക്കയറിയ തുറേനിയൻജനതതിയുടെ സന്താനപരമ്പരകളാണു് ഇപ്പോഴുള്ള ദ്രാവിഡന്മാർ. ഈ ഊഹത്തിനു് ആസ്പദമായ തെളിവുകൾ താഴെ പ്രസ്താവിക്കുന്നു:

1. നിർദ്ദിഷ്ടകുടുംബത്തിന്റെ പ്രധാന സംജ്ഞയായ ദ്രാവിഡപദം ഏതോ സംസ്കൃതീകൃതശബ്ദമാണു്. വൈയാകരണന്മാരും ചരിത്രാന്വേഷികളും പ്രകൃതശബ്ദത്തിന്റെ ഉത്പത്തി പരസ്പരവിരുദ്ധമായ പല യുക്തികളാൽ സമർത്ഥിക്കാൻ

യത്നിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവരെ രണ്ടു ഗണമാക്കി തിരിച്ചാൽ ദുർല്ലഭം ചിലർ അതു സംസ്കൃതപ്രകൃതിയിൽനിന്നുണ്ടായെന്നും, പ്രത്യുത, ഭൂരിപക്ഷം പണ്ഡിതന്മാർ ആയതു ദ്രാവിഡഭാഷയിൽത്തന്നെയുള്ള തമിർ, തമിഴ്, തമിളകം, തിരവിടം, തിരിവിടം, തിരുവരിടം ഇത്യാദിപദങ്ങളിൽനിന്നു് സംസ്കൃതീഭവിച്ചുണ്ടായതാണെന്നും ഉള്ള ഊഹദ്വയത്തെ ആശ്രയിക്കുന്നവരാണു്. ഇതിൽ രണ്ടാമത്തെ കൂട്ടരുടെ പ്രസ്ഥാനം ഉചിതപഥത്തിലൂടെതന്നെ. പക്ഷേ, ദ്രാവിഡപദത്തിന്റെ മൂലാധാനമായി അവർ ഉദ്ധരിക്കുന്ന ശബ്ദങ്ങളും വ്യാഖ്യാനങ്ങളും തൃപ്തികരമല്ലെന്നേയുള്ളൂ.

2. ഇൻഡോയൂറോപ്യൻവംശക്കാരുടെ കുടികയറ്റമുണ്ടായ ഭൂഭാഗങ്ങളിൽ പല പ്രദേശങ്ങൾക്കും പേർ സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളതു് അവരുടെ ജാതിസംജ്ഞയായ 'ആര്യ'ശബ്ദത്തിൽനിന്നാണു്. ആര്യാന, ആര്യാവർത്തം, ഐറേനിയ, അർമ്മീനിയ, ഐർലാൻഡ്, സെർവ്യ, ജർമ്മനി ഇത്യാദി ദേശനാമങ്ങളിൽ ശ്രുവിക്കുന്ന അർ, ആർ, ഏർ, ഐർ എന്നീ അംശങ്ങൾ തത്തദ്ഭാഷകൾക്കു് സഹജമായ പരിണാമങ്ങൾ ബാധിച്ചു ദുഷിച്ച ആര്യശബ്ദത്തിലെ മൂലവർണ്ണങ്ങളാണെന്നും അതിനാൽ ആ വംശത്തിന്റെ പ്രയാണരേഖ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനു് ഇവ സാഹായ്യപ്രദങ്ങളായ ലക്ഷ്യങ്ങളാണെന്നും മാക്സ് മുള്ളർ പറയുന്നു. സെമറിക്കു്വഗ്ക്കാർ കൈകേറിയ ഭാഗങ്ങളിലും മുഖ്യസ്ഥാനങ്ങൾക്കു മെസോപ്പൊട്ടേമിയ, സിറിയ, അസീരിയ, അബ്സീനിയ, സിത്തിയ എന്നിങ്ങനെ തദ്ദേശസംജ്ഞയോടു സംബന്ധമുള്ള പേരുകളത്രെ കാണുന്നതു്. ഈ സ്ഥിതിക്കു തുറേനിയന്മാരുടെ സഞ്ചാരവൃത്തത്തിലും പല ടങ്ങൾക്കു്, ആ വാശവാച്യംശത്തിൽനിന്നുതന്നെ നാമങ്ങൾ ഉദ്ഭവിച്ചിരിക്കാൻ ഇടയുണ്ടു്. തുർക്കി, തുറോയി, തുർപ്പോലി, തുരിയം, താത്തരി, തുറാലസ്, തയർ, തൽമേന ഇത്യാദി പഴയദേശപ്പേരുകൾ ഇങ്ങനെ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളവയാകുന്നു. ചരിത്രദശയിലും ഓരോ പ്രദേശം ആക്രമിച്ചടക്കിയ നവീനവഗ്ക്കാരുടെ കുടികയറ്റംമൂലം ഉണ്ടായിട്ടുള്ള സാത്മകദേശസംജ്ഞകൾ ദുർല്ലഭമല്ല. ഏതുമൂലം ദ്രാവിഡപദത്തിന്റെ ഉത്പത്തി പ്രകൃത്യാ വന്നുകൂടിയ ഉച്ചാരപരിണാമങ്ങളാൽ വികൃത

മായ ദക്ഷിണാപഥസംജ്ഞയായിത്തീർന്ന തുറേനിയൻശബ്ദത്തിൽനിന്നായിരിക്കാനാണു് അവകാശമുള്ളതു്.

3. അന്യവംശ്യന്മാക്കുള്ളതുപോലെ മൂലതഃസിദ്ധങ്ങളായ ചില വിശ്വാസാചാരങ്ങൾ ഈ ഗോത്രക്കാക്കും ഉണ്ടായിരുന്നു. അവയെല്ലാം സുവ്യക്തമല്ലെങ്കിലും ചിലതൊക്കെ പരസ്പരസംസർഗ്ഗംകൂടാതെ ദീർഘകാലം വിദൂരപ്രദേശങ്ങളിൽ അവിടവിടെ വേർപെട്ടു നിവസിച്ചു ഏതദ്വംശ്യസന്താനങ്ങളുടെ ഇടയിലും അദ്യാപി സമാനതോന അവശേഷിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അവയിൽ പുനർജ്ജനനസങ്കല്പം, പിതൃകുലാച്ചനം എന്നീ രണ്ടെണ്ണം വക്തവ്യങ്ങളാണു്. ചില ആസ്ത്രേലിയൻ ദ്വീപങ്ങളിലെ പൂർവ്വനിവാസികളും ദക്ഷിണാപഥീനരായ ദ്രാവിഡന്മാരും സിന്ധീയരിൽ വലിയ ഒരംശവും മംഗോളിയാസ്ഥസമീപത്തു നിവസിക്കുന്നവരായ 'ബുറിയൻ' വർഗ്ഗക്കാരും ഇതേ വിശ്വാസാചാരങ്ങളോടുകൂടിയവരാകുന്നു. അതിനാൽ പ്രസ്തുത വംശ്യന്മാരെല്ലാം ആദിമകാലത്തു് ഏകവംശ്യന്മാരായിരുന്നുവെന്നു് ഈ സാമ്യംകൊണ്ടു മനസ്സിലാക്കാം.

4. പൂർവ്വയുഗങ്ങളിൽ ഒരിടത്തും ഉറച്ചിരിക്കാതെ പുറപ്പെട്ടു സഞ്ചരിച്ചതുനിമിത്തം തുറേനിയന്മാരുടെ ഭാഷയ്ക്കും പരിവുകൾക്കും ഉണ്ടായിട്ടുള്ള ഭാവാന്തരങ്ങൾ അസാധാരണമാണു്. തന്നിമിത്തം ഇതരഗോത്രഭാഷകളിൽ തെളിഞ്ഞുകാണുന്ന ധാതുസാദൃശ്യാദിധർമ്മങ്ങൾ പ്രകൃതഭാഷകളിൽ സ്പഷ്ടമല്ലെന്നുള്ളതു വാസ്തവംതന്നെ. എങ്കിലും സംഖ്യാവാചികൾ, സർവ്വനാമങ്ങൾ എന്നീ രണ്ടുതരം ശബ്ദങ്ങൾക്കു് ഏതദ്വംശജാതങ്ങളായ ഭിന്നഭാഷകളിൽ ഇപ്പോഴും സാരൂപ്യമുണ്ടു്. കൂടാതെ തുറേനിയൻ ഭാഷാപടലം ഒന്നുപോലെ സംശ്ലിഷ്ടകക്ഷ്യയുടെ പരമാവധിയിൽ എത്തിയിരിക്കുന്നവയുമാണു്. ദ്രാവിഡഗണം തുറേനിയൻസന്താനങ്ങളാണെന്നുള്ള ഊഹം ഇദംപ്രഥമമായി പണ്ഡിതന്മാരിൽ അവതരിക്കാൻ ഉണ്ടായ ഹേതുതന്നെ ഈ സാമ്യങ്ങൾ കണ്ടുമുട്ടാൻ സംഗതിയായതാണു്.

5. ഏറ്റവും പുരാതനകാലത്തുപോലും പുറരാജ്യങ്ങളിൽനിന്നു കരവഴി ഇൻഡ്യയിൽ കടക്കാൻ ഉപയുക്തങ്ങളായ പഴുതുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടു് ദക്ഷിണാപഥത്തിൽ തുറേനിയരുടെ ആഗമനത്തിനു പ്രതിബന്ധം ഉണ്ടായിരുന്നതുമില്ല.

6. ദേശചരിത്രങ്ങളും മനുഷ്യശാസ്ത്രവും (Ethnology) സിദ്ധാന്തങ്ങളും മേൽപറഞ്ഞ തെളിവുകൾക്കും അവയെ ആശ്രയിച്ചുള്ള ഊഹങ്ങൾക്കും ഒരിടത്തും വിരുദ്ധമായിരിക്കുന്നില്ല.

പ്രസ്തുത കാരണങ്ങളാൽ ദ്രാവിഡശബ്ദവും തദർത്ഥവും യഥേഷ്ടം ഭേദപ്പെട്ടുത്തി വ്യാഖ്യാനിച്ചുണ്ടാക്കുന്ന യുക്തിസമുച്ചയത്തെക്കാൾ ഈ മതമാണ് ഭാഷാശാസ്ത്രദൃഷ്ട്യാ ആദരണീയമായിട്ടുള്ളതു്. എന്നാൽ തുറേനിയരുടെ ദക്ഷിണാപഥത്തിലേക്കുള്ള ആഗമമാർഗ്ഗം, കാലം, മൂലസ്ഥാനം മുതലായവയെക്കുറിച്ചുണ്ടാകുന്ന ചോദ്യങ്ങൾക്കുകൂടി തൃപ്തികരമായ സമാധാനം ലഭിച്ചുശേഷമെ ഇതു സിദ്ധാന്താവസ്ഥയിൽ വരികയുള്ളു. അതിനു വേണ്ട ലക്ഷ്യങ്ങളാകട്ടെ പൂർവ്വാധികം ദുർല്ലഭവുമാണു്.

നിർദ്ദിഷ്ടവംശം ഇൻഡ്യയിൽ പ്രവേശിച്ച മാർഗ്ഗത്തെക്കുറിച്ചും ഭിന്നഭിന്നങ്ങളായ പല അഭിപ്രായങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അവയിൽവെച്ചു പ്രധാനതരമായിരിക്കുന്നതു്, "ഏഷ്യാഖണ്ഡത്തിന്റെ തെക്കു് ഇപ്പോൾ ഇൻഡ്യാസമുദ്രം കിടക്കുന്ന സ്ഥാനത്തു പടിഞ്ഞാറു് ഏകദേശം ആഫ്രിക്കാഖണ്ഡത്തിന്റെ തെക്കുകിഴക്കു കരമുതൽ ആസ്ത്രേലിയാദ്വീപംവരെ, എത്തുന്നതായ ഒരു മഹാദ്വീപം ഉണ്ടായിരുന്ന"തിന്റെ തെക്കോ കിഴക്കോ ഭാഗങ്ങളിൽനിന്നാണു് തുറേനിയർ ഭാരതഭൂവിൽ പ്രവേശിച്ചതെന്നുള്ള ഊഹമാണു്. ദക്ഷിണാപഥം ദ്രാവിഡാവത്തമായി തീർന്നിരിക്കുന്നതും ദ്രാവിഡഭാഷകൾക്കും ആസ്ത്രേലിയൻ ദ്വീപഭാഷകളിൽ ചിലതിനും തമ്മിൽ അന്യത്ര ലഭ്യമല്ലാത്തവണ്ണം സാദൃശ്യാധിക്യമുള്ളതും പ്രസ്തുത മാർഗ്ഗം പ്രാകൃതികകാരണങ്ങളാൽ നഷ്ടമായ ശേഷവും ഈഴവർ മുതലായ ചില വർഗ്ഗക്കാർ പൂർവ്വാഗതന്മാരുമായുള്ള ബന്ധം സ്മരിച്ചു് തെക്കുനിന്നു വന്നു് മുൻപെട്ടപോകാതെ കേരളത്തിൽ തങ്ങിപ്പാർത്തതും ഉത്തരേന്ത്യ ആര്യന്മാക്കു് അധീനമായശേഷം 'ദസ്യു'ക്കളെന്നു പറയപ്പെട്ട പരാജിതമായ ദ്രാവിഡശേഖരം പൂർവ്വപരിചയാപേക്ഷയാ തെക്കൻപ്രദേശങ്ങളിലേക്കുതന്നെ നീങ്ങിവാങ്ങിയതും ദ്രാവിഡന്മാരുടെ സാഹിത്യം, രാജ്യാധിപത്യം മുതലായവയ്ക്കു് ഒരുകാലത്തു് ദക്ഷിണദ്വീപങ്ങളിലും പ്രചാരമുണ്ടായിരുന്നതായി കാണുന്നതും ഇതിനു ദൃഷ്ടാന്തങ്ങ

ളാണ്. അവരുടെ ആഗമകാലമാകട്ടെ ആര്യന്മാർ ഇൻഡ്യയിൽ പ്രവേശിച്ചതിനു വളരെ മുൻപാണെന്നു മാത്രം അനുമാനിക്കാം. ഇതിനു് ആസ്പദമായ ചില ലക്ഷ്യങ്ങൾ ഋഗ്വേദാദി പുരാതനകൃതികളിൽ കാണുന്ന പ്രസ്താവങ്ങളാകുന്നു. ഭൂഗർഭശാസ്ത്രപണ്ഡിതരായ ചിലർ പ്രസ്തുത മഹാദ്വീപം സമുദ്രത്തിൽ ആണ്ടുപോയതു് അഞ്ചു സഹസ്രാബ്ദങ്ങൾക്കു മുൻപാണെന്നു പറയുന്നുണ്ടു്. ആ സ്ഥിതിക്കു് തുറേനിയരുടെ ആദ്യാഗമദശ അതിനും കുറെ മുൻപായിരിക്കാനേ തരമുള്ളൂ.

ആദിയിൽ ഏകമായിരുന്ന ദ്രാവിഡഭാഷയ്ക്കു് ഒടുവിൽ 13 മുഖ്യപിരിവുകൾ സംഭവിച്ചുകാണുന്നു. അതിനുള്ള കാരണങ്ങൾ:

1. ജീവൽഭാഷകൾക്കു സഹജമായ ഉച്ചാരപരിണാമം, പദനാശം, വളർച്ച മുതലായ ധർമ്മങ്ങൾ അതിനും ബാധിതമായതും,

2. ആദിദ്രാവിഡസമൂഹം പ്രായേണ ഭൂപ്രകൃതിരോധം കൊണ്ടും മറ്റും വിഭക്തശാഖകളായിത്തീർന്നതും,

3. അവരിൽ ചില ശാഖയ്ക്കു് ആര്യവർഗ്ഗവുമായി സമ്പർക്കം ഉണ്ടാകയും മറ്റു ചിലതിനു് അതു് അലബ്ധമായിവരികയും ചെയ്തതും,

4. ആര്യതതിയുമായി ഇടപെട്ടവരിൽതന്നെ ഓരോ കൂട്ടത്തിനൈറയും അതതുകാലത്തെ സ്ഥിത്യന്തരമനുസരിച്ചു പ്രസ്തുത സംസർഗ്ഗത്തിൽ ന്യൂനാതിരിക്തഭേദം സംഭവിച്ചതും ആകുന്നു.

നൂതനഭൂമിയിൽ എത്തിയ പൂർവ്വദ്രാവിഡസംഘത്തിൽ ഒരു ഭാഗം ജീവസന്ധാരണാർത്ഥം 'കൂലക്രമാഗത'മായ അജപാലനം, മൃഗയ എന്നീ തൊഴിലുകളിൽതന്നെ ഏർപ്പെട്ടതുകൊണ്ടു് അതിനു് അതീവസൗകര്യമുള്ള പർവ്വതാധിത്യകകളിലും പ്രത്യന്ത, ഇതരഭാഗം ഇടക്കാലത്തു പരിചിതമായിത്തീർന്ന മത്സ്യവേധനാദിവൃത്തികൾ കൈക്കൊണ്ടു് കിഴക്കുപടിഞ്ഞാറെ സമുദ്രതീരങ്ങളിലും പിരിഞ്ഞു താമസം തുടങ്ങി. ഇങ്ങനെ ഭിന്നാവസ്ഥകളോടുകൂടിയ സ്ഥലങ്ങളേയും തൊഴിലുകളേയും ആശ്രയിച്ചു ജീവിച്ച ആ ജനസമൂഹത്തിന്റെ പരിഷ്കാരഗതിയിലും പരിതഃസ്ഥിതികളിലും പ്രസക്തികളിലും

ഉണ്ടായ വ്യത്യാസമനുസരിച്ചു വളരെ അന്തരം നേരിട്ട. അതിനാൽ ഇരുകൂട്ടർക്കും തമ്മിലുണ്ടായിരുന്ന സമാനഭാവം പ്രായേണ ശൂന്യമായിവന്നു. രണ്ടു ശാഖക്കാരുടെയും നിവാസസ്ഥാനങ്ങൾക്കു മദ്ധ്യേയുള്ള മരുപ്രദേശങ്ങൾ സന്തരിപ്പാനുണ്ടായ ക്ലേശംമൂലം പരസ്പരസമ്പർക്കം ക്ഷയിച്ചു. ഒടുവിൽ ഒരു കൂട്ടർ കാടരും മറു കൂട്ടർ നാടരുമായിത്തീർന്നു. അതോടെ ഭാഷയിലും രണ്ടു പരിവൃകൾക്കു വകയുണ്ടായി.

നാടരുടെ ഭാഷ തമ്മൊഴിയും കാടരുടേതു് ഇപ്പോഴുള്ള 'തൊഡ'യുടെ പ്രാഗ്രൂപവുമായിരുന്നു. നാട്ടിലെ ദ്രാവിഡതതിയുടെ ഭാഷയ്ക്കു് ഇങ്ങനെ ഒരു നാമം ഉണ്ടായിരുന്നതായി പ്രസ്തുതമായ ലക്ഷ്യം ഇല്ലെങ്കിലും ബർലിനിലെ രാജകീയഗ്രന്ഥശാലയിൽ സൂക്ഷിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതും ഉദ്ദേശം പതിനൊന്നു ശതാബ്ദങ്ങളോളം പഴക്കമുള്ളതെന്നു് ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതുമായ ഒരു തമിഴ്ഗ്രന്ഥവരിയുടെ അവശേഷത്തിൽ തിമിഴ് എന്നതിനുപകരം "തമ്മൂഴി" എന്നു് എഴുതിക്കാണുന്നുണ്ടു്. ഇതുകയാൽ അതിന്റെ ശരിയായ രൂപം സ്വഭാഷ എന്നർത്ഥമുള്ള "തമ്മൊഴി" എന്നതായിരിക്കണമെന്നാണു് ദ്രാവിഡഭാഷാചരിത്രാന്വേഷണം നടത്തിയിട്ടുള്ള ചില പാശ്ചാത്യപണ്ഡിതന്മാർ സങ്കല്പിച്ചിട്ടുള്ളതു്. തൊഡ എന്നതു തുറോനിയൻ എന്നതിലെ ആദ്യഭാഗം വികൃതിപ്പെട്ടുണ്ടായതുതന്നെ. 'തുറാൻ'പദത്തിനു സിത്തിയൻഭാഷയിൽ ആട്ടിടയൻ എന്നും തുറുക്, "തൊഡുക" എന്നിവയ്ക്കു തൊഡയിൽ ആട്ടിൻകൂട്ടം, ആട്ടിൻകൂട്ടു് എന്നും പരസ്പരാപേക്ഷിതമായ അർത്ഥങ്ങൾ കാണുന്നതിനാൽ ഈ വാക്കുകളെല്ലാം ഏകബീജോല്പന്നങ്ങളായിരിക്കാനേ ഇടയുള്ളു.

കാടന്മാർ വർദ്ധിച്ചു് പൂർവ്വപശ്ചിമഘട്ടങ്ങളുടെ പരിസരങ്ങളിലൂടെ ക്രമേണ വടക്കോട്ടുനീണ്ടു വ്യാപിക്കയും ദുസ്തരങ്ങളായ മഹാരണ്യങ്ങളാൽ ഇടമുറിഞ്ഞും വേർപെട്ടും നിവസിക്കയും ചെയ്തതുനിമിത്തം തോഡക്കു് അതുൾപ്പടെ ഒടുവിൽ ആറു പരിവൃകൾ ഉണ്ടായി. അവ തോഡ, കോട, കുറുക്, മാൽട്ടൊ, ഗോണ്ഡി, കുയി എന്നിവയാണു്. ഈ പേരുകളെല്ലാം തുള, കൊടകു്, കൂർഗ്, മഹാരാഷ്ട്രം, ഗുണ്ടൂർ, ഗോൽക്കണ്ട എന്ന പ്രാദേശികനാമങ്ങളോടു സംബന്ധിച്ചവയത്രെ.

പക്ഷേ, ഇപ്പോൾ അവ പ്രചരിക്കുന്നതു് അതതു ദേശങ്ങളുടെ അതിരുകളിൽ മാത്രമാണെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. എന്നല്ല ഉല്പത്തിപഥത്തിൽ ഈ പേരുകളുടെ പൂർവ്വാപരത്വം തിരിഞ്ഞും മറിഞ്ഞും വരാൻ ഇടയുള്ളതുമാണു്.

നാടൻ ദ്രാവിഡസംഘമാകട്ടെ വഴിച്ചു് ഹിമവൽസേതുപർയ്യന്തം വ്യാപിച്ചു. അനന്തരം ആര്യന്മാരുടെ പ്രവേശവും ആക്രമങ്ങളും നിമിത്തം വടക്കേയിൻഡ്യയിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ദ്രാവിഡവർഗ്ഗത്തിൽ ഒരു ഭാഗം ആ സമുദായത്തിൽതന്നെ കീഴ്പ്പെട്ടു ലയിച്ചു. മറെറാരു വലിയഭാഗം ദക്ഷിണാപഥത്തിലേക്കും വേറൊരുഭാഗം ബലൂചിസ്ഥാനിലേക്കും തള്ളി നീക്കപ്പെട്ടു. ഏതന്മൂലം തമ്മൊഴി എന്നു പറയപ്പെട്ട ദേശഭാഷ ആദ്യമായി അതേപേരിൽ തെന്നിന്ത്യയിലും ബ്രാഹുയി എന്നു് അപരസംജ്ഞയോടും പല വിശേഷപരിണാമങ്ങളോടുംകൂടി ബലൂചിസ്ഥാനിലും രണ്ടായി പരിഞ്ഞു പ്രചരിച്ചു.

ആര്യാവർത്തത്തിൽ നിറഞ്ഞുകവിഞ്ഞ ആര്യസംഘം ഉദ്ദേശം ബി. സി. അഞ്ചാംശതാബ്ദശേഷം കിഴക്കേ സമുദ്രതീരങ്ങളിലൂടെ കടന്നു ഡക്കാനിൽ ഉത്തരഭാഗത്തുള്ള നദീതീരങ്ങളിലും പടിഞ്ഞാറു സമുദ്രമാർഗ്ഗേണ എത്തി പുരാണപ്രസിദ്ധമായ സപ്തകൊങ്കണങ്ങളിലും വ്യാപിക്കാനിടയായി. എങ്കിലും ഈ രണ്ടു മഹാപ്രസ്ഥാനങ്ങളും ഏകകാലംതുടങ്ങി ഉണ്ടായതായി വിചാരിച്ചുകൂടാ. ആര്യന്മാരുടെ പുരാതനാചാരാവശേഷങ്ങൾ അധികം കാണുന്നതു പശ്ചിമഖണ്ഡത്തിൽ കുടികയറിയവരുടെ ഇടയിലാണു്. അതിനാൽ അവരാണു് തെക്കോട്ടു മുൻകൂട്ടി പുറപ്പെട്ടവരെന്നു് ഊഹിക്കാം. ആര്യസമ്പർക്കം സിദ്ധിക്കാനിടയായ ഈ ഘട്ടംതുടങ്ങി ദാക്ഷിണാത്യരായ ദ്രാവിഡരുടെയിടയിലും ചില ചില്ലറ സാഹിത്യപരിശ്രമങ്ങളും രാജ്യസംസ്ഥാപനോദ്യമങ്ങളും സാമൂഹ്യഘടനയുള്ള ഉത്സാഹങ്ങളും പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. അക്കൂട്ടത്തിൽ പശ്ചിമഖണ്ഡനിവാസികളായ ആര്യദ്രാവിഡന്മാർ യോജിച്ചു കേരളം ശ്രുപവൽക്കരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി നടത്തിയ ഭഗീരഥപ്രയത്നങ്ങളുടെ ചരിത്രമാണു് ശ്രീ പരശുരാമന്റെ കഥ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ളതു്. നിർദ്ദിഷ്ടപരിവർത്തനങ്ങൾക്കിടയ്ക്കു ക്രിസ്ത്വബ്ദാൽ പൂർവ്വം ഡക്കാനിലെ തമ്മൊഴി വടമൊഴിയെന്നും തെമ്മൊഴി

യെന്നും പുനശ്ച രണ്ടായിച്ചമഞ്ഞു. ഇതിനു കാരണം വടക്കു ഭാഗത്തു് ആര്യന്മാർ അധികം വ്യാപിച്ചതും തെക്കൻപ്രദേശങ്ങളിൽ അതുണ്ടാകാതിരുന്നതുമാണു്. ഏതുമൂലം ആര്യസമ്പർക്കത്താൽ സംസ്കൃതഭാഷയുമായി കലർന്നു് വൈരൂപ്യം പ്രാപിച്ച വടക്കരുടെ ഭാഷയെ ആണു് തെക്കർ ആദ്യകാലത്തു വടമൊഴിയെന്നു പറഞ്ഞുവന്നതു്. ചില പഴയ തെലുങ്കു കൃതികളിൽ ഇതിനു ലക്ഷ്യമുണ്ടു്. കാലക്രമേണ ഡക്കാനിലെ ഉത്തരപരിധികളിൽത്തന്നെ ആര്യസമ്പർക്കത്തിനു വന്നുകൂടിയ ന്യൂനാധിക്യഭേദം മൂലം വടമൊഴി രണ്ടായി പിരിഞ്ഞു തെലുങ്കെന്നും കന്നടമെന്നും രണ്ടു പ്രത്യേകശാഖകളായി. ഇപ്രകാരം വടക്കൻദിക്കിലെ ഭാഷയ്ക്കു് വിശേഷവിഭാഗങ്ങളും പേരുകളും ഉണ്ടായതോടെ വടമൊഴിയുടെ അർത്ഥം ഭേദപ്പെട്ടു് അതു് ഏറ്റവും വടക്കുള്ള ഭാഷയായ സംസ്കൃതത്തിന്റെ സംജ്ഞയായിത്തീർന്നു. ആ നിലയിൽ പ്രസ്തുതശബ്ദം അദ്യാപി നിലനില്ക്കുന്നു.

തമ്മൊഴി എന്നതിന്റെ അർത്ഥം (തെക്കൻഭാഷ) വടമൊഴി എന്നതിന്റെ വൈപരീത്യനിർദ്ദേശമാണു്. ആ പേർ അധികവും ഉപയോഗിച്ചിരുന്നതു ഡക്കാനിലെ ഉത്തരഖണ്ഡത്തിലുള്ള ആര്യന്മാരായിരുന്നു. ദ്രാവിഡഗണമാകട്ടെ പണ്ടേയുള്ള ''തമ്മൊഴി'' ദൃഷിച്ചുണ്ടായ തമിഴ് എന്ന പദമാണു നിത്യേന പെരുമാറിവന്നതു്.

''തതഃ പൈശാചികാ പ്രായാ
ദ്രമിഡീ, ദക്ഷിണോത്തരേ''

എന്നുള്ള പുരാണവചനത്തിൽനിന്നു് ഈ വസ്തുത വിശദമാകുന്നുണ്ടു്.

മേൽപറഞ്ഞ രണ്ടു പേരുകളും ഒടുവിൽ രണ്ടു ഭിന്നഭാഷകളുടെ സാമാന്യസംജ്ഞകൾ മാത്രമായിത്തീർന്നതുകൊണ്ടു് തൊൽകാപ്പിയം, നന്നൂൽ എന്നീ തമിഴ്വ്യാകരണങ്ങളുടെ ഉദ്ഭവകാലമായപ്പോഴേക്കു തമിഴിൽത്തന്നെ ദേശഭേദേന ഉണ്ടായ ശിഷ്ടദുഷ്ടവ്യത്യാസങ്ങൾ വിവേചിക്കേണ്ടതിനു പ്രത്യേകം നൂതനനാമങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കാൻ പണ്ഡിതന്മാർ നിർബന്ധിതരായി. അതിനാൽ ദുഷ്ടമായ ഭാഷാരൂപങ്ങളുടെ ശേഖരത്തിനു് അവർ കൊടുന്തമിഴെന്നും ശിഷ്ടഭാഷയ്ക്കു തെക്കുള്ള

തനതുഭാഷ അഥവാ തനിഭാഷ എന്നതർത്ഥത്തിൽ ''തെൻതമിഴ്'' എന്നും നാമങ്ങൾ രചിക്കയും തോൽ + തമിഴ് = (തോല്, ചൊൽ എന്നതിന്റെ പ്രാഗ്രൂപം) തൊത്തമിഴാകാതെ ചോല് (= ശോല്) തമിഴായ നയം അനുസരിച്ചു തെൻതമിഴ് ചെന്തമിഴായി പരിണമിക്കുകയും ചെയ്തു.

വടമൊഴി, തെമ്മൊഴി എന്നുള്ള പ്രസ്തുത പിരിവുകളൊ നാമാന്തരങ്ങളൊ പശ്ചിമഘട്ടങ്ങൾക്കു പടിഞ്ഞാറുള്ള ഭൂമിയിൽ എന്നെങ്കിലും ഉണ്ടായിരുന്നതായി വിചാരിക്കാൻ മാർഗ്ഗം കാണുന്നില്ല. അവിടെ ദ്രാവിഡപരിഷയുടേയും ആര്യന്മാരുടേയും സമ്പർക്കം ഉണ്ടായതു പൂർവ്വാധികം മുമ്പാകയാൽ ഇരുകൂട്ടരും ആദ്യകാലംമുതൽ ഏകീഭവിച്ചുകഴിഞ്ഞതായി കരുതാനേ തരമുള്ളു. ഇതിനു് ആസ്പദമായ തെളിവുകൾ പിന്നീടു് പ്രസ്താവിക്കാം. പശ്ചിമഖണ്ഡത്തിൽ ആര്യദ്രാവിഡസംസർഗ്ഗം മുൻപുമുൻപുണ്ടായതു് ഉത്തരഭാഗങ്ങളിൽ ആയിരുന്നതിനാൽ ആ ദേശങ്ങളിൽ ഭാഷയ്ക്കു ക്ഷിപ്രപരിണാമം സംഭവിച്ചു. കൂടാതെ പൂർവ്വനിവാസികളിൽത്തന്നെയും ഭൂരിപക്ഷം തോഡ, കോട എന്ന പേരുകളോടും ഭാഷാഭേദങ്ങളോടുംകൂടി പണ്ടേ രണ്ടു കൂട്ടമായി പിരിഞ്ഞിരുന്നതിനാൽ ആര്യകുലാഗമാനന്തരം ആ വ്യത്യാസങ്ങളോടുകൂടി ഉണ്ടായ ഉച്ചാരാഭിവൃദ്ധി നാട്ടിൽ പരന്ന തുളു എന്നും കൂടകു് എന്നും പറയപ്പെട്ടന്ന രണ്ടു ഭിന്നഭാഷകളുടെ ഉല്പത്തിക്കു് കാരണമായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. മലയാളത്തിനു തമിഴിനോടുള്ളതായിക്കാണുന്ന സാദൃശ്യത്തിന്റെ അർദ്ധാംശം അദ്യാപി തുളുവിനു തോഡയോടും കൂടകിനു കോടയോടും ഉണ്ടു്. ഈ പിരിവുകളുടെ ഉദ്ഭവകാലമാകട്ടെ നിശ്ചിതമല്ലെങ്കിലും ഇതഃപരം പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ള സംഗതികളിൽനിന്നു് വടമൊഴി തെലുങ്കും കന്നടവുമായി പിരിയുന്നതിനു മുൻപുതന്നെ ദ്രാവിഡകുടുംബത്തിൽ നിർദ്ദിഷ്ടഭേദങ്ങൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടുവെന്നു കരുതാൻ വഴി ലഭിക്കുന്നതാണു്.

ഇനി മലയാളഭാഷയുടെ ഉല്പത്തിചരിത്രം ചിന്തിക്കാം. അതു വിശദമാകേണ്ടതിനു കേരളീയദ്രാവിഡന്മാർ കാടൻ, നാടൻ എന്നീ ശാഖാന്തരങ്ങളിൽ ഏതു വർഗ്ഗമായിരുന്നുവെന്നും ആര്യഗണം ആദ്യമായി കേരളത്തിൽ പ്രവേശിച്ചതു് എന്നായിരുന്നുവെന്നും മുൻകൂട്ടി അന്വേഷിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ഭാഷാചരിത്രകാരൻ പറയുന്നതു കേരളത്തിലെ ആദിമ നിവാസികൾ പുലയർ, പറയർ, വേട്ടുവർ മുതലായ വർഗ്ഗക്കാർ ആണെന്നാണു്. അവക്കുപിമ്പേ ഭിന്നദശകളിലായി വന്നുകൂടിയ പരിഷ്കൃതദ്രാവിഡസമൂഹമാണു് നായന്മാരെന്നും തീയന്മാരെന്നും പറയപ്പെടുന്ന രണ്ടുകൂട്ടക്കാർ. ഒരു നവീനഭൂവിൽ കുടികയറുന്ന സജാതീയസമുദായങ്ങളിൽത്തന്നെ മുൻപുമുൻപെത്തുന്നവക്കു ബാഹ്യമത്സരങ്ങളാൽ അപജയം നേരിടാത്ത പക്ഷം അനന്തരാഗതന്മാരെ അതിശയിച്ചു് അവിടെ പ്രതിഷ്ഠയും പ്രാബല്യവും ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതാകുന്നു. ഇതിനു ലോകചരിത്രത്തിൽ പല ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളുണ്ടു്. ആകയാൽ മൂലതഃ സഗോത്രന്മാരാണെങ്കിലും മുൻകൂട്ടി കേരളത്തിൽ സ്ഥാനം ഉറപ്പിച്ചതുകൊണ്ടു നായന്മാക്കു തീയന്മാരെക്കാൾ പ്രാധാന്യം സിദ്ധിച്ചു. നായർ, നാഞ്ചൂർ, നായിഡു ഇത്യാദിശബ്ദങ്ങൾ ദ്രാവിഡരുടെയിടയിൽ പണ്ടേതന്നെ സ്ഥാനവാചികളായിത്തീർന്നിട്ടുള്ളതു് ഇതിനു ലക്ഷ്യമാണു്. കൂടാതെ അഭിജാതന്മാരായ നമ്പൂരിമാർ പണ്ടുതുടങ്ങി നായർസ്ത്രീകളെമാത്രം 'സംബന്ധം' ചെയ്കയും സ്വക്ഷേത്രപരിചര്യകൾക്കു തദ്വംശ്യന്മാരെത്തന്നെ നിയമിക്കയും ചെയ്തുവന്നതും നിർദ്ദിഷ്ടവർഗ്ഗത്തിന്റെ പ്രാമാണികത്വം വർദ്ധിക്കാൻ ഇടയാക്കിയിട്ടുണ്ടു്. നായർ, തീയർ എന്ന ശബ്ദങ്ങളുടെ മൗലികമായ അർത്ഥഭേദം അവക്കു് ആദ്യകാലംമുതലുണ്ടായ അവസ്ഥാന്തരത്തെ ലക്ഷീകരിക്കുന്നു. നൻ (നന്മ), തിൻ (തിന്മ) എന്നീ വിപരീതാർത്ഥദ്യോതകങ്ങളായ പഴയ ദ്രാവിഡപ്രകൃതികളിൽനിന്നത്രെ മേൽപറഞ്ഞ പേരുകൾ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതു്. ശബ്ദവ്യുത്പാദനത്തിൽ പ്രകൃത്യന്തമായ 'മെല്ലിനം' ലോപിപ്പിക്കയും പകരം പൂർവ്വസ്വരം നീട്ടുകയും ചെയ്യുന്നതു് ആ ഭാഷയിലെ മാമൂലാചാരങ്ങളിൽ ഒന്നാണു്. തെങ്ങ്, കൺ, തിൻ, ചെമ് എന്നിവയിൽനിന്നു തേങ്ങ, കാഴ്ച, തീറ്റി, ചേവടി ഇത്യാദിപദങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നതു് ഇതിനു് ഉദാഹരണമത്രെ. ഏതന്മൂലം നായർ എന്നതിനു നല്ലവർ അഥവാ ഉൽകൃഷ്ടന്മാരെന്നും തീയർ എന്നതിനു തീയവർ (=ഈഴവർ) അല്ലെങ്കിൽ അപകൃഷ്ടന്മാരെന്നും അർത്ഥം. എന്നാൽ ഈ ഉൽകർഷാപകർഷങ്ങളുടെ വിവേചനം ആരംഭകാലത്തു പൗരപദാവകാശങ്ങളിലുള്ള ന്യൂനാധിക്യങ്ങളിൽ

DHARMARAM COLLEGE 23332

മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളുവെന്നതു് പ്രത്യേകം സ്മരണീയമാണു്. രാജ്യരക്ഷാർത്ഥം നായന്മാർ ആയുധാഭ്യാസം ചെയ്തു പോരാളികളായും തീയന്മാർ വ്യവസായരതന്മാരായും വർത്തിച്ചുപോന്നതു പ്രസ്തുത സിദ്ധാന്തത്തെ ദൃഢപ്പെടുത്തുന്നതിനു പര്യാപ്തമായ ലക്ഷ്യമാകുന്നു.

മേൽപ്രസ്താവിച്ച സംഗതികളിൽനിന്നു്, കേരളത്തിൽ നമ്പൂരിമാരുടെ പ്രവേശം ഉണ്ടാകുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ, നായന്മാരും, തദപേക്ഷയാ തീയന്മാരും കുടികയറി, പൗരാവകാശങ്ങൾ യഥായോഗ്യം പങ്കുപ്പു് അനുഭവിച്ചുവന്നതായി തെളിയുന്നുണ്ടു്. ഏതന്മൂലം അവർ പുലയർ, പറയർ ആദിയായ കാടൻ ദ്രാവിഡഗണത്തിൽ ചേർന്നവരല്ലെന്നും പ്രത്യുത, നാടന്മാരിൽത്തന്നെയും സാമാന്യം പരിഷ്കൃതി പ്രാപിച്ച രണ്ടു ശാഖകൾ ആയിരുന്നുവെന്നും സിദ്ധമായി.

ചരിത്രവൃത്തത്തിൽ എത്രദൂരം പ്രദക്ഷിണം ചെയ്താലും ആര്യന്മാർ കേരളത്തിൽ പ്രവേശിച്ച കാലസീമ സൂക്ഷ്മമായി കണ്ടെത്താൻ പ്രയാസമാണു്. എ. ഡി. രണ്ടാം ശതാബ്ദമധ്യേ മലബാർ സന്ദർശിച്ച ഗ്രീഷ്യൻ സഞ്ചാരിയായ ടോളമിയും തെക്കേ ഇൻഡ്യയുടെ ഭൂപടം രചിച്ച പ്രാചീനചീനന്മാരും കേരളത്തിനു് അഹിദേശം, അഹൈമാൻ എന്നു സംജ്ഞകൾ നിർദ്ദേശിച്ചതായി കാണുന്നുണ്ടു്. അവയിൽ കാണുന്ന അഹിശബ്ദം സംസ്കൃതപദമാകയാൽ ആ ഭാഷക്കാരായ ആര്യന്മാർ ക്രിസ്ത്വബ്ദാരംഭത്തിലെങ്കിലും ഈ നാട്ടിൽ എത്തിയിരിക്കാൻ ഇടയുണ്ടെന്നു് ഊഹിക്കാം. അല്പദൂരംകൂടി മുൻപെട്ടകടന്നാൽ ലഭിക്കുന്ന മറെറാരു ലക്ഷ്യം, എ. ഡി. 57-ൽ സാത്വികാഗ്രണിയായ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ശിഷ്യനായ സെൻറ് തോമസ് കേരളത്തിൽ വന്നു് പല നമ്പൂരിമാരെ ക്രിസ്തുമതാനുയായികളാക്കിത്തീർത്തു എന്നുള്ള ചരിത്രപ്രസ്താവമാണു്. ഈ രണ്ടു രേഖകളേയും ആശ്രയിച്ചു് ക്രിസ്ത്വബ്ദാരംഭത്തിനു മുമ്പുതന്നെ നമ്പൂരിമാർ മലയാളഭൂമിയിൽ എത്തി വ്യവസ്ഥിതമായ വാസം തുടങ്ങിയെന്നു നിഷ്കർഷിക്കാം.

ഈ നിഷ്കർഷത്തിനു് ദാർഢ്യം നൽകുന്ന ഏതാനും ചില ലക്ഷ്യങ്ങൾകൂടി ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കാം. അന്നന്നു നവീനസ്ഥാനങ്ങളിൽച്ചെന്നു ചേർന്നശേഷം തത്തൽപ്രദേശങ്ങളിൽ നില

യുറപ്പിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി അതതുദിക്കുകളിൽ കാണപ്പെട്ട അന്യസമുദായങ്ങളിൽനിന്നു സ്ത്രീകളെ വരിക്കുക ആര്യവഴ്ചത്തിൽ മൂലതഃ പതിവായിരുന്നു. പ്രാചീനകാലത്തു് ബാൾക്കൺ ഉപദ്വീപത്തിൽ അഭിനവമായി പ്രവേശിച്ച കലിനരായ ഗ്രീക്കുകാർ അവിടത്തെ പൂർവ്വനിവാസികളായിരുന്ന ഐബീരിയ(Iberians)ന്മാരുമായി വിവാഹം തുടന്നു നടത്തിവന്നു. അപ്രകാരംതന്നെ ഇംഗ്ലണ്ടു്, ഫ്രാൻസു്, സ്പെയിൻ, ഇറാലി മുതലായ ഭൂഭാഗങ്ങളിൽ കുടികയറി പാർത്ത ആര്യവംശ്യന്മാരും പ്രവർത്തിച്ചുവന്നു. പുരാതനാര്യന്മാരുടെ ഈ വർഗ്ഗീയാചാരംതന്നെയാണു് കേരളത്തിൽ നമ്പൂരിമാരുടെ 'സംബന്ധ'മര്യാദയിലും പ്രതിബിംബിച്ചിട്ടുള്ളതു്. എന്നാൽ ഉത്തരേന്ത്യയിൽ വർണ്ണാശ്രമവിധികൾ നടപ്പാകയും അതനുസരിച്ചു സങ്കരവിവാഹം ഭാരതീയാര്യന്മാരുടെയിടയിൽ നിഷിദ്ധമായിത്തീരുകയും ചെയ്തശേഷമാണു് നമ്പൂരിമാർ പ്രസ്തുത ആര്യഗണത്തിൽനിന്നു പിരിഞ്ഞു് കേരളത്തിൽ കുടികയറിയതെങ്കിൽ മേൽപറഞ്ഞ നിഷിദ്ധമായ പൗരാണികാചാരം ഇവിടെ അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിനു് ഇടയില്ലായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു് കേരളത്തിൽ നമ്പൂരിമാരുടെ ആഗമകാലം ഇൻഡ്യയിൽ വർണ്ണാശ്രമവിധികൾ ആവിർഭവിച്ച ഘട്ടമായ ബി. സി. അഞ്ചാം ശതാബ്ദത്തിനുമുൻപു് ആയിരിക്കാനെ തരമുള്ളു.

ഡകാരം ളകാരമാക്കി ഉച്ചരിക്കുന്ന ഭൂഗോദമാത്രമായ സമ്പ്രദായം കേരളീയബ്രാഹ്മണരുടെ സംസ്കൃതോച്ചാരത്തിൽ അതിസാധാരണവും ഇൻഡ്യയിൽ അന്യത്ര ദുർല്ലഭവുമാകകൊണ്ടു് അവർ പഞ്ചനദത്തിൽനിന്നു പിരിഞ്ഞ ആദ്യശാഖ ആയിരിക്കുമെന്നു് കേരളപാണിനിയും ശങ്കിച്ചിട്ടുണ്ടു്. തൗളവന്മാരുടെ ഉച്ചാരത്തിലും ഈ വിശേഷധർമ്മം അല്പകാലം മുൻപുവരെ നടപ്പുണ്ടായിരുന്നു. അതിനാലത്രെ തോഡ എന്നതിലെ ഡകാരം ളകാരമായി, അകാരാന്തനപുംസകനാമങ്ങൾക്കു് അന്ത്യം ഉകാരമാക്കിത്തീർക്കുന്ന കണ്ണാടകമര്യാദയും ചേർന്നു് ശബ്ദം 'തുള'വായി പരിണമിച്ചതു്. നമ്പൂരിമാർ അദ്യാപി തൗളവബ്രാഹ്മണർക്കു വൈദികവൃത്തികളിൽ അനുവദിച്ചിട്ടുള്ള സമാധികങ്ങളായ ചില അധികാരാവകാശങ്ങൾ

ഈ രണ്ടു വർഗ്ഗക്കാർക്കും തമ്മിൽ ആദ്യമുണ്ടായിരുന്ന വേഴ്ചയെ നിർദ്ദേശിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഏതുമൂലം രണ്ടു ചരിത്രരഹസ്യങ്ങൾ വെളിപ്പെടുന്നുണ്ട്. അവ നമ്പൂരിമാർ കേരളത്തിലേക്കു വന്നതു് വടക്കൻപ്രദേശങ്ങളിൽ അങ്ങുമിങ്ങും തങ്ങിത്താമസിച്ചു് ആ വഴിക്കാണെന്നും അതുതന്നെയും വൈദികോച്ചാരം സാധാരണമായിരുന്ന ഒരു കാലത്താണെന്നും ഉള്ളതാകുന്നു. ചില പുരാണഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പ്രസ്താവിച്ചുകാണുന്ന സപ്തകൊങ്കണങ്ങളുടെ സംജ്ഞാക്രമംകൊണ്ടു് അവരുടെ ആഗമമാർഗ്ഗവും ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കുണ്ടായ താവളസ്ഥാനങ്ങളും കുറേക്കൂടി വ്യക്തമായി ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണു്.

നിർദ്ദിഷ്ടജനസംഘം കേരളത്തിൽ എത്തിയശേഷം നാട്ടിലെ പൗരപ്രമാണികളായ നായന്മാരും തീയന്മാരും സംസാരിച്ചുവന്ന പഴയ 'തമ്മൊഴി'തന്നെ സ്വഭാഷയായി സ്വീകരിച്ചിരിക്കണം. ഇതിനു പല കാരണങ്ങൾ പ്രസ്താവ്യങ്ങളായിട്ടുണ്ടു്.

1. അവർ മലയാളനാട്ടിൽ എത്തിയതു് ഉത്തരദേശങ്ങളിൽ ദീർഘകാലം തങ്ങിക്കിടന്നശേഷമാണെന്നു കണ്ട സ്ഥിതിക്കു് അവിടെവെച്ചതന്നെ വംശഭാഷ വെടിഞ്ഞു ക്രമേണ ഏതെങ്കിലും ദ്രാവിഡഭാഷ സംസാരിക്കുന്നവരായിത്തീർന്നിരിക്കാൻ ഇടയുള്ളതും അതു കേരളഭാഷ സ്വീകരിക്കുന്നതിനു് അത്യന്തം സാഹായ്യപ്രദമായി വന്നിരിക്കാവുന്നതുമാകുന്നു.

2. ആര്യാവർത്തവാസികളായ സ്വവംശ്യന്മാരാൽ ആചാരലോപം പറഞ്ഞവരെന്നു പിന്നീടു് ആക്ഷേപിക്കപ്പെട്ടമാറു് അവർ നായന്മാരുമായി ദ്വന്ദസമ്പർക്കം ചെയ്ത ദ്രാവിഡമര്യാദകൾക്കു് അധീനരായ സ്ഥിതിക്കു് ഗൃഹഭാഷയായി ഉപയോഗിച്ചതു നാട്ടുഭാഷതന്നെ ആയിരിക്കാനേ ഇടയുള്ളൂ.

3. കേരളത്തിൽ ആര്യദ്രാവിഡസംസർഗ്ഗം നടന്നിരുന്നതു് നാട്ടുഭാഷാമുഖേന ആണെന്നു് ഇവിടെ അലോകസാധാരണമായുണ്ടായിട്ടുള്ള ആചാരഭാഷയും പ്രാചീനതദ്ഭവങ്ങളും തെളിയിക്കുന്നു.

4. ഇതരബ്രാഹ്മണവർഗ്ഗങ്ങൾ വൈദികവിഷയങ്ങളിൽ അദ്യാപി സംസ്കൃതത്തിനു് പ്രാധാന്യം കല്പിച്ചുകാണുന്നതിനു

വിപരീതമായി നമ്പൂരിമാർ താദൃശസന്ദർഭങ്ങളിലും തിടമ്പ്, കോലം, അമ്പലം, കാവ്, കോവിൽ, കഴകം, ശാന്തിക്കാരൻ, ഓസ്സൻ, പൂണൂൽ, ഓത്തു, വേളി, ആറാട്ട്, തുക്കം, വേല, മുടിയേറ്റു, കണി, പുല, തീണ്ടൽ ഇത്യാദി ശുദ്ധദ്രാവിഡശബ്ദങ്ങളും തേവർ, പട്ടേരി, തേവാരം, ഓന്യം, ചോമാത്തം, ചാത്തം, അയിത്തം, ശിവേലി ആദിയായ തത്ഭവങ്ങളും സമൃദ്ധമായി ഉപയോഗിക്കുന്നതിനാൽ അവർ പണ്ട് സ്വീകാര്യങ്ങൾക്കും ഇവിടെ ദേശഭാഷ മാത്രമേ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നുള്ളുവെന്നു് ഊഹിക്കാം.

5. സ്വവർഗ്ഗശേഖരത്തിൽനിന്നു് ഉണ്ടായ വേർപാടു്, പ്രാദേശികാവശ്യങ്ങൾ, അന്യന്മാരായ കേരളീയരുടെ അന്നത്തെ പരിഷ്കൃതാവസ്ഥ, സൗകര്യാധിക്യം എന്നിവയും ദേശഭാഷാസ്വീകാരത്തിനു് അവരെ പ്രകൃത്യാ നിർബന്ധിച്ചിരിക്കാവുന്നതാണു്.

പരമ്പരയാ ഭിന്നഭാഷക്കാരായ ജനങ്ങൾ ഒരിടത്തു സമ്മേളിച്ചു് ഏകഭാഷ സംസാരിക്കുന്നവരായി തീരുന്നപക്ഷം ശബ്ദം, വ്യാകരണകാര്യങ്ങൾ എന്നിവയിൽ പ്രത്യക്ഷീഭവിക്കുന്ന ബാഹ്യവിപര്യയങ്ങൾക്കു പുറമേ ഇരുകൂട്ടരുടേയും പരസ്പരാനുരൂപ്യമില്ലാത്ത ഉച്ചാരപ്രസക്തികൾ കൂടിക്കുഴഞ്ഞു് ആ ഭാഷയ്ക്കു് ആഭ്യന്തരമായും പല പരിണാമങ്ങൾ വരുത്തിക്കൂട്ടുന്നതാണു്. കേരളത്തിൽ അതിപുരാതനകാലത്തു നടപ്പായിരുന്ന തമ്മൊഴി പിന്നീടു് കൊടുന്തമിഴായിപ്പരിണമിച്ചതിന്റെ മുഖ്യകാരണം ഇതാണു്. കൊടുന്തമിഴ് വീണ്ടും ദിഗ്ഭേദേന ആറേഴ സമ്പ്രദായങ്ങളായി തീർന്നുവെന്നു തൊൽകാപ്പിയത്തിലെ പ്രസ്താവംമൂലം മനസ്സിലാക്കാം. എങ്കിലും ചേരൻ, ചോളൻ, പാണ്ഡ്യൻ എന്നീ 'മൂവരശ'രുടെ കീഴിൽ പാണ്ഡ്യരും കേരളീയരും ഏകീഭവിച്ചുകിടന്നതുകൊണ്ടും തദ്വാരാ അവരുമായി നടന്നുകൊണ്ടിരുന്ന നിത്യസംസർഗ്ഗംമൂലവും രാജപ്രതിനിധികളായി വന്ന പെരുമാക്കന്മാർ സാഹിത്യയത്നങ്ങളിലും മറ്റും ജനങ്ങളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചിരുന്നതിനാലും മലയാളികൾ വിശേഷവ്യവഹാരാർത്ഥം അന്നും തമ്മൊഴിതന്നെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തിപ്പോന്നു. ഇതിനു് ആയിടയ്ക്കു കേരളത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളവയായ ഐങ്കുറു

ന്നു്, ചിലപ്പതികാരം മുതലായ ചില ഉൽകൃഷ്ടകൃതികൾ ലക്ഷ്യങ്ങളാണു്. എന്നാൽ കൊല്ലവർഷാരംഭമായപ്പോഴേക്കു കഥയെല്ലാം മാറി.

മൂവരശവംശങ്ങളും പെരുമാക്കന്മാരുടെ ഭരണവും അസ്തമിച്ചു. അതോടുകൂടി കേരളീയദ്രാവിഡന്മാർക്കു പാണ്ഡ്യരുമായുണ്ടായിരുന്ന സംസർഗ്ഗവും ഉപര്യുപരി കുറഞ്ഞുവന്നു. രാജ്യസംരക്ഷകന്മാരായ നായന്മാരുമായുണ്ടായ മൈത്രികൊണ്ടും അപാരമായി ആർജ്ജിച്ച ഭൂസ്വത്തുമൂലവും രാജ്യഭരണകാര്യങ്ങളിൽ സിദ്ധിച്ച അധികാരാവകാശങ്ങളാലും അനന്യസുലഭമായ ആഭിജാത്യംനിമിത്തവും സർവ്വോപരി പ്രബലന്മാരായിത്തീർന്ന നമ്പൂരിമാർ കാലക്രമേണ ചേരം, ചോളം, പാണ്ഡ്യം എന്നീ ദിക്കുകളിൽ വ്യാപിച്ച സകുലജാതന്മാരായ ബ്രാഹ്മണരുടെ വർണ്ണാശ്രമാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ കണ്ടും സ്വധർമ്മലോപത്തെക്കുറിച്ചു മനം പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ള ആക്ഷേപങ്ങൾ അനുസ്മരിച്ചും ദ്രാവിഡാചാരങ്ങൾ പൂർവ്വവൽപരിപാലിക്കുന്നതിൽ വിമുഖരായിത്തുടങ്ങി. പറച്ചിപെറ്റ പന്തിരുകുലമുണ്ടായെന്നുള്ള അവമാനകരമായ കഥയും മറ്റും അവരുടെ ഹൃദയങ്ങൾക്കു ക്ഷോഭകാരണങ്ങളുമായി. ഈ ഘട്ടത്തിലാണു് ഉത്തരേന്ത്യ മുഴുവൻ സഞ്ചരിച്ചു് ആര്യാചാരവൈചിത്ര്യങ്ങളെല്ലാം കണ്ടറിഞ്ഞ താത്വികാഗ്രേസരനായ ശങ്കരാചാര്യസ്വാമികൾ സജാതീയന്മാരുടെ മനോഭാവം ധരിച്ചു് കേരളത്തിൽ സമുദായപരിഷ്കാരത്തിനുള്ള യത്നം തുടങ്ങിയതു്. ഏതൽഫലമായി ആര്യദ്രാവിഡസമൂഹങ്ങൾക്കു കേരളത്തിൽ പൂർവ്വതഃ സിദ്ധമായിരുന്ന സാമൈക്യങ്ങൾ ഒന്നോടൊന്നു ശൂന്യമായിത്തീർന്നു. തളി, കുളി, തീണ്ടൽ, നിരോധം മുതലായ മിഥ്യാചാരസ്ഥാപനങ്ങൾമൂലം നായന്മാരും അവരെ അപേക്ഷിച്ചു് തീയന്മാരും തദപേക്ഷയാ അന്യദ്രാവിഡവർഗ്ഗങ്ങളും അശുദ്ധജാതികളും വിച്ഛിന്നസമുദായങ്ങളുമായി പരിണമിച്ചു. ശ്രാദ്ധം, പിണ്ഡം, തർപ്പണം ആദിയായ അനുഷ്ഠാനങ്ങളിൽ കല്പിച്ച ഭേദഗതികൾകൊണ്ടു് അവരുടെ ഇടയിൽത്തന്നെയും ഐക്യം നശിക്കുമാറു സമുദായാവകാശങ്ങൾക്കു വൈവിധ്യം നേരിട്ടു. സാമാന്യങ്ങളായ തൊഴിലുകൾ, ചില പ്രത്യേകാചാരങ്ങൾ, അസവർണ്ണന്മാരുമായുള്ള സമ്പർക്കത്തിനു് ഇടവരുത്തുന്ന

സാഹചര്യങ്ങൾ മുതലായവയിൽനിന്നു നമ്പൂരിമാരും ദ്രാവിഡരിത്യാ ഉള്ള വസ്ത്രാഭരണധാരണം സൈരസഞ്ചാരം ആദിയായവയിൽനിന്നു് 'അന്തർജ്ജനം'ങ്ങളും നിമന്ത്രിക്കപ്പെട്ടതിനാൽ ആ വർഗ്ഗത്തിനു പ്രായേണ വിശേഷമേന്മയുള്ള വകയായി. വേദാദ്ധ്യയനം, മന്ത്രോച്ചാരം എന്നിവ സംബന്ധിച്ചുണ്ടായ നിർബന്ധനിയമങ്ങൾ നിമിത്തം അവരുടെ ബുദ്ധിയിൽ സംസ്കൃതഭാഷാപക്ഷപാതത്തിനും വഴിയുറച്ചു. എന്തിനധികം, കേരളത്തിൽ ഇതു് അഭൂതപൂർവ്വമായ ഒരു മഹാപരിവർത്തനദശ ആയിരുന്നു. തന്നിമിത്തം അന്നുതുടങ്ങി കേരളീയരുടെ വിദ്യാഭ്യാസം, സാഹിത്യാഭിരുചി, ഭാഷാപ്രണയം എന്നിവ രണ്ടു വഴിക്കു പിരിയാൻ സംഗതിയായി. അതോടെ ദേശഭാഷയായിരുന്ന കൊടുന്തമിഴിൽ ഉച്ചാരം തരീഭവിച്ചും മൗലികങ്ങളായ അനേകം ശബ്ദങ്ങളും ശബ്ദാന്തങ്ങളും പ്രത്യയങ്ങളും ലോപിച്ചും നൂതനമായ ആഗമാദേശമയ്യാദകൾ ഏർപ്പെട്ടും പഴയ സംസ്കൃതതദ്ഭവങ്ങൾ ചുരുങ്ങി തത്സമപദങ്ങൾ മേൽക്കുമേൽ വർദ്ധിച്ചും ഒരു പുതിയഭാഷ ഉണ്ടാകാൻ തുടങ്ങി. അതിന്റെ പ്രാരംഭരൂപം കരിന്തമിഴെന്നും അവസാനരൂപം മലയാളമെന്നും പറയപ്പെടുന്നു. മലയാളം ഒരു ജീവൽഭാഷ ആയതുകൊണ്ടു് വീണ്ടും അതിന്റെ വളർച്ചയിൽ പല ഘട്ടങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതും ഇതഃപരം ഉണ്ടാകുന്നതുമാണു്.

ഇനി മണിപ്രവാളഭാഷാചരിത്രമാണു് വിചിന്ത്യമായിരിക്കുന്നതു്. ഇതിന്റെ ഉദ്ഭവം അലോകസാധാരണവും സ്വരൂപം വികൃതവും നാമം ആലങ്കാരികവുമാകുന്നു. മലയാളവും സംസ്കൃതവും സമ്മേളിച്ചുണ്ടായ ഭാഷാരൂപത്തെയാണല്ലൊ നാം മണിപ്രവാളമെന്നു പറയുന്നതു്. ഒരു ഭാഷയിൽ മറെറാരു ഭാഷയുടെ സങ്കലനമുണ്ടാകുക ദുർല്ലഭമല്ലെങ്കിലും അതു്, രണ്ടിൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു ഭാഷക്കാരുടെ പരിജ്ഞാനസീമയ്ക്കു് അധീനമായേ ഇരിക്കൂ എന്നുള്ളതു് നിശ്ചയമാണു്. മണിപ്രവാളോല്പത്തിയാകട്ടെ അങ്ങനെയല്ല. അതിനു കാരണം സ്വാഭാവികധർമ്മത്തെ അതിക്രമിച്ചു് സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നു് തത്സമപദങ്ങളും പ്രയോഗങ്ങളും ഭാഷയിൽ കൂട്ടിക്കലർത്തിയതാകുന്നു. ഏതുമൂലം അതു മലയാളിക്കും സംസ്കൃതജ്ഞനും ഒന്നുപോലെ അപരിചിതമായ ഉച്ചാരദശയേയും വ്യാകര

ണവിധാനങ്ങളേയും ആശ്രയിച്ച് ഒരു അസാധാരണഭാഷയായിട്ടാണ് തീർന്നിരിക്കുന്നത്. കൂടാതെ മണിപ്രവാളനാമം തന്നെയും ഭാഷകതതിയുടെ വംശദേശാദിസംജ്ഞകളിൽനിന്ന പ്രകൃത്യാ ഉണ്ടാകാതെ കവികളുടെ ആലങ്കാരികതയാൽ വ്യത്പാദിതമായിട്ടുള്ളതാണ്.

മലയാളഭാഷ സംസാരിക്കുന്ന നമ്പൂരിമാർക്ക് ഇടക്കാലത്തു പൂർവ്വോക്തകാരണങ്ങളാൽ ഉണ്ടായ സംസ്കൃതപക്ഷപാതത്തിനു മണിപ്രവാളം പരമോദാഹരണമാകുന്നു. അവർ സാഹിത്യരചനയ്ക്കു മലയാളഭാഷ ഉപയോഗിക്കുന്നതിൽ വിമുഖരായി തീർന്നകാലം മുതലാണ് ഈ ഭാഷ കേരളത്തിൽ പ്രത്യക്ഷീഭവിച്ചതു്. ആര്യകുലസമ്പർക്കം സിദ്ധിച്ച അന്യദ്രാവിഡദേശങ്ങളിലും ഈ പ്രസക്തിഭേദം ഓരോകാലത്തു വെളിപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ, ആ ദിക്കുകളിൽ സാഹിതീരീതി കാലേതന്നെ സ്ഥിരപ്പെട്ടപോയതുകൊണ്ടും ദ്രാവിഡകവികൾ ധാരാളം ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരുന്നതിനാലും അതു ഫലോന്മുഖമായില്ലെന്നേയുള്ളൂ. കേരളത്തിലാകട്ടെ ഈ പ്രതിബന്ധങ്ങൾ അധികം ഇല്ലാതിരുന്നതിനാൽ വിജയം സിദ്ധിച്ചു. ആകയാൽ സൂക്ഷ്മാവലോകം ചെയ്യുന്നപക്ഷം നമ്മുടെ സംസാരഭാഷയും സാഹിത്യഭാഷയും അദ്യാപി ഭിന്നങ്ങളാണെന്നു കാണാം. എന്നാൽ വിദ്യാഭ്യാസഗതിയും അതിന്റെ അഭിവൃദ്ധിയും വിപുലമായ സാഹിത്യപരിശ്രമങ്ങളുംകൊണ്ടു രണ്ടു ഭാഷയും ഏകീഭവിക്കത്തക്ക ഒരു ഘട്ടത്തിൽ നാം എത്തിയിട്ടുണ്ടെന്നു മാത്രം പറയാം.

പ്രസ്തുത വിവരണം അനുസരിച്ച് ദ്രാവിഡകുടുംബത്തിലുള്ള വിഭാഗപരമ്പരകൾക്ക് ഒരു വംശാവലികൂടി താഴെ ചേർത്തുകൊണ്ട് ഈ അദ്ധ്യായം അവസാനിപ്പിക്കുന്നു.

ദ്രാവിഡം
തമിഴ്
മലയാളം
തുളു
കന്നഡ
തെലുങ്ക്
കുറുഖ്
മാൽതോ
ബ്രാഹുയ്
ഗോണ്ടി
കുയി
കുവി
പെങ്കോ
കോയ
കൊണ്ട
കുയ്
കുവി
കോലാമി
നായ്കി
പർജി
ഗദബ
മന്നെ
കുറുമ്പ
കോത
തോഡ

ആറാം അദ്ധ്യായം

ശബ്ദം, വിചാരം, സംസാരഭാഷ

ഭാഷയുടെ പ്രഥമാവസ്ഥ അർത്ഥവത്തായ ശബ്ദങ്ങൾ കൊണ്ടു മനോഭാവം പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതാണു്. മനുഷ്യഗണമാകട്ടെ മനോഭാവങ്ങൾ വർദ്ധിക്കുന്നതനുസരിച്ചു വയസ്സും വളർച്ചയുമെത്തുമ്പോഴാകുന്നു അത്തരം ശബ്ദങ്ങൾ വിനിയോഗിക്കാൻ യത്നം തുടങ്ങുന്നതു്. എന്നാൽ ആ അവസ്ഥയിൽ എത്തുന്നതിനു മുമ്പും ശിശുക്കൾ സ്വാഭാവികമായ രോദനംകൊണ്ടു് അന്തർഗ്ഗതം വെളിപ്പെടുത്താറുണ്ടു്. പക്ഷേ, അതു ഭാഷയോ അർത്ഥവത്തായ ശബ്ദമോ ആകുന്നില്ല. സൂക്ഷ്മപക്ഷത്തിൽ അതു ഭാഷയുടെ പ്രാരംഭാങ്കുരമാണെന്നുമാത്രം പറയാം. ഇതഃപരമേ ഭാഷ ആരംഭിക്കുന്നുള്ളു.

ഭാഷാശബ്ദങ്ങളുടെ ആവിഷ്കാരം ശിശുക്കൾക്കു സ്വതഃസാദ്ധ്യമല്ല. പ്രത്യുത സമുദായസമ്പർക്കംകൊണ്ടേ അതു ശക്യമാകൂ. സംസർഗ്ഗദ്വാരാ അവർ അനുകരണത്തിനു് ഒരുമ്പെടുകയും ആ അനുകരണംവഴിയായി ഭാഷ സ്വാധീനപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. ഏതുമൂലം ഭാഷാശബ്ദങ്ങളുടെ ആവിഷ്കരണോപായം അനുകൃതിതന്നെയാണെന്നു സ്പഷ്ടമാണു്. എന്നാൽ അതു നിമിത്തമായിത്തന്നെ ശബ്ദത്തിനു പരിണാമങ്ങളും വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. കാരണം, അനുകർത്താവിന്റേയും അനുകരിക്കപ്പെടുന്ന സമുദായത്തിന്റേയും അനുകരണീയമായ ഭാഷയുടേയും സ്ഥിതിഗുണവിശേഷങ്ങളത്രെ. അവ ഒന്നൊന്നായി താഴെ എടുത്തു വിവരിക്കുന്നു:

അനുകർത്തൃകമായി സംഭവിക്കുന്ന ശബ്ദപരിണാമഹേതുക്കൾ:

1. വിദ്യാവിഹീനനായ ഭാഷകൻ അനുകരണവേളയിൽ കുട്ടികളെപ്പോലെതന്നെ ഇതരോച്ചാരം സൂക്ഷ്മമായി ശ്രവിക്കുന്നതിലും താദാത്മ്യത്തോടുകൂടി വചിക്കുന്നതിലും

ചെവി, രസനാദിധ്വനനാവയവങ്ങൾ എന്നിവ ശരിയായി പ്രവത്തിപ്പിക്കാറില്ല. അതുപോലെതന്നെ വിദ്വാനായ വക്താവ് തന്മയമോ സേച്ഛാനുസൃതമോ ആയ ശബ്ദപരിഷ്കാരം മനഃപൂർവ്വം വരുത്തിക്കൂട്ടുകയും ചെയ്യുന്നു.

2. സംസാരവേളയിൽ അത്യാസന്നങ്ങളായിനിന്നു പ്രവത്തിക്കുന്ന അവയവങ്ങളിൽ ചിലതിന്റെ വിശേഷവൈഭവം നിമിത്തം വക്താവിന്റെ ബുദ്ധിയിൽ സൂക്ഷ്മമായി പതിഞ്ഞിട്ടുള്ള ശബ്ദരൂപംപോലും പുറത്തുവരുമ്പോൾ, അസാമാന്യവൈരൂപ്യം പ്രാപിക്കുന്നു.

3. ഭാഷകഗണത്തിൽ ഓരോ വ്യക്തിക്കും ഉള്ള പ്രത്യേകവാസന അന്യവിഷയങ്ങളിലെന്നപോലെ ഭാഷയുടെ പെരുമാറ്റത്തിലും പ്രതിബിംബിക്കാറുണ്ട്. ഏതന്മൂലം അനുകരണത്തിന്റെ സാധാരണപദ്ധതിയിൽ ഈദൃശവിശേഷാംശംകൂടി സംയോജിച്ച് ശബ്ദം വിവിധപ്രകാരേണ ഭേദപ്പെടുന്നു.

ഇങ്ങനെ അനുകത്താവിന്റെ ആലസ്യം, അവയവഗുണാന്തരം, വാസനാഗതി എന്നിവയാൽ അനുകരണാരംഭംമുതൽ ശബ്ദത്തിൽ പരിണതി സംഭവിക്കുന്നതു ദുർല്ലഭമല്ല. വിശിഷ്യ, ഏകവ്യക്തിയുടെ ഈദൃശധർമ്മങ്ങൾ അനേകംവ്യക്തികളിൽ സമാനതേന ആവിർഭവിക്കയോ ഒരു വ്യക്തിക്കു സമുദായത്തിൽ ഭരണം, അദ്ധ്യാപനം ആദിയായ കാരണങ്ങളാൽ നേതൃത്വം ലഭിക്കയോ ചെയ്യുമ്പോൾ ആനുകത്തൃകധർമ്മങ്ങളുടെ ഫലം വിപുലമായിരിക്കുന്നതുമാണ്.

അനുകത്തവ്യകുലാശ്രിതമായി ഉണ്ടാകുന്ന ശബ്ദപരിണാമഹേതുക്കൾ:

1. ഭാഷ സാമുദായികമായ ഒരു പെരുമാറ്റവസ്തുവാണ്. സമുദായമാകട്ടെ അനവധി വ്യക്തികളുടെ യോജനയാൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. ആകയാൽ മേല്പറഞ്ഞ വ്യക്തിഗതമായ ധർമ്മങ്ങൾ പരസ്പരം കൂടിക്കലരാൻ ധാരാളം അവകാശമുണ്ട്. അങ്ങനെ കൂടിക്കലന്നുണ്ടാകുന്ന നവീനധർമ്മങ്ങൾ സാമുദായികഗുണങ്ങളായിത്തീരുന്നു. കൂടാതെ താദൃശഗുണ

ങ്ങളിൽ ചിലതു പ്രത്യേകം പ്രചാരനിഷ്ഠ പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

2. ഉച്ചാരത്തിൽ മിഥഃ സാദൃശ്യമില്ലാത്ത ഒരു ഭാഷക്കാരുടെ ഇടയിൽ മറെറാരു ഭാഷ സംസാരിക്കുന്ന ജനസമുദായത്തിനു വന്നുകൂടുന്ന പ്രാബല്യവും വർദ്ധനയും നിമിത്തം പരസ്പരാനുരൂപ്യം കൂടാതുള്ള ശബ്ദോച്ചിഷ്ഠാരസമ്പ്രദായങ്ങൾ ഉണ്ടായിത്തീരുന്നു.

3. വ്യക്തി സമുദായത്തെ എന്നപോലെ സമുദായം അഥവാ അതിൽ ഭൂരിപക്ഷം ആളുകൾ അതതുകാലത്തെ ഭിന്ന ഭിന്നങ്ങളായ പരിതഃസ്ഥിതികൾക്കു കീഴ്പ്പെട്ട് ഭാഷ വിനിയോഗിക്കുന്നതിൽ അന്നന്നു പല പ്രസ്ഥാനഭേദങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുന്നു.

ഒരു ഭാഷ സംസാരിക്കുന്ന പല ജനസമൂഹങ്ങളിൽ ഒന്ന് ഉച്ചാരവിഷയത്തിൽ ഏതെങ്കിലും കാരണത്താൽ മറു സമുദായങ്ങളേക്കാൾ ഗണ്യസ്ഥിതി പ്രാപിക്കയോ, ആഭിജാത്യം, വിദ്യാഭിവൃദ്ധി മുതലായവയിൽ ഉച്ചൈസ്തരാവസ്ഥ അർഹിക്കയോ ചെയ്യുമ്പോൾ മേല്പറഞ്ഞ സാമൂഹ്യധർമ്മങ്ങൾ പ്രബലങ്ങളും വിശാലഫലം ചെയ്യുന്നവയുമായിരിക്കും.

അനുകരണത്തിൽ ഭാഷാത്മകമായി ഉണ്ടാകുന്ന ശബ്ദപരിണാമഹേതുക്കൾ:

ജീവൽഭാഷകളുടെ ബാഹ്യാവസ്ഥ നോക്കുമ്പോൾ, പ്രാദേശികമായ കാരണങ്ങളാലും മറും അന്യഭാഷാംശങ്ങളുടെ കലർച്ച ആഭ്യന്തരമായി ബാധിക്കാൻ വഴിയുള്ളവയെന്നും, അതില്ലാത്തവയെന്നും അവ രണ്ടുതരത്തിൽ തിരിയുന്നതാണ്. മനുഷ്യരുടെ മിഥഃ സംസർഗ്ഗത്തിനു മേല്ക്കുമേൽ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആവശ്യവും അഭിവൃദ്ധിയും നിമിത്തം ഭാഷകളിൽ അധികഭാഗം പ്രഥമവകുപ്പിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. ആകയാൽ അത്തരം ഭാഷകൾക്കു വിശേഷവിധിയായി വന്നുകൂടുന്ന ശബ്ദദൂഷണഹേതുക്കൾ ആദ്യം പ്രസ്താവിക്കാം:

1. ഭിന്നഭാഷക്കാരായ ജനങ്ങൾ പ്രാദേശികമായ അടുപ്പത്തോടുകൂടി വർത്തിക്കുന്നിടങ്ങളിൽ ഇരുകൂട്ടരുടേയും ഉച്ചാരാദർശങ്ങൾ അങ്ങുമിങ്ങും പ്രകൃത്യാ പരന്നു സമ്മേളിക്കുന്ന

താണ്. അതിനാൽ നൂതനമായ ശബ്ദാവിഷ്കാരവിധാനങ്ങൾ അവതരിക്കുന്നു. അവ ഇരുഭാഷക്കാരേയും വേർതിരിക്കുന്ന ദേശസീമയ്ക്കടുത്തു നിവസിക്കുന്ന ജനങ്ങളുടെ ഇടയിലാണ് ആരംഭിക്കുക. അനന്തരം അവരുടെ വ്യാപ്തിയും പ്രാധാന്യവും അനുസരിച്ച് അവ ഉപര്യുപരി ഉൾപ്രദേശങ്ങളിലും വ്യാപിച്ചു സാവ്രതികമായി സ്ഥിരപ്പെടുന്നു.

2. ഭിന്നഭാഷകൾ പ്രചരിക്കുന്ന രണ്ടു രാജ്യങ്ങളുടെ മധ്യത്തിൽ ഉള്ള അതിർത്തിസ്ഥലങ്ങളിൽ അതതു ഭാഷയിലെ സാമാന്യോച്ചാരസമ്പ്രദായങ്ങളിൽത്തന്നെയും ചിലതു പരസ്പരം മാറിപ്പരക്കാനുള്ള പ്രേരണകൾ പ്രകൃത്യാ ഉണ്ടാകുന്നതാണ്. തന്നിമിത്തം ആ പ്രദേശങ്ങളിലുള്ള വിദ്യാഭ്യാസരഹിതമായ ജനസമൂഹങ്ങളുടെ പൂർവ്വോച്ചാരം അല്പാല്പമായി ഭേദപ്പെട്ടുപോകുന്നു. പ്രത്യുത, വിദ്യാപരിശീലനം സിദ്ധിച്ചവരിലും മേല്പറഞ്ഞ പ്രേരണയും പഠനവും ചേർന്നു സ്വീയോച്ചാരരീതി കൃത്രിമമായും അത്യധികമായും വ്യത്യാസപ്പെടുന്നതാണ്.

3. ഒരു ഭാഷ പ്രചരിക്കുന്ന രാജ്യത്തിന്റെ ചതുരശ്രസീമകളിൽ എന്നതിനേക്കാൾ ഉള്ളിലുള്ള പ്രാദേശികവിഭാഗാതിർത്തികളിൽ ഉച്ചാരവിധാനങ്ങൾക്കു പലവിധ വൈചിത്ര്യങ്ങൾ പ്രകൃത്യാ ഉളവാകുന്നു.

ഭൗമമായ സീമാവിഭാഗങ്ങൾകൂടാതെ രണ്ടു ഭാഷകൾ ഒരേ നാട്ടിൽ പ്രചരിക്കുന്നതായി വരാം. അങ്ങനെയുള്ള സ്ഥലങ്ങളിൽ അവ സരൂപസജാതഭാഷകൾ (വംശകൃടും ബാദിവിഭാഗങ്ങളിലും കക്ഷ്യയിലും ചേർച്ചയുള്ളവ) ആയിരുന്നാൽ ക്രമേണ ഏകോച്ചാരാദർശങ്ങളെ പുരസ്കരിച്ച് ഒന്നായിത്തീരുന്നതാണ്. പ്രത്യുത, നിർദ്ദിഷ്ടഗുണങ്ങൾ ഇല്ലാത്തവ ആയാൽ യാദൃച്ഛികമായ യോജന (പദസംക്രമം) മാത്രമേ സംഭവിക്കൂ.

ഓരോ ഭാഷയും ഭ്രസ്ഥിതിവിശേഷംകൊണ്ട് മറ്റു ഭാഷകളുടെ പ്രചാരപരിധികളിൽനിന്നു വിഭക്തമായിത്തീരുമ്പോൾ അവയിലെ ശബ്ദാവിഷ്കാരസമ്പ്രദായം നിശ്ചിതവും ആധ്മാന(accent)വത്തും ആയിത്തീരുന്നതാണ്. ആകയാൽ മേൽപ്പറഞ്ഞ ബാധകൾ ആ ഭാഷകൾക്കുണ്ടാകുന്നതല്ല. അവ

യിൽ സവിശേഷം സംഭവിക്കുന്ന ശബ്ദപരിണാമകാരണങ്ങൾ താഴെ പരിഗണിക്കുന്നു:

1. എല്ലാ ഭാഷകൾക്കും ഉച്ചാരത്തിൽ അപ്രതിഹതമായി വളർച്ച ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടാണിരിക്കുന്നത്. എങ്കിലും പരമ്പരാസിദ്ധമായ ചില ശബ്ദോച്ചാരവാസനകൾ അവയിൽ അവശേഷിച്ചിരിക്കും. കൂടാതെ അന്യഭാഷക്കാരുമായി നിത്യസമ്പർക്കം കുറവാകയാൽ ജനങ്ങൾ സ്വതന്ത്രവും സ്വതന്ത്രവുമായ ധ്വനനവിധാനങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിത്തീർക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

2. വിഭക്തഭാഷകളിൽ ചിലത് ശുദ്ധവും മറ്റു ചിലത് ആദിയിൽ വിജിഗീഷുക്കളും വിജിതന്മാരുമായിച്ചേർന്ന് രണ്ടു ഭാഷകളുടെ സമ്മേളനത്താൽ ഉണ്ടായതുനിമിത്തം മലിനവും ആയിരിക്കാം. മലിനഭാഷ സംസാരിക്കുന്ന ജനങ്ങളുടെ കലർച്ചകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന പ്രത്യേകോച്ചാരധർമ്മങ്ങൾ ഇതിനു പരിപ്രസ്ഫാവിച്ച ഹേതുക്കളോടു യോജിച്ച് വീണ്ടും പല പരിണാമകാരണങ്ങൾ ഉളവാക്കുക അത്തരം ഭാഷകളിൽ സാധാരണമത്രേ.

3. നിർദ്ദിഷ്ടങ്ങളായ പരിണതിഹേതുക്കൾ അന്യത്ര സുലഭമല്ലാത്ത ശീതോഷ്ണസ്ഥിതിവിശേഷം ജനപദവാസികളുടെ കാലക്ഷേപരീതിയിലുള്ള പ്രത്യേകതകൾ എന്നിവയാൽ പുനശ്ച നവീകൃതങ്ങളായി വളരുന്നതിനും ഇടയാകുന്നു.

മേൽപ്പറഞ്ഞ വിവിധകാരണങ്ങളാലാണ് ആദികാലത്തു് ഏകമാത്രമായിരുന്ന എന്നു് ഊഹിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള മനുഷ്യഭാഷ ചില വംശങ്ങളും അവ അനവധി കുടുംബങ്ങളും ഓരോ കുടുംബവും അപരിമിതമായ സന്താനപരമ്പരയോടു കൂടിയവയും ഒടുവിൽ സന്താനങ്ങളിലും പലതു സന്താനങ്ങളും ആയി അതീവ വളർന്നു പെരുകി സർവ്വത്ര വ്യാപിക്കാൻ ഇടയായതു്. തന്മൂലം ശബ്ദപരിണാമത്തിനു് ആസ്പദങ്ങളായ പ്രസ്തുത ഹേതുക്കളിൽ ഓരോന്നും ഉദാഹരിക്കുന്നതിനു് ലോകഭാഷകളുടെ ഉദ്ഭവചരിത്രങ്ങൾ ഒന്നാകെ ഉദ്ധരിക്കേണ്ടിവരുന്നു. അതു ദുസ്സാധമാകകൊണ്ടു് അക്കാര്യാർത്ഥം ഉദ്യമിക്കുന്നില്ല.

ഏഴാം അദ്ധ്യായം

സർവ്വഭാഷാസാധാരണങ്ങളായ ഭണിതിനീതികൾ

എല്ലാ ഭാഷകൾക്കും സ്വസ്വങ്ങളായി പല ഉച്ചാരസമ്പ്രദായങ്ങൾ ഉണ്ട്. അതിനു് അനേകം വിശേഷകാരണങ്ങളും ഉണ്ട്. അവയുടെ സാമാന്യസ്വഭാവം കഴിഞ്ഞ അദ്ധ്യായത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചു. ഇനി ഈ അദ്ധ്യായത്തിൽ സർവ്വഭാഷാസാധാരണങ്ങളായി ഏർപ്പെട്ടുകാണുന്ന ഭണിതിനീതികൾ വിവരിക്കാം.

1. *ആലസ്യബാധ:*

ഭാഷയിൽ മൂലതഃ സിദ്ധങ്ങൾ ആയിരുന്നാലും പ്രകൃത്യാക്ലേശാവഹങ്ങളായ ഉച്ചാരങ്ങൾ പ്രായേണ ജനസമൂഹം വർജ്ജിക്കുന്നതു പതിവാണു്. നൈസർഗ്ഗികമായ ആലസ്യബാധതന്നെ അതിനു ഹേതു.

ആര്യ്യഗോത്രത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ട മിക്ക ഭാഷകളിലും ഹകാരത്തിന്റെ ഘോഷവത്തായ ഉച്ചാരം ആദ്യകാലത്തു നടപ്പുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ അല്പപ്രാണങ്ങളായ വർണ്ണങ്ങളുടെ ഉച്ചാരത്തെക്കാൾ ഹകാരധ്വനനം അതീവ കൃച്ഛ്രജനകമാകയാൽ ഇപ്പോൾ ദുർല്ലഭം ചില ഭാഷകളിൽ മാത്രമേ അതിന്റെ നാദം അവശേഷിച്ചിട്ടുള്ളു. ഇംഗ്ലീഷിൽ Night (നൈറ്റ്), Right (റൈറ്റ്) മുതലായ ശബ്ദങ്ങളിൽ ഹകാരത്തിനു ലിപി പ്രയോഗിക്കുന്നതു് അദ്യാപി സാധാരണമായിരുന്നിട്ടും ഉച്ചാരം തീരെ ത്യജിച്ചുകളയുന്നു. ഘോഷോച്ചാരം പല വൈചിത്ര്യങ്ങളോടുകൂടി നിലനില്ക്കുന്ന സംസ്കൃതഭാഷയിൽപ്പോലും ദുഹ്, ദഹ് ആദിയായ ധാതുക്കളിൽനിന്നു് ഉദ്ഭവിക്കുന്ന ദുഗ്ധം, ദഗ്ധം ഇത്യാദി രൂപങ്ങളിൽ മൗലികമായ ഹകാരത്തിന്റെ ധ്വനിക്കു് അപകർഷം സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഹകാരഗർഭിതമായ ഒരേ മൂലധാതുതന്നെ സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നു്

ഗ്രീക്, ലാററിൻ മുതലായ പഴയ പാശ്ചിമാത്യഭാഷകളിൽ എത്തുമ്പോൾ അതിലുള്ള മററു വ്യഞ്ജനങ്ങളെക്കാൾ നിട്ടിഷ്ട വണ്ണത്തിനു് വ്യവസ്ഥിതമായ പരിണാമങ്ങൾ അധികം നേരിട്ടന്നതായി ശബ്ദസമീകാരകൗശലംകൊണ്ടു് ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണു്.

ഹകാരത്തിനു് ആയ്യഭാഷാവംശത്തിൽ നേരിട്ട ഈ ദുരവസ്ഥ ദ്രാവിഡകുടുംബത്തിൽ റകാരത്തേയും ബാധിച്ചിരിക്കുന്നു. മൗലികങ്ങളായ ആയ്യോച്ചാരസമുച്ചയത്തിൽ ഹകാരമെന്നപോലെതന്നെ ആദിദ്രാവിഡവണ്ണങ്ങളിൽ റകാരമാണു് സവ്വോപരി ഉച്ചധ്വനി അഹ്നിക്കുന്നതു്. തന്മൂലം അതിന്റെ ഭണിതി ഇതരാപേക്ഷയാ അധികം ശ്രമാവഹമായിരിക്കകൊണ്ടു് ആ കുടുംബത്തിലെ പ്രാചീനശാഖകളായ തെലുങ്കു്, കന്നടം എന്നീ ഭാഷകളിൽ പ്രസ്തുത വണ്ണം പണ്ടേതന്നെ ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ടു. എങ്കിലും തിരസ്കാരശേഷവും ഹകാരത്തിനു് സംസ്കൃതത്തിൽ യഥാപൂവ്വം പ്രതിഷ്ഠ ലഭിച്ചതുപോലെ റകാരത്തിനു് തമിഴിൽ പ്രചാരം സിദ്ധിക്കാനിടയായി. മലയാളികൾക്കാകട്ടെ തെലുങ്കരെക്കാളും കണ്ണാടകഭാഷക്കാരെക്കാളും തമിഴരുമായി അധികകാലം ഇടപെടുന്നതിനു സംഗതിയായതുകൊണ്ടും കേരളഭാഷ തമിഴിൽനിന്നു് ഒടുവിൽ വേർപിരിഞ്ഞുണ്ടായതാകയാലും റകാരത്തിന്റെ സാമാന്യോച്ചാരം ബുദ്ധിമുട്ടുള്ളതായി തോന്നിയില്ല. അതിനാൽ പ്രസ്തുത വണ്ണം ഭാഷയിലും സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ആ വണ്ണം ഇരട്ടിക്കുന്നിടങ്ങളിൽ തെലുങ്കരും കന്നടന്മാരും മുൻപുതന്നെ അറിഞ്ഞുവെച്ച നദനവൈഷമ്യം മലയാളികൾക്കും അനുഭവപ്പെട്ടകയാൽ അതിന്റെ ദ്വിതോച്ചാരം അവരും ത്യജിച്ചിട്ടുണ്ടു്. കുററം, മുററം ഇത്യാദി വാക്കുകളിൽ നാം ലിപിവിപര്യയം ചെയ്യുന്നില്ലെങ്കിലും ററ എന്ന വണ്ണത്തിന്മേൽ ആരോപിക്കുന്നതു രേഫം ഇരട്ടിച്ചാലുള്ള ഉച്ചാരമാകുന്നു.

2. പരിചയാനുവൃത്തി:

ഓരോ ഭാഷക്കാരും ഉച്ചാരാവയവങ്ങളെ ഓരോമട്ടിൽ പ്രവർത്തിപ്പിച്ചു ശീലിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അതിനാൽ സ്വഭാഷാഗതമായ ഉച്ചാരത്തെക്കാൾ ഇതരഭാഷാഭണിതി പ്രകൃത്യാ സുകര

മായിരുന്നാലും ജനസമുദായം അതു് ഇഷ്ടപ്പെട്ടന്നില്ല. ഇതിനു കാരണം മുൻപ്രസ്താവിച്ച സ്വാഭാവികമായ ആലസ്യബാധയല്ലെന്നും പ്രത്യുത, പരിചയാനുവൃത്തി മാത്രമാണെന്നും ധരിക്കേണ്ടതാണു്.

സംസ്കൃതത്തിൽ അതിഖരമായ ഫകാരവും ഊഷ്മധ്വനികൾ ശ്, ഷ്, സ് എന്നിത്രൈചിത്ര്യങ്ങളും മറ്റും ഉണ്ടായിട്ടും അവയെ നദിക്കാൻ വേണ്ടുന്ന ആയാസത്തിൽ അല്പാംശം മാത്രം അഫ്ഗാനുവയായി ഇംഗ്ലീഷിൽ 'ഫാദർ' (Father) ശ്സൂൺ (Zone) ഇത്യാദി ശബ്ദങ്ങളിൽ ശ്രവിക്കുന്ന F, Z എന്നീ വ്യഞ്ജനങ്ങളുടെ ഉച്ചാരം ആ ഭാഷയിൽ ഇല്ലാത്തതു പ്രസ്തുത സിദ്ധാന്തത്തെ ഉദാഹരിക്കുന്നു.

തമിഴിൽ രേഫലകാരങ്ങളും അവയിൽനിന്നു് ചില്ലുകളും ഉണ്ടെങ്കിലും സംസ്കൃതത്തിലെ 'രല'ങ്ങൾ സ്വരിഭവിച്ചു് ഏറ്റെടുത്തിട്ടുള്ള ഋ, ൠ, ഌ, ൡ എന്നീ വർണ്ണങ്ങൾ ആ ഭാഷയിൽ നടപ്പില്ല. 'ഋടരഷാണാം മൂർദ്ധാ' 'ഌതുലസാനാം താലു' എന്ന വാർത്തികങ്ങൾപ്രകാരം ഋകാരരേഫങ്ങൾക്കും അതുപോലെ ഌകാരങ്ങൾക്കും സ്ഥാനം ഒന്നുതന്നെ. അവയുള്ള ബാഹ്യപ്രയത്നങ്ങളും സമാനങ്ങളാണു്. ആഭ്യന്തരപ്രയത്നം സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം രലങ്ങൾ ഈഷൽസ്പൃഷ്ടങ്ങളും ഋഌകൾ വിവാരങ്ങളുമാണെന്നു് ഒരു ഭേദമേ പറയാനുള്ളൂ. നിർദ്ദിഷ്ടങ്ങളായ സാമ്യവൈഷമ്യങ്ങൾ യ്, ഇ; വ്, ഉ എന്നീ വർണ്ണങ്ങൾക്കു തമ്മിലും ഉള്ളതാണു്. എന്നിട്ടും അവയെ തമിഴർ നിഷ്പ്രയാസം ഉച്ചരിച്ചുപോരുന്നു. ഈ സ്ഥിതിക്കു് ഋഌകാരങ്ങൾ മാത്രം തമിഴിൽ ഇല്ലാത്തതു പ്രസ്തുതഭേദം കൊണ്ടല്ലവാക്കുന്ന ആയാസത്തിൽ ആ ഭാഷക്കാക്കു സംഭവിച്ച വിപ്രതിപത്തിനിമിത്തമാണെന്നു ശങ്കിക്കാൻ വഴിയില്ല. വിശിഷ്യ തമിഴിൽ രേഫത്തിനു് മഹാപ്രാണമായി രകാരവും ലകാരത്തിനു ള എന്ന വാർത്സ്യോച്ചാരവും ഇവയുടെ ചില്ലുകൾക്കു് സ്വരശക്തിയും ഉള്ളതായി കാണുകയും ചെയ്യുന്നു. അതിനാൽ നിർദ്ദിഷ്ടസ്വരങ്ങൾ ആ ഭാഷയിൽ ശൂന്യമായിരിക്കുന്നതിനും ഹേതു പരിചയക്കുറവുമാത്രമാണെന്നു സ്പഷ്ടമാണു്.

3. അവസ്ഥാശ്രയം:

ഭാഷാഭണിതിയിൽ സാമാന്യമായിക്കാണപ്പെടുന്ന മറൊരു നീതി അതു സവ്വത്ര വക്തൃസംഘത്തേയും പ്രാദേശികമായ ശീതോഷ്ണസ്ഥിതിഭേദങ്ങളേയും ആശ്രയിച്ചു് ബഹുധാ വിശേഷം പ്രാപിക്കുന്നു എന്നുള്ളതാണു്. "പ്രകൃതിഃ സംസ്കൃതം തത്ര ഭവം പ്രാകൃതം" എന്ന സിദ്ധാന്തപ്രകാരം എല്ലാ പ്രാകൃതഭാഷകളുടെയും മൂലം സംസ്കൃതമാണെങ്കിലും അവയിൽ അക്ഷരമാലയും കൂട്ടക്ഷരങ്ങളുടെ രൂപവും ദ്രാവിഡഭാഷാവിധാനങ്ങളെയാണു് അനുകരിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ഇതിനു കാരണം ആ ഭാഷകൾ ഉദ്ഭവിച്ച ദശയിൽ ആര്യന്മാർ ദ്രാവിഡസംസ്കൃം സ്വീകരിച്ചിരുന്നതാണു്. ചരിത്രകാരന്മാരും ഈ മതംതന്നെ അംഗീകരിച്ചിരിക്കുന്നു.

സന്ധ്യക്ഷരങ്ങളിൽ ഒന്നായ ഐകാരം ആര്യദ്രാവിഡഭാഷകളിൽ പണ്ടേതന്നെ ഉള്ളതാണെങ്കിലും രണ്ടു ശാഖയിലും അതിന്റെ ഉച്ചാരം ഭിന്നഭിന്നമാണു്. ഭൂരിപക്ഷം ആര്യഭാഷകളിൽ അതു് 'അഇ' പോലെയും പ്രത്യുത, ദ്രാവിഡത്തിൽ 'എഇ' പോലെയും ഉച്ചരിക്കപ്പെടുന്നു. സംസ്കൃതം, തമിഴ് എന്നീ ഭാഷകളിൽതന്നെ ഐകമത്യം, മൈ; അവൈമി, മറൈകൾ; കരവൈ, മഴൈ ഇത്യാദി ശബ്ദങ്ങളിൽ ഐകാരത്തിനുള്ള നാദഭേദംമൂലം ഈ വസ്തുത സ്പഷ്ടമാകുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ മലയാളത്തിൽ ഐക്കു് ദ്രാവിഡരീത്യാ ഉള്ള ഉച്ചാരം ശൂന്യമായിരിക്കുന്നു. പദാന്തത്തിലും പദമദ്ധ്യത്തിലും കേരളീയർ ഐകാരത്തെ 'അഇ' എന്നവണ്ണം ഉച്ചരിച്ചുതുടങ്ങുകയും കാലക്രമേണ ആ നാദത്തിൽനിന്നും അന്ത്യാംശം ത്യജിച്ചു് നിർദ്ദിഷ്ടസ്ഥാനങ്ങളിൽ 'അ' എന്ന ധ്വനി മാത്രം ശേഷിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. പദാദിയിലും പ്രമാണം ഇതുതന്നെ ആണെങ്കിലും 'അഇ'പ്രായമായ ഉച്ചാരം ഒന്നുകൂടി പരിണതിപ്രാപിച്ചു് 'അയ്' ആയിത്തീരുന്നു എന്നു് ഒരു വിശേഷം കൂടിയുണ്ടു്. കൈയാല, മൈക്കണ്ണി, ഐയഞ്ചു് ഇത്യാദി പദങ്ങൾ നാം കയ്യാല, മയ്യക്കണ്ണി, അയ്യഞ്ചു് എന്നിപ്രകാരം ഉച്ചരിക്കയും സാമാന്യന്മാർ ഈ ഉച്ചാരംതന്നെ വരമൊഴിയിലും രേഖപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നതു പ്രകൃതത്തിനു ദൃഷ്ടാന്തമാണു്. 'അഇ' 'എഇ' എന്നീ സമ്പ്രദായാന്തരങ്ങളിൽ ഏതുതന്നെ

സ്വീകരിച്ചാലും രണ്ടിലും രണ്ടു സ്വരങ്ങൾ ഏകവൽക്കരിച്ചു് ഉച്ചരിക്കേണ്ടതായ ശ്രമം തുല്യമാകയാൽ മലയാളികൾ ഐകാരത്തിന്റെ 'എഇ'ക്കൊത്ത നദനം വർജ്ജിച്ചതു് ആലസ്യബാധകൊണ്ടോ യത്നലാഘവം ദീക്ഷിച്ചോ അല്ലെന്നും നേരെ മറിച്ചു് മൗലികമായ ആ ഉച്ചാരം ഏറെക്കുറെ പരിരക്ഷിച്ചുപോരുന്ന തമിഴന്മാരുമായി ഇടക്കാലത്തു് അകൽച്ച പ്രാപിക്കയും ആര്യവംശ്യന്മാരുടെ ഉച്ചാരം ദൃഢമായി അനുകരിച്ചു തുടങ്ങുകയും ചെയ്തതാണു് അതിനു് നിമിത്തമെന്നും കരുതാവുന്നതാണു്. ആര്യദ്രാവിഡഭാഷാസാധാരണങ്ങളായ മറ്റു സ്വരവ്യഞ്ജനങ്ങളിലും പല വർണ്ണങ്ങൾക്കു മേൽപ്രകാരം മലയാളികൾ സംസർഗ്ഗാനുരൂപമായ ഉച്ചാരാന്തരം സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അതെല്ലാം അവധാനപൂർവ്വകമായ പരിശോധനകൊണ്ടേ വിശദമാകയുള്ളു.

പ്രാദേശികമായ ശീതോഷ്ണസ്ഥിതിഭേദംകൊണ്ടും ഭാഷാഭണിതിയാൽ ഗുണാന്തരം സംഭവിക്കുന്നതു ദുർല്ലഭമല്ല. സാമാന്യേന ഉഷ്ണാധിക്യമുള്ള ദിക്കുകളിൽ പ്രചരിക്കുന്ന ഭാഷകളിൽ ഉച്ചാരത്തിനു മൃദുത്വവും പ്രത്യുത, ശീതളപ്രദേശങ്ങളിൽ അതിനു കാർക്കശ്യവും സംഭവിക്കുന്നു. ദുസ്സഹമായ ഉഷ്ണവ്യാപ്തിയോടുകൂടിയ ആഫ്രിക്കൻപ്രദേശങ്ങളിൽ ചില ജാതിക്കാർ സംസാരിക്കുമ്പോഴുണ്ടാകുന്ന നാദം ഏതാണ്ടു ചെറുമണിയുടെ നിനദംപോലെ മൃദുതരവും നേരെമറിച്ചു് ശൈത്യാധിക്യമുള്ള ഏഷ്യയുടെ ഉത്തരഭാഗങ്ങളിൽ നിവസിക്കുന്നവരുടെ ഒച്ച വൻകുഷ്പുകളിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്ന മുട്ടം തട്ടം പോലെ കർക്കശതരവും ആണെന്നു് ഒരു ഗ്രന്ഥകാരൻ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു.

ശീതദേശഭാഷകളിൽ ഉളവാകുന്ന നാദവിശേഷങ്ങളിൽ ഗണ്യമായിട്ടുള്ളതു് അനുനാസിക്യമാണു്. യൂറോപ്പിൽ പ്രഞ്ച്യുജനങ്ങളുടെ ഉച്ചാരത്തിൽ ഈ ഗുണം സാധാരണമായിരിക്കുന്നു, ഹിമാലയസാമീപ്യംകൊണ്ടു് അത്യന്തം ശീതളമായ പഞ്ചനദപ്രദേശത്തു് അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിച്ചതുനിമിത്തം സംസ്കൃതഭാഷയിലും ഒരുകാലത്തു് ഈ വിശേഷാംശം പ്രചരിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ അത്തരം അനുനാസികോച്ചാരം ഇപ്പോൾ ആ ഭാഷയിൽ ഇല്ലാത്തതു് ആര്യകുലവാസം കാലാന്ത

രത്തിൽ ഭിന്നാവസ്ഥകളോടുകൂടിയ അന്യപ്രദേശങ്ങളിൽ പരന്നു സ്ഥിരപ്പെടാൻ ഇടയായതിനാലായിരിക്കാം.

കിഴക്കു പവ്വതനിരകളാലും പടിഞ്ഞാറു സമുദ്രത്താലും ആവൃതമായ കേരളം ശീതളപ്രദേശമാകകൊണ്ടു് (പഞ്ചനദത്തിൽനിന്നുതന്നെ ആയ്യവംശസന്താനങ്ങൾ പണ്ടു കേരളത്തിൽ കുടികയറിയകാലത്തു് അവരുടെ ഇടയിലുണ്ടായിരുന്ന അന്യനാസിക്യോച്ചാരം പിന്നീടു വഷ്ടിച്ചു് ഇവിടെ പരന്നതല്ലയോ എന്നും സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.) നമ്മുടെ ഭാഷയിലും 'അന്യനാസികാതിപ്രസരം' സംഭവിച്ചിരിക്കുന്നു. മലയാളം തമിഴിൽനിന്നു വേർപിരിയാനുണ്ടായ ആഭ്യന്തരഹേതുക്കളിൽ ഒന്നാണിതെന്നു കേരളപാണിനീയകത്താവു് സമത്ഥിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

4. *വാസനാവക്രമം:*

ഭാഷാഗതമായ ഉച്ചാരം ഭാഷകസമൂഹത്തിലുള്ള അനവധി വ്യക്തികളെ ആശ്രയിച്ചു് അനേകസമ്പ്രദായത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതാണു്. അതിനാൽ വിവിധങ്ങളായ ഭണിതിനീതികൾക്കു സവ്വഭാഷകളിലും തുല്യവ്യാപ്തിയും വ്യത്യയരാഹിത്യവും കാണുന്നതല്ല.

ഏതുഭാഷയിലും ഓരോമാതിരി ഉച്ചാരവാസന അപ്പോഴപ്പോൾ നൂതനമായി അവതരിക്കയും ക്രമേണ പരക്കുകയും പിന്നീടു സാധാരണമായിത്തീരുകയും ഒടുവിൽ പരിണതിപ്രാപിക്കയും ചെയ്യുന്നു. തന്നിമിത്തം ഒരു ഭാഷയിൽ ഉള്ള ചില വണ്ണങ്ങൾ മറുഭാഷയിൽ ഇല്ലാതെപോയെന്നും അഥവാ ഭാഷയുടെ പ്രാചീനദശയിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ചില വണ്ണങ്ങൾ നവീനയുഗത്തിൽ ശൂന്യമായെന്നും നേരെമറിച്ചു് ആദ്യകാലത്തില്ലാതിരുന്ന ചില വണ്ണങ്ങൾ അനന്തരദശയിൽ പുത്തനായി ഏറ്റെടുത്ത എന്നും വരുന്നതാണു്. ഇതു ഭാഷയുടെ വളർച്ചയിൽ സവ്വത്ര സ്വതഃസിദ്ധമായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന ധമ്മ്മാകയാൽ ഭാഷകവർഗ്ഗത്തേയും പരിതഃസ്ഥിതികളേയും സംബന്ധിക്കുന്ന മറ്റു് ഉപാധികളിൽനിന്നു ഭിന്നമാകുന്നു.

ഏഷ്യയിലും യൂറോപ്പിലും പ്രചരിക്കുന്ന മിക്ക ഭാഷകളിലും രേഫലകാരങ്ങളും അവയുടെ വിചിത്രോച്ചാരങ്ങളിൽ

പലതും പ്രചുരപ്രചാരമുള്ളവ ആണെങ്കിലും ലകാരം 'മയോറി'ഭാഷയിലും രേഫം ചൈനീസിലും തീരെ ശൂന്യമായിത്തീന്നിരിക്കുന്നു. ഇൻഡോയൂറോപ്യൻവംശത്തിന്റെ മൂലഭാഷയിലും പഴയ ഗ്രീക്കിലും ഹ്രസ്വങ്ങളായ ഏകാരഒകാരങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടും സംസ്കൃതത്തിൽ അവ കാണപ്പെട്ടന്നില്ല. മൂഢദ്രാവിഡഭാഷയിലും തമിഴിലും ഇല്ലാത്ത അനേകം വണ്ണ്ങ്ങൾ ഇപ്പോൾ അവയുടെ ഉപശാഖകളായ തെലുങ്കു, കണ്ണാടകം, തുളു, മലയാളം എന്നീ ഭാഷകളിൽ സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഈ ഉദാഹരണങ്ങൾ മറ്റു ഭണിതിനീതികളിൽനിന്നു നിർദ്ദിഷ്ടപ്രസ്ഥാനത്തിനുള്ള വൈജാത്യംകൂടി ഗ്രഹിക്കാൻ ഉപകരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ചില ഭാഷകളിൽ ചില വണ്ണ്ങ്ങൾ ഇപ്പോൾ ഇല്ലെന്നിരുന്നാലും അതുകൊണ്ടു് അവ പൂർവ്വദശയിലും അലബ്ധങ്ങളാണെന്നു കരുതിക്കൂടാ. ഗ്രീസ്നിവാസികളുടെ ഇദാനീന്തനമായ സാഹിത്യഭാഷയിൽ W, Y എന്നീ വണ്ണ്ങ്ങൾ കാണ്മാനില്ലെങ്കിലും അവ പഴയ ഗ്രീക്കിൽ ഉണ്ടായിരുന്നവയാണു്. അപ്രകാരംതന്നെ തെലുങ്കരും കണ്ണാടകഭാഷക്കാരും ഇപ്പോൾ ഴകാരത്തിനു പകരം ളകാരമാണുച്ചരിക്കുന്നതെങ്കിലും പഴയ കന്നടത്തിൽ ആ വണ്ണ്ം തൃക്തമായിരുന്നില്ലെന്നുള്ളതിനു ലക്ഷ്യങ്ങൾ ഉണ്ടു്. ഏതന്മൂലം വാസനാവക്രമത്താൽ ഉളവാകുന്ന ഉച്ചാരവിപര്യയം പരമ്പരാപ്രമോ സുസ്ഥിരമോ ആയിരിക്കയില്ലെന്നും വിശദമാകുന്നു.

5. ആയാസലഘൂകരണം:

സർവ്വഭാഷകളിലും ആയാസലാഘവം പ്രതീക്ഷിച്ചു് ഭാഷകസമൂഹം ഒന്നുപോലെ പ്രസക്താനുപ്രസക്ത്യാ ശബ്ദങ്ങൾക്കു രൂപാന്തരങ്ങൾ വരുത്തിക്കൂട്ടുന്നതു സാധാരണമാകുന്നു. ഇതു് രണ്ടുവിധമാണു്:

1. അതതുഭാഷയിൽ യത്നവത്തായ ഉച്ചാരം അർഹിക്കുന്ന വണ്ണ്ങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നാലും സംഹിതയിൽ അവയെക്കാൾ നദനസൗകര്യമുള്ള മറ്റു വണ്ണ്ങ്ങളുടെ ഛായയിലേക്കു് പ്രായേണ ആ വണ്ണ്ങ്ങൾ ആനയിക്കപ്പെടുന്നു.

സംസ്കൃതഭാഷയിൽ സുലഭമായ ഖരാക്ഷരങ്ങൾ സന്ധിയിൽ പെടുമ്പോൾ സാവണ്ണ്യം പുരസ്കരിച്ചു് അവ യഥാ

യോഗ്യം മൃദുക്കളും അനുനാസികങ്ങളും ആയി മാറുന്നതും ശാകല്യാദി പൂവ്വികന്മാരുടെ വികല്പവിധികൾ എടുത്തുകാണിച്ച് പാണിനി ദീർഘലം, മാഗ്ഗം, നിർബ്ഭരം, ഉൽപ്പുല്ലം ഇത്യാദി ശബ്ദങ്ങളിൽ കൂട്ടക്ഷരങ്ങളുടെ മദ്ധ്യവർണ്ണത്തിനു ('പദാന്തേവാ' എന്ന വികല്പവുമുണ്ട്) ലോപം അനുവദിച്ചതും ഇതിനു ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളാണ്. തമിഴരും ഖരങ്ങളെ അനേകത്ര മൃദുകരിച്ചുച്ചരിക്കാറുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് ആ ഭാഷയിൽ പകൃതി, ചമയം, അടിമൈ, കൃതിരൈ, അപായം ഇത്യാദി ശബ്ദങ്ങളിൽ ഖരങ്ങൾക്കു ലിപിഭേദമില്ലെങ്കിലും നാദം പഗ്രദി (പവുദി), ശമയം, അഡിമൈ, കൃദിരൈ, അവായം എന്നിങ്ങനെ മാറിമറിയുന്നു.

2. സംഹിതയിൽ ആദ്യം വ്യക്തമായി പ്രവത്തിച്ച അവയവങ്ങൾക്ക് അനന്തരമുണ്ടാകുന്ന പുനഃശ്രമസഹകാരവൈമുഖ്യംമൂലം പദമദ്ധ്യത്തിലും പദാന്തത്തിലും ചില വണ്ണങ്ങൾ ഉച്ചരിക്കാതെ വിട്ടുകളയുന്നു.

സംസ്കൃതത്തിൽ പദാന്തമായ രേഫസകാരങ്ങൾ ഉച്ചരിക്കാറില്ല; പദമദ്ധ്യത്തിൽ 'അയവായാവ'ാദ്യാദേശങ്ങളും സമ്പ്രസാരണങ്ങളും മറ്റും കല്പിച്ച് മൂലവണ്ണങ്ങളിൽ ചിലതുപേക്ഷിക്കുന്നു. പൂവ്വാപരദീഘ്ലങ്ങൾ സമാനവണ്ണങ്ങളായി വരുന്നിടത്തെല്ലാം ഒന്നു വിട്ടുകളയുന്നു.

മലയാളത്തിലും ഈദൃശത്യാഗങ്ങൾ സമൃദ്ധംതന്നെ. "ശ്രാവണം പകൃതി ആകുന്നു"; "പിശാചം മൈയിൽ കയറി"; "നാരായണി കട്ടിലിൽ ശയിച്ചു" ഇത്യാദി വാക്യങ്ങൾ സംസാരത്തിൽ ബഹുധാ വർണ്ണസങ്കോചംവന്നിട്ട് "ഓണം പാതി ആ(ആന്ധ്ര=തെക്കൻഭാഷ)ണ്"; "പേമേക്കേറി"; "നാണി കള്ളിൽ ചാച്ചു" എന്നിങ്ങനെ ഭാവാന്തരം പ്രാപിക്കുന്നതു സാധാരണമത്രെ.

പ്രയത്നപരിഹാരദീക്ഷയാൽ ഭാഷകന്മാർ അനുവത്തിക്കുന്ന പ്രസൃത രണ്ടു നയങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചു ശബ്ദാംശങ്ങൾക്കു സംഭവിക്കുന്ന രൂപാന്തരങ്ങൾ താഴെ പ്രസ്താവിക്കുംപ്രകാരം വിവേചിക്കാവുന്നതാകുന്നു:

1. ഖരങ്ങൾ മൃദ്വനുനാസികങ്ങളായും മൃദുഖരാനുനാസികങ്ങൾ മദ്ധ്യമോഷ്മാക്കളായും മാറും.

2. പദാന്ത്യവർണ്ണങ്ങൾ ലോപിക്കും.

3. ശബ്ദമദ്ധ്യത്തിൽ ആധ്മാനാഹ്മമാകാത്ത വർണ്ണങ്ങൾ തിരോഭവിക്കും.

4. അസവർണ്ണങ്ങൾ ചേർന്നുണ്ടാകുന്ന സംയുക്താക്ഷരങ്ങളിൽ സാവർണ്ണ്യം ഏർപ്പെട്ടു് ഏകമാത്രമായ ധ്വനി ശേഷിക്കും.

5. സംയുക്തവർണ്ണം സംഹിതയിൽ വേർപിരിഞ്ഞു പല അക്ഷരങ്ങളായിത്തീരും.

ഇവയിൽ ചിലതിനു മലയാളത്തിൽ ഉദാഹരണങ്ങൾ ലഭിക്കാത്തപക്ഷം തമിഴിൽ സിദ്ധിക്കും. തമിഴിൽ ഇല്ലാത്തവയാകട്ടെ സംസ്കൃതത്തിലുണ്ടാകും. സംസ്കൃതത്തിൽ കാണപ്പെടാത്തതു് അന്യഭാഷയിൽ കാണും. അതിനാൽ ഈ ശബ്ദശുപാന്തരങ്ങൾ സർവ്വഭാഷാസാധാരണങ്ങൾതന്നെ. പക്ഷേ, ഇവ ഓരോ ഭാഷയിലും ഉണ്ടായിക്കൊള്ളണമെന്നു നിർബ്ബന്ധമില്ലെന്നേയുള്ളൂ. എന്നാൽ ഈ ഉപാധികളിൽ ഉൾപ്പെടാത്തവയായി അതതു ഭാഷകളിൽ കാണുന്ന വിശേഷശുപവിന്യാസങ്ങളാകട്ടെ അന്യഹേതുക്കളാലൊ തത്തൽഭാഷയുടെ പ്രത്യേക പരിണാമധർമ്മങ്ങളാലൊ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളവയാണെന്നതെ സങ്കല്പിക്കേണ്ടതു്.

മേൽ പ്രസ്താവിച്ച പ്രമാണങ്ങളും ഉദാഹരണങ്ങളും കൊണ്ടു സർവ്വഭാഷാസാമാന്യങ്ങളായ ലോപം, ദ്വിത്വം, ആഗമം, ആദേശം എന്നീ സന്ധിവികാരങ്ങൾക്കെല്ലാം മുഖ്യ ഹേതു ഭാഷകതതിയുടെ ആയാസലഘൂകരണകൗതുകമാണെന്നുകൂടി സ്പഷ്ടമാകുന്നുണ്ടു്.

6. *ആധ്മാനാനുവൃത്തി:*

ഭാഷകൾക്കു് ഇതിനുപരി വിവരിച്ച എല്ലാ ഭണിതിനിതികളേയും അതിശയിച്ചു് അത്യധികമായ മാറ്റങ്ങൾ വരുത്തുന്നതു ഭാഷകസമൂഹത്തിന്റെ കലാപരമായ നദനവിധാനമത്രെ. അതാണു് ആധ്മാനാനുവൃത്തി. ആധ്മാനത്തിന്റെ ഉദ്ഭവസ്വഭാവാദികൾ മുൻപുതന്നെ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഓരോ ഭാഷയിലും ഇതിനു പ്രത്യേക വൈചിത്ര്യങ്ങളുണ്ടെങ്കിലും പ്രാധാന്യേന ഇതു് സ്ഥിമിതാധ്മാനം (Stress-accent) എന്നും പിശിതാധ്മാന(Pitch-accent)മെന്നും രണ്ടുവിധമാ

കുന്നു. ഇവയിൽ ആദ്യത്തേതു തദുപേദമായ വർണ്ണത്തിന്റെ ധ്വനിക്കു് ദൃഢതയും രണ്ടാമത്തേതു് വൈപുല്യവും ഉണ്ടാക്കിത്തീർക്കുന്നു.

ഏതു ഭാഷയിലും പദോപചിതമായ വർണ്ണങ്ങളിൽ ഒന്നെങ്കിലും ആധ്മാനാർഹമായിരിക്കുന്നതാണു്. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണു് ദീർഘകാലം പൊരുമാറി, അത്യന്തം തോമാനം സംഭവിച്ചശേഷവും പുരാതനശബ്ദങ്ങൾ പൂർണ്ണമായി നശിക്കാതെ നിലനില്ക്കുന്നതു്. പക്ഷേ, പ്രസ്തുത രണ്ടു ജാതി ആധ്മാനങ്ങളിൽ ഒന്നു് ഒരുകാലത്തും മറേറതു മറെറാരു കാലത്തും ഭാഷയിൽ പൂർവ്വാപരവിരോധേന പ്രാമുഖ്യം പ്രാപിച്ചു എന്നുവരാം. അതുപോലെതന്നെ വേറൊരുകാലത്തു് ആധ്മാനം പദോപസ്ഥിതമായ ഒരു വർണ്ണത്തിൽനിന്നു് അന്യവർണ്ണത്തിലേക്കു നീങ്ങി മാറിയതായും വരും. തന്നിമിത്തം ഓരോ ഭാഷയിലും ഏതന്മാർഗ്ഗേണ ഉണ്ടാകുന്ന പരിണാമങ്ങൾ പലവിധമായിത്തീരുന്നു. ഇതാണു് സവ്വഭാഷാസാമാന്യമായ ഒരു ഉച്ചാരവ്യവസ്ഥ കണ്ടുപിടിക്കാൻ കഴിയാത്തതിന്റെ രഹസ്യകാരണം.

7. *ആകാംക്ഷാവച്ഛേദം:*

വക്തൃാക്കന്മാർ സംഭാഷണത്തിൽ ശബ്ദം, വാക്യം എന്നിവ പൂർണ്ണമാക്കാതെ വിടുക, രീതിഭംഗം ചെയ്യുക എന്നീ നയങ്ങൾ അനുഷ്ഠിക്കുന്നതും സാവ്വത്രികമായ ഒരു ഭണിതിനീതിതന്നെ.

എട്ടാം അദ്ധ്യായം

'ശിക്ഷ'യും 'നിരുക്ത'വും

ഏകമൂലത്തിൽനിന്നു വേർപിരിഞ്ഞുണ്ടായ സമാനഭാഷകളിലെ പ്രാചീനശബ്ദങ്ങളുടെ ആഗമം, ഐക്യം, പൗർവ്വാപര്യം എന്നിവ കണ്ടുപിടിക്കാൻ യത്നിക്കുന്ന ഭാഷാതത്ത്വപരിശോധകനു് ആ പരിശ്രമം ദുസ്സാധമാകത്തക്കവണ്ണം ആദിമരൂപത്തിൽനിന്നു് അവ സ്വീകരിച്ചുപോയിട്ടുണ്ടു്. അത്തരം ശബ്ദവൈരൂപ്യങ്ങളാണു് താഴെ പരിഗണിക്കുന്നതു്:

1. ഛായാസങ്കുചിതങ്ങൾ:

മൂലരൂപത്തിൽനിന്നു്, സജാതഭാഷകളിലെ ശബ്ദസമുച്ചയങ്ങളിൽ ഒട്ടുവളരെ എണ്ണം ദീർഘകാലത്തെ പെരുമാറ്റവും അനവധി തവണ ഉണ്ടായ ആവർത്തനവും നിമിത്തം തേമാനം പറ്റി ബഹ്വക്ഷരീഭവനം വെടിഞ്ഞു് ഏകാക്ഷരമാത്രമായും അഥവാ മൗലികമായ ഒരക്ഷരത്തിന്റെ ഉച്ചാരം പോലും ശേഷിക്കാതേയും അപാരമായ ഛായാഭേദം പ്രാപിച്ചിരിക്കും.

ഇരുൾ എന്ന ദ്രാവിഡപ്രകൃതിയിൽനിന്നു് ഉണ്ടായ 'ഇരാവു്' എന്ന പദത്തിലെ ആദ്യാംശങ്ങൾ എല്ലാം സങ്കോചിച്ചു് മലയാളത്തിൽ അതു് ഒറ്റവർണ്ണം മാത്രമായി കലാശിച്ച രൂപമാണു് 'പാതിര' എന്നതിൽ കാണുന്ന രേഫം. അതുപോലെതന്നെ തമിഴിൽ 'പുറാ' എന്നും തെലുങ്കിൽ 'പാവുര മു' എന്നും കന്നടത്തിൽ 'പരിവാള' എന്നും ബഹ്വക്ഷരീഭവനമായ ശബ്ദം ഭാഷയിൽ 'പ്രാ'(വു്) എന്നു് ഏകാക്ഷരമാത്രമായി തീർന്നിരിക്കുന്നു. കൈ, വിരൽ, ഒരുതു, കിളി, കുടെ ഇത്യാദി പല പഴയ തമിഴ്പദങ്ങളിലെ ഉച്ചാരമാകട്ടെ തെലുങ്കിൽ അവയുടെ തത്ഭവരൂപങ്ങളായ ചെയ്, വ്രേലു, എദ്ദ-

ചിലുക്ക, ഗൊഡ്ഡുഗ എന്നിവയിൽ കേവലം ശൂന്യമായിപ്പോകുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

2. അംഗാവശിഷ്ടങ്ങൾ:

സജാതഭാഷകളിൽ പരമ്പരയാ ഒന്നപോലെ ഏറ്റെടുത്തിട്ടുള്ള പ്രാചീനശബ്ദങ്ങളിൽ, തത്തൽഭാഷാസഹജങ്ങളായി ഭിന്നഭിന്നങ്ങളായുള്ള മാറ്റങ്ങൾ വന്നുകൂടിയശേഷവും മൗലികമായ ഏതെങ്കിലും ഒരു വണ്ണം അവശേഷിച്ചു കാണുന്നതാണു്. മലയാളം, തമിഴ്, തെലുങ്കു്, കണ്ണാടകം എന്നീ ഭാഷകളിൽ കോഴി, മുയൽ, മരുന്നു് എന്നീ ശബ്ദങ്ങളുടെ അന്ത്യാംശങ്ങൾ യഥാക്രമം കോളി, കോടി, കോദി; മുശൽ, മുസൽ, മൊല; മരുന്തു, മന്തു, മദ്ദു എന്നിങ്ങനെ പല മട്ടിൽ ഭേദപ്പെട്ടുണ്ടെങ്കിലും ആദ്യവ്യഞ്ജനം സർവ്വത്ര പരിണാമംകൂടാതെ നില്ക്കുന്നു, ചെമപ്പു്, ചോര ഇത്യാദിയിലാകട്ടെ ആദ്യാംശങ്ങൾക്കാണു് മാറ്റം. ആകയാൽ ശെകപ്പു്, ഏറുപു, കെമ്പു; ശാരൈ, സാര, കേരെ എന്നീ രൂപങ്ങളിൽ അന്ത്യവ്യഞ്ജനത്തിനു പ്രതിഷ്ഠ കാണുന്നു. ഇനി ആദ്യന്തങ്ങൾ മാറി മധ്യഗതമായ വണ്ണം യഥാപൂർവ്വം നില്ക്കുന്ന ശബ്ദങ്ങളും ഇല്ലെന്നില്ല.

3. അംഗവിവർത്തിതങ്ങൾ:

മൂലപ്രകൃതികളിൽ ചിലതിന്റെ ഒരംശം ഒരു ഭാഷയിലും മറ്റൊരംശം മറ്റൊരു ഭാഷയിലും സൂക്ഷിക്കപ്പെട്ടുകയും ശേഷമുള്ള ഭാഗങ്ങൾ ബഹുധാ മാറിമറിഞ്ഞു വരുകയും ചെയ്യുവെന്നു വരാം. ഇതുനിമിത്തം ഒരേ ശബ്ദംതന്നെ സജാതഭാഷകളിൽ ഛായാസാമ്യം ഇല്ലാത്തവണ്ണം വളരെ രൂപാന്തരപ്പെട്ടുപോകുന്നതാണു്. പക്ഷേ, ഇത്തരം പരിണാമങ്ങൾ മറ്റുള്ളവപോലെ പ്രചാരാധിക്യം നേടിക്കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്തതിനാൽ ഉദാഹരണങ്ങൾക്കു വക സമൃദ്ധമല്ലെന്നേയുള്ളു.

ആയിരം, പായ് എന്നീ തമിഴ് പദങ്ങൾക്കു തെലുങ്കുകന്നടങ്ങളിൽ ഉള്ള രൂപങ്ങൾ വെയ്യ, സാവു; സാവിര, ബോരിയ എന്നിവയാണു്. ഇവയിൽ ആദ്യപദത്തിലെ ദ്വിതീയ വണ്ണവും ദ്വിതീയപദത്തിലെ ആദ്യവണ്ണവും തെലുങ്കിലും അന്യവണ്ണങ്ങൾ കന്നടത്തിലും ശേഷിച്ചിരിക്കുന്നു.

4. വിശേഷാംഗനിഷ്കർഷകൾ:

മൂലരൂപത്തിലെ വ്യഞ്ജനങ്ങൾ ഏറെക്കുറെ അവശേഷിച്ചും സ്വരങ്ങളെല്ലാം വ്യത്യാസപ്പെട്ടും സജാതഭാഷകളിൽ ശബ്ദങ്ങൾ ഉദ്ഭവിക്കുന്നു.

ഉരൽ, ഇല്ലൈ, ഇറകു എന്നീ തമിഴ്വാക്കുകളിലെ സ്വരങ്ങൾ മുഴുവൻ ഭേദിച്ചും വ്യഞ്ജനങ്ങൾ മിക്കവാറും യഥാപൂർവ്വം അഥവാ സാവർണ്ണ്യേന പരിശേഷിച്ചും തെലുങ്കിൽ അവയ്ക്ക് രോലു, ലോദു, റെക്ക എന്നും കന്നഡകത്തിൽ ഒരളു, ഉല്ലാ, റെക്കെ എന്നും സമാനവാചികൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്.

ഒരേ കുടുംബത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ട ഭാഷാഗണത്തിൽ പരമ്പരാലബ്ധമായ ശബ്ദങ്ങൾ മേൽപ്രകാരം വിവിധോച്ചാരപരിണതികൾ ബാധിച്ച് പൂർണ്ണമായി രൂപാന്തരം വന്നിട്ടുള്ളവ ആയിരിക്കും. ഇടക്കാലത്തു് അന്യഭാഷകളിൽനിന്നു കടം ലഭിച്ച പദങ്ങളാകട്ടെ ഇത്തരം അഗാധമായ മാറ്റങ്ങൾക്ക് അർഹമല്ല. ആകയാൽ പരണതിപറ്റിയ ശബ്ദങ്ങളിൽ സാമാന്യമായും പ്രത്യേകമായും വ്യാപിച്ചുകാണുന്ന ഉച്ചാരവ്യതിക്രമങ്ങളുടെ നിയമം കണ്ടുപിടിച്ചും അത്തരം പദങ്ങളുടെ ചരിത്രം യുക്തിപൂർവ്വം ഉപപാദിച്ചും സഗോത്രഭാഷാശബ്ദങ്ങൾ താരതമ്യംചെയ്തും മൂലധാതുവും അർത്ഥവും നിർണ്ണയിക്കുന്നതാണ് നിരുക്തത്തിന്റെ ശാസ്ത്രീയധർമ്മം.

നിരുക്തിപരിശോധനയിൽ ഇനിയും ശ്രദ്ധേയങ്ങളായ ചില സംഗതികൾ ഉണ്ട്. അവകൂടി ഈ സന്ദർഭത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കാം:

ഉച്ചാരവികല്പങ്ങൾനിമിത്തം ഒരേ മൂലധാതു ഭിന്നഭാഷകളിൽ ഭിന്നരൂപങ്ങൾ പ്രാപിച്ചതായി കാണാം. ഇതിനു കാരണം ആ ഭാഷകൾ ദീർഘകാലം പരസ്പരസമ്പർക്കം കൂടാതെ വേർപിരിഞ്ഞു വർത്തിച്ചതാണ്. പ്രത്യുത, ഇതരഭാഷാപദങ്ങൾക്കു തമ്മിൽ ഐകരൂപ്യം ഉള്ള പക്ഷവും അതു കണ്ണിനു മാത്രമല്ലാതെ കാതിനു് വിഷയമാകയില്ല.

മേൽപറഞ്ഞതിനു വിരുദ്ധമായി ഏകഭാഷയിൽതന്നെ ഒരു മൂലധാതു ഭിന്നരൂപങ്ങൾ പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ളതായും വരും. അങ്ങനെ കണ്ടാൽ അവയിൽ ഒരു രൂപം ആ ഭാഷയ്ക്കു സ്വീയമായുള്ള ഉച്ചാരവിശേഷങ്ങൾ ബാധിച്ചുണ്ടായതും അന്യ

രൂപങ്ങൾ സജാതഭാഷകളോടുള്ള സമ്പർക്കംവഴി വന്നുകൂടിയതും ആണെന്നത്രേ നിഷ്കൃഷ്ടിക്കേണ്ടതു്.

മൂലതഃ സാജാത്യമില്ലാത്ത ഭിന്നശബ്ദങ്ങൾ ഭിന്നഭാഷകളിൽ സാരൂപ്യമുള്ളവയായി കാണപ്പെടുന്നതാണു് ഇനിയൊരു വിശേഷം. ഈ സാദൃശ്യം ഉപര്യുപരി പിൻപെട്ടു നിങ്ങി പരിശോധിക്കുമ്പോൾ ക്രമേണ ലഘൂഭവിച്ചുപോകുന്നതായി കാണാം. അതോടെ അർത്ഥവ്യത്യാസംകൂടി ഉണ്ടെന്നു വന്നാൽ ഇത്തരം ശബ്ദങ്ങളുടെ മൗലികമായ സാമ്യം ശാസ്ത്രമാർഗ്ഗേണ തിരക്കിടരിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

മൂലതഃ സാജാത്യരഹിതമായ ശബ്ദങ്ങൾക്കു് ഏകഭാഷയിൽ സാരൂപ്യം ഉണ്ടാകുന്നതും ദുർല്ലഭമല്ല. ഭിന്നധാതുക്കളുടെ അർത്ഥം അവഗണിച്ചും രൂപസാദൃശ്യം പുരസ്കരിച്ചും ശബ്ദവ്യുത്പാദനം ചെയ്യുന്നതിനാലത്രേ ഇതു സംഭവിക്കുന്നതു്.

ശബ്ദസമീകാരവിദ്യയിൽ പ്രമാദം പറ്റാതിരിപ്പാൻ പ്രസ്തുത വൈലക്ഷണ്യങ്ങളും നൈരുക്തികൻ അവശ്യം അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

ഒമ്പതാം അദ്ധ്യായം

ശബ്ദാർത്ഥപരിവർത്തനം

ഉച്ചാരാഭിവൃദ്ധിമൂലം ഭാഷയ്ക്കും ശബ്ദങ്ങൾക്കും നാനാവിധപരിവർത്തനങ്ങൾ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനാൽ അന്നന്ന് അനവധി പദങ്ങൾ ഭാഷയിൽ ഉപയോഗശൂന്യങ്ങളായിത്തീരുന്നു. അവയ്ക്കു പകരം ഇതരഭാഷകളിൽനിന്നു കടംലഭിച്ചവയൊ സ്വകീയധാതുക്കളിൽനിന്നു സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടവയൊ ആയി അർത്ഥസംസ്കാരത്തോടുകൂടിയ അനേകം ശബ്ദങ്ങൾ നൂതനമായി ഏർപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. പൂർവ്വാവശിഷ്ടങ്ങളായ ശബ്ദങ്ങളുടെ 'അഭിധാ'ഗതികൾക്കും പ്രായേണ സങ്കോചവും വ്യത്യയവും സംഭവിക്കുന്നു. വിശിഷ്യ, ഏകധാതുല്പന്നങ്ങളെങ്കിലും ഭിന്നഭാഷാഗതമായ ശബ്ദങ്ങൾക്കും പല പ്രത്യേക കാരണങ്ങളാൽ അർത്ഥവ്യത്യാസം വന്നുകൂടുന്നു.

മനുഷ്യഗണം പ്രാചീനദശയിൽ ഉപയോഗിച്ച മൂലഭാഷകളിൽ, വ്യക്തി, വർഗ്ഗം, ദായബന്ധം, സംഖ്യ എന്നിവയെക്കുറിക്കുന്ന കുറെ സംജ്ഞകളും സർവ്വനാമങ്ങളും ചില ക്രിയാവാചികളും മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. അവയ്ക്കു പല രൂപങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ച് അർത്ഥവൈവിധ്യം വരുത്തി ഉപയോഗിക്കാൻ വേണ്ട പാടവം അന്നുള്ളവർക്ക് ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നു വിചാരിച്ചുകൂടാ. അതിനാൽ ആ ഭാഷകൾ പല കുടുംബങ്ങളായും സന്താനങ്ങളായും പെരുകിപ്പരന്ന ശേഷമേ ശബ്ദങ്ങൾക്ക് അർത്ഥഭേദം ചെയ്യാനുള്ള വൈഭവവും ആവശ്യവും ലോകത്തിൽ വെളിപ്പെട്ടുള്ളുവെന്നതു തീർച്ചയാണ്.

അർത്ഥവിപര്യയോപാധികൾ പൂർണ്ണമായി കണ്ടുപിടിക്കാൻ കഴിയാത്തവണ്ണം അവ ഓരോ ഭാഷയിലും വർദ്ധിച്ച് വിവിധങ്ങളായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും ഭാഷകതതിയുടെ ചില വിശേഷവാസനകളും പ്രത്യേകാവസ്ഥകളുമാണ് അതിനു നിമിത്തമെന്നു സൂക്ഷ്മചർച്ചകൊണ്ടു ഗ്രഹിക്കാം.

എല്ലാ ഭാഷകളിലും വക്തൃസമൂഹം ആലങ്കാരികതകൊണ്ട് അനേകം ശബ്ദങ്ങൾക്ക് അർത്ഥാന്തരം വരുത്തിക്കൂട്ടുന്നു.

സംസ്കൃതഭാഷയിൽ കാണുന്ന കരം, ധാത്രി, ദ്യുമണി, മൃഗാങ്കൻ, ദന്തി, ജീവനം, പുണ്യജനം എന്നീ ശബ്ദങ്ങൾ ജന്മസിദ്ധമായ 'അഭിധ'യുടെ സീമയെ അതിക്രമിച്ചു് 'ലക്ഷണ'യാ രശ്മി, ഭ്രമി, സൂര്യൻ, ചന്ദ്രൻ, ആന, വെള്ളം, രാക്ഷസൻ എന്നീ നവീനാർത്ഥങ്ങൾ വഹിച്ചു പ്രചരിച്ചതു് ഭാഷകസമൂഹത്തിനു് ഉപമോതൃപ്രേക്ഷാദികളിൽ ഉണ്ടായ പ്രതിപത്തി മൂലമത്രെ.

പദദൗർല്ലഭ്യംകൊണ്ടു വിചാരാംശങ്ങൾ വ്യക്തമായി പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതിനു ക്ലേശം നേരിട്ടുന്ന ഘട്ടത്തിൽ ജനങ്ങൾ വസ്തുനിർദ്ദേശകങ്ങളായ പല ശബ്ദങ്ങളെ വ്യക്തിസംജ്ഞകളാക്കിക്കല്പിച്ചും മൂലതഃ സിദ്ധമായ 'അഭിധാ'വ്യാപ്തി സംക്ഷേപിച്ചും വിശേഷാർത്ഥമുള്ളവ ആക്കിച്ചമയ്ക്കുന്നു. ഇല, കായ്, ഓല, നൈ, പാത്രം എന്നീ സാമാന്യനാമങ്ങൾ മലയാളികളുടെ ഗൃഹഭാഷയിൽ വാഴയില, വാഴക്കായ്, എഴുത്തോല, പശുവിൻനൈ, വാഷ്പ് എന്നീ പ്രത്യേകവസ്തുക്കളുടെ പേരുകളുമായി പ്രയോഗിക്കപ്പെട്ടുന്നതു് ഇതിനു് ഉദാഹരണമാണു്.

ആദ്യകാലത്തു് ഏകമായിരുന്ന ജനസംഘം അനന്തരദശയിൽ പല ഭിന്നഭാഷക്കാരായി പിരിഞ്ഞതോടെ, മുൻപു് ഒന്നിച്ചു പൊരുമാറിവന്ന ശബ്ദങ്ങൾക്കു പ്രാദേശികകാരണങ്ങളാൽ പൂർവ്വാവസ്ഥവിട്ടു് അല്പാല്പം വ്യത്യസ്തമായ ഉപയോഗം സംഭവിച്ചു. തദ്വാരാ പണ്ടത്തെ പല സാമാന്യവാചികൾ ഒടുവിൽ അതതു വിഭക്തദേശങ്ങളിലുള്ള പ്രത്യേക വസ്തുക്കളുടെ സംജ്ഞകളായി തീർന്നതിനാൽ സജാതഭാഷകളിൽ അവ ഭിന്നാർത്ഥദ്യോതകങ്ങളായി പരിണമിച്ചിരിക്കുന്നു. ദ്രാവിഡഭാഷയിൽ ആദ്യം ദീപതൈലം എന്നുമാത്രം അർത്ഥമുണ്ടായിരുന്നതായ വിളക്കെണ്ണ എന്ന പദം ഉപയോഗഭേദേന തമിഴിൽ ആവണക്കെണ്ണയുടേയും മലയാളത്തിൽ 'വെളിച്ചെണ്ണ' എന്ന അഭിനവരൂപത്തോടുകൂടി 'തേങ്ങാനൈ'യിന്റേയും പര്യായങ്ങളായി മാറിയതു് ഇപ്രകാരമാണു്.

സജാതഭാഷകളിൽ, അതതു ജനസംഘം ദായബന്ധങ്ങളും മറ്റും പരിഗണിക്കുന്നതിനു് അവലംബിച്ച നയഭേദംകൊണ്ടു് പല മൗലികപദങ്ങൾക്കും അർത്ഥവിപര്യയം പറ്റിയിരി

ക്കുന്നു. ദ്രാവിഡത്തിലെ പഴയ സ്ത്രീപുരുഷവാചികളായ ആൺ, പെൺ എന്നീ ശബ്ദങ്ങൾ പൂജാർത്ഥം 'കൾ' പ്രത്യയത്തോടുചേർന്ന് മലയാളത്തിൽ 'ആങ്ങ(ൾ)ള, പെങ്ങൾ എന്ന രൂപങ്ങൾ പ്രാപിച്ചിട്ട് സൗന്ദര്യഭേദം കുറിക്കുന്ന വാക്കുകളായിതീർന്നു. എന്നാൽ തമിഴിലാകട്ടെ അവ 'പെൺചാതി' 'ആൺചാതി' എന്നു സമസ്തപദങ്ങളായശേഷം ഭാര്യാഭർത്താക്കന്മാരെന്ന അർത്ഥമത്രെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നത്.

ഈ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളിൽനിന്ന് ശബ്ദാർത്ഥപരിവർത്തനങ്ങൾക്കുള്ള ഹേതുപാധികൾ ഒട്ടൊക്കെ ഗ്രാഹ്യമാണ്.

അതിസാധാരണങ്ങളായ സംജ്ഞാനാമങ്ങളും ക്രിയാവാചികളും ഒഴിച്ചാൽ ഒരു ശബ്ദംപോലും രണ്ടുപേർ ഒരേ അർത്ഥത്തിൽ ഏറെക്കുറച്ചിൽ കൂടാതെ ഉപയോഗിക്കുന്നതു ദുർല്ലഭമാണ്. വിശേഷിച്ച്, കല്പനാശക്തിയോടുകൂടിയ വർണ്ണനങ്ങളിലും മറ്റും പ്രയോഗിക്കുന്ന ഉൽകൃഷ്ടപദങ്ങൾക്ക് വക്താവ് തന്റെ ആശയമനുസരിച്ച് കല്പിക്കുന്ന 'അഭിധാ'വ്യാപ്തി സാമാന്യന്മാർ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നതേക്കാൾ വളരെ അധികമായിരിക്കും. തന്മൂലം വക്താവും ശ്രോതാവും 'വാച്യ'ത്തിന്റെ സ്വരൂപവും തദംശങ്ങളും ഉച്ചനീചാന്തരങ്ങളോടുകൂടി ബുദ്ധിയിൽ ഗ്രഹിക്കുന്നു. ഈ അവസ്ഥ ആലോചിക്കുമ്പോൾ ശബ്ദം ഭാഷാസാമ്രാജ്യത്തിലെ നാണയമാണെന്നു പറയാം. ഭാഷകൻ അതിനു് എൺപതു പൈ വില കല്പിക്കുമ്പോൾ ശ്രോതാവു് ഒൻപതോ അൻപതോ കണ്ടുവെന്നു വരും. അതിനാൽ വക്താവിന്റെ ഉപയോഗഭേദമാണ് ശബ്ദാർത്ഥത്തിനു ന്യൂനാധിക്യങ്ങൾ ഉളവാക്കുന്നതെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു. ശബ്ദാർത്ഥത്തിന്റെ സാധാരണമായ തോതാകട്ടെ സമുദായത്തിൽ ഒട്ടുക്കു പരിജ്ഞാതമായ അവസ്ഥയാകുന്നു. ഭാഷകൻ പ്രഥമതഃ പല ഉച്ചാരവിശേഷങ്ങൾകൊണ്ട് അതിൽ വൈചിത്ര്യം പ്രകാശിപ്പിക്കാൻ യത്നം തുടങ്ങുന്നു. പ്രാചീനഭാഷകളിൽ അപ്രകാരം ശബ്ദത്തിന്റെ 'അഭിധാ'വൃത്തിക്കു സാവൃത്തികമായുള്ള തോതു കവിഞ്ഞു് സങ്കോചവികാസങ്ങൾ വരുത്തുന്ന അനേകം പ്രയോഗവിധാനങ്ങൾ ഉദിച്ചുയർന്നു് സ്ഥിരപ്പെട്ടു നില്ക്കുന്നതായി കാണാം. ശബ്ദങ്ങൾക്കു സമൃദ്ധിയും അർത്ഥവൈശദ്യവും വന്ന ഇദാനീന്തനകാലത്തു് എന്നതിനേക്കാൾ

പുരാതനദശയിൽ പ്രസ്തുത സൗകര്യങ്ങളുടെ ദുർല്ലഭ്യംമൂലം അതു് അധികം ആവശ്യമായിരുന്നു. തന്മൂലം അന്നുള്ളവർ ശബ്ദത്തിന്റെ നിയതാർത്ഥസീമകടന്നു് അതിൽ ബഹുധാ സ്വസ്വവിചാരങ്ങളുടെ സാങ്കര്യം ആരോപിച്ചു. ആജ്ഞ, അർത്ഥന, പ്രശ്നം, ഉപദേശം മുതലായവ വിവേചിക്കുന്നതിനു് ഭംഗ്യന്തരോപാധികൾ കല്പിച്ചു. ഈ സമ്പ്രദായങ്ങൾ ക്രമേണ ദൃഢീഭവിച്ചു് സർവ്വഭാഷകളിലും ശബ്ദാർത്ഥവിപര്യയങ്ങൾക്കു വ്യവസ്ഥിതോപാധികളായി തീരുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ സൂക്ഷ്മബുദ്ധ്യാ പരിശോധിക്കുമ്പോൾ ഈ വിധാനങ്ങൾതന്നെയും അഭിധാസങ്കോചം, അഭിധാവികാസം, അഭിധാവ്യത്യയം എന്നു മൂന്നു തരമാണെന്നു കാണാം. ഇവയുടെ ഫലമായി ശബ്ദങ്ങൾക്കുണ്ടാകുന്ന അർത്ഥപരിഷ്കാരങ്ങളുടെ വൈവിധ്യം കൂടി താഴെ പരിഗണിക്കുന്നു:

1. പ്രതിഷ്ഠാപാതം:

ശബ്ദത്തിന്റെ മൂലതഃ സിദ്ധമായ അർത്ഥത്തിനു് ഉപയോഗഭേദംകൊണ്ടു പ്രത്യേക ഹേതുവൊന്നുംകൂടാതെ പ്രതിഷ്ഠാപാതം സംഭവിക്കുന്നു. നാട്ടു്, മന്നു്, കോവിൽ, ആൾ എന്നീ ശബ്ദങ്ങൾക്കു് ഇപ്പോൾ ഉള്ള അർത്ഥം ഇങ്ങനെ സിദ്ധിച്ചതാണു്. ആദ്യകാലത്താകട്ടെ നാടിനു് നടുന്ന സ്ഥലം അഥവാ വയൽ എന്നും മന്നു് അഥവാ മണ്ണു് എന്നതിനു് മുത്തെന്നും കോവിലിനു് കോനുടെ ഇല്ലം അല്ലെങ്കിൽ രാജധാനി എന്നും ആൾ എന്നതിനു് ആൺ അഥവാ പുരുഷൻ എന്നും മാത്രമായിരുന്നു അർത്ഥം.

2. പ്രസിദ്ധിനിഷ്ഠ:

വിവിധവസ്തുക്കളുടെ ഏതെങ്കിലും വിശേഷാംശം പ്രത്യേകം പുരസ്കരിച്ചു് ആ വസ്തുനാമങ്ങൾ അതിസാധാരണമായ ഉപയോഗത്തിൽ വരുമ്പോൾ വാച്യത്തിൽ നിഷ്ഠാംശത്തിനുള്ള പ്രാമാണ്യംമൂലം പ്രായേണ ശബ്ദങ്ങൾ അതിനെത്തന്നെ മുഖ്യമായി ലക്ഷീകരിച്ചു് പ്രസിദ്ധിനിഷ്ഠ പ്രാപിക്കുന്നു. പ്രായാധിക്യം പ്രാപിച്ച ഒരുവന്റെ നാനാവസ്ഥകളിൽ വയഃപ്രവൃദ്ധി മാത്രം സർവ്വോപരി പരിഗണിച്ചുകൊണ്ടു

ജനങ്ങൾ 'വൃദ്ധക'ശബ്ദം നിത്യേന പ്രയോഗിച്ചുവന്നതി നാൽ വാർദ്ധക്യം എന്നതു് വയോധികതയെ സുസ്ഥിരമായി നിർദ്ദേശിക്കാൻ ശക്തമായി തീർന്നിരിക്കുന്നു.

ശബ്ദങ്ങൾക്കു് ഈ രണ്ടു സമ്പ്രദായപ്രകാരം അർത്ഥവ്യ ത്യയം ഉണ്ടാകുമ്പോൾ അവയുടെ പൂർവ്വാർത്ഥങ്ങൾ പ്രകാശി പ്പിക്കുന്നതിനു വേറെ പദങ്ങൾ വേണ്ടിവരുന്നതാണു്.

3. മിശ്രത:

വക്താവു് ഹൃദയത്തിലുള്ള വിചാരങ്ങളുടെ സാങ്കേതം മൂലം ശബ്ദത്തിൽ പൂർവ്വസിദ്ധമല്ലാത്ത ഒരർത്ഥംകൂടി ചില പ്പോൾ ചില ശബ്ദങ്ങളിൽ മനഃപൂർവ്വം സംഗ്രഹിക്കുന്നു. അതു ക്രമേണ പ്രബലീഭവിച്ചു് ആദ്യർത്ഥത്തെ കീഴ്പ്പെടുത്തുകയോ ഗ്രസിച്ചുകളകയോ ചെയ്യുന്നതാണു്. തന്മൂലം വാച്യത്തിൽ മിശ്രതപരറുന്നു. പൂർവ്വതഃ പ്രകാശവാചി മാത്രമായിരുന്ന 'മിന്നൽ'ശബ്ദത്തിൽ മേൽപ്രകാരം ആരോപിതമായ ദ്വിതീ യാർത്ഥമാണു് തടിൽപ്രഭ എന്നതു്. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ അതു് ആദ്യാർത്ഥത്തെ ഗ്രസിച്ചു് പ്രധാനതരമായി ശേഷിച്ചിരിക്കുന്നു.

4. പരിമിതിഭംഗം:

പ്രതിപാദനത്തിന്റെ ദാർഢ്യത്തേയോ സ്ഫുടതയേ യോ ഉദ്ദേശിച്ചു് ഭാഷകന്മാർ പദപ്രയോഗങ്ങളിൽ പ്രകടി പ്പിക്കുന്ന അതിശയമൂലകമായ ആലങ്കാരികതകൊണ്ടും അവ യുടെ അർത്ഥത്തിനു പരിമിതിഭംഗം നേരിടുന്നു. ശതായുസ്സു്, മധുരോക്തി, നിസ്സീമാനന്ദം എന്നീ വാചകങ്ങളിൽ കാണു ന്ന പൂർവ്വപദങ്ങൾ ഈ പ്രമാണമൂലം പ്രയോഗിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള വയാണു്. ഇവ പ്രസ്താവത്തിൽ വാച്യങ്ങളുടെ പരിമിതി ഉല്ലംഘിക്കുന്നു.

5. ഭംഗിമതപം:

ഭാഷകന്മാരുടെ ബുദ്ധിയിൽ ഉദിക്കുന്ന ഉപമ, രൂപകം, ഉൽപ്രേക്ഷ, വിരോധോക്തി മുതലായ അർത്ഥാലങ്കാരവൈ ചിത്ര്യങ്ങൾ ചിന്തയിൽ നിഗരണം ചെയ്തിട്ട പുറപ്പെട്ടുവിക്കു ന്ന പ്രസ്താവങ്ങളാൽ ശബ്ദാർത്ഥം ബഹുധാ വളർന്നു് ഭംഗിമ തപം അർഹിക്കുന്നു. ഹാസ്യം, ജീവവൃത്തി എന്നിവയും മൂലതഃ

പര്യായങ്ങളായ കരം, ജീവനം എന്നീ ശബ്ദങ്ങൾ രശ്മി, ജലം എന്നു് അർത്ഥവ്യത്യാസങ്ങൾ പ്രാപിച്ചതും സൂര്യനു ദ്യുമണി എന്നും രാക്ഷസനു് പുണ്യജനമെന്നും പേർ സിദ്ധിച്ചതും ഇപ്രകാരമാകുന്നു.

6. നൂതനത്വം:

മൗഢ്യംകൊണ്ടും മറവും വക്തൃഗണം ക്‌ളിഷ്ടാർത്ഥം തെറ്റിദ്ധരിച്ചു് ശബ്ദങ്ങൾ അന്യാർത്ഥങ്ങളിൽ പ്രയോഗിക്കുന്നതുകൊണ്ടു വാച്യത്തിനു നൂതനത്വം വന്നുകൂടുന്നു.

പത്താം അദ്ധ്യായം

ഭാഷയുടെ വളർച്ച

ഏതു ഭാഷയുടേയും വളർച്ച രണ്ടുവഴിക്കാണ്. ഒന്ന്, ആവശ്യമുള്ളിടത്തോളം ശബ്ദങ്ങളും പ്രത്യയങ്ങളും ധാരാളം ഉണ്ടായിവരുക; രണ്ട്, ശബ്ദങ്ങളും പ്രത്യയങ്ങളും ചേർത്തു കെട്ടി ആശയങ്ങൾ പ്രകാശിപ്പിക്കാനുള്ള എളുപ്പം ഉപര്യുപരി ലഭ്യമാകുക. ഈ എളുപ്പം ഉച്ചാരലാഘവം, പ്രയോഗസൗകര്യം എന്നു വീണ്ടും രണ്ടു സമ്പ്രദായത്തിലാകുന്നു. വക്താക്കന്മാർ ഇവയിൽ സർവ്വോപരി ഗണ്യമായി കരുതുന്നതു പ്രയോഗസൗകര്യം ഒന്നിനെത്തന്നെ. ആകയാൽ അതു ശബ്ദങ്ങളുടെ ശ്രുപോച്ചാരണങ്ങൾക്കും ബാധകമായി തീരുന്നു. എങ്കിലും ഈ പരിണാമങ്ങളെല്ലാം യാദൃച്ഛികങ്ങളായിട്ടാണ് വന്നുകൂടുന്നതു്. ലേഖനകല, വിദ്യാഭ്യാസം എന്നിവയുടെ പ്രചാരം സിദ്ധിച്ചതുവരെ ഭാഷയിൽ മേൽപ്രകാരം ഉണ്ടാകുന്ന മാറ്റങ്ങൾക്കും തദാശ്രയങ്ങളായ ലാഘവസൗകര്യപ്രതീക്ഷകൾക്കും ഒരു വ്യവസ്ഥയും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അതിനാലാണ് ഒരേ കുടുംബത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ട പലേ ഭാഷകൾക്കു ലിംഗം, വചനം, വിഭക്തി, ക്രിയാരൂപങ്ങൾ, ആകാംക്ഷാരീതി എന്നിവയിൽ നൈസർഗികതിരിക്തഭേദങ്ങൾ സംഭവിച്ചുകാണുന്നതു്.

1. ഭാഷയുടെ ആദ്യരൂപം:

സംയുക്താകാംക്ഷ(Polysynthetic)യോടുകൂടിയ ഭാഷകളുടെ അവസ്ഥപോലുള്ള ഒന്നായിരുന്നില്ല; പ്രത്യയ, ലഘുതരങ്ങളായ ചില ചിന്താശകലങ്ങളെ സ്പഷ്ടമാക്കുന്നതിനു പൂർവ്വന്മാർ ഉപയോഗിച്ച കേവ പ്രകൃഷ്ടധ്വനികളിൽനിന്നാണ് അതു് ആരംഭിച്ചതു്. ഈ ധ്വനികൾ അന്നു കേവലം അപരിഷ്കൃതങ്ങളും ഉദ്ദേശനിവൃത്തിക്കു് അപര്യാപ്തങ്ങളുമായിരുന്നു. അതിനാൽ ബുദ്ധിക്കു വിവേചനീയമായതെല്ലാം ശബ്ദങ്ങൾക്കു വിവേചിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അത്രതന്നെയുമല്ല, സംസാരത്തിൽ ദ്രവ്യക്രിയകൾക്കു തമ്മിലുള്ള സംബന്ധം വെളിപ്പെടുത്തുന്ന

തിനും ഇവ അസമർത്ഥങ്ങളായിരുന്നു. തന്മൂലം താദൃശാവശ്യങ്ങൾ സാധിക്കുന്നതിനു ഭാഷകന്മാർ ശബ്ദോപേക്ഷ വെടിഞ്ഞു് ആംഗ്യം, ഭാവസ്ഫുരണം, നാദഭേദം എന്നീ ഉപാധികൾകൂടി ആ ദശയിൽ ആശ്രയിക്കേണ്ടതായി വന്നിട്ടുണ്ടു്.

എന്നാൽ മേൽപ്രസ്താവിച്ചതിനു വിരുദ്ധമായി ഭാഷാരംഭം സംയുക്തകാംക്ഷയോടുകൂടി പരമ്പരാരൂപമായുണ്ടായ ശബ്ദപടലത്തിൽനിന്നായിരുന്നുവെന്നും ക്രമേണ ഭാഷയുടെ സ്വതഃസിദ്ധമായ വളർച്ചനിമിത്തം അതിൽനിന്നു ഘടകാംശങ്ങൾ വേർപിരിഞ്ഞും വ്യവസ്ഥാരാഹിത്യം തീർന്നും പദങ്ങൾ സ്വതന്ത്രങ്ങളായി പരിണമിച്ചതാണെന്നും ഒരു മതമുണ്ടു്. ഇതു സ്വീകാരയോഗ്യമല്ലെന്നു് ആദ്യമേ പ്രസ്താവിച്ചു. ആകയാൽ അതിനാസ്പദമായ യുക്തികൾ മാത്രം താഴെ നിർദ്ദേശിക്കാം:

ബഹുവിധങ്ങളായ ആശയങ്ങൾ പരിപൂർണ്ണമായി പ്രകാശിപ്പിക്കുമാറു്, വാക്യങ്ങൾ സംയുക്താകാംക്ഷാരീതിപ്രകാരം നിബന്ധിക്കേണ്ടിവരുന്നപക്ഷം അതിനു് ഉപകരണങ്ങളായി ചില ഘടകപദങ്ങൾ മുൻപുതന്നെ ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണു്. ഇപ്പോഴുള്ള നിർദ്ദിഷ്ടാകാംക്ഷയോടുകൂടിയ ഭാഷകളിൽത്തന്നെയും വാക്യനിഷ്ഠങ്ങളായ പ്രധാനപദങ്ങൾക്കു സ്വതന്ത്രാർത്ഥം ഇല്ലാതില്ല. അതിനാൽ സാർത്ഥകങ്ങളായ വ്യസ്തപദങ്ങളിൽനിന്നാണു് ആ ഭാഷകൾ ഉദ്ഭവിച്ചതെന്നു സ്പഷ്ടമാണു്. എങ്കിലും സംയുക്താകാംക്ഷാരീതി അഥവാ സമാസരൂപമായ വാക്യരചനാസമ്പ്രദായം പണ്ടേ നടപ്പുണ്ടായിരുന്നുഎന്നുള്ളതിനു സംസ്കൃതം, ഗ്രീക്കു്, ലാറ്റിൻ എന്നീ പുരാതനഭാഷകളിൽ ദൃഷ്ടാന്തമുണ്ടു്. എന്നാൽ അവയിലും താദൃശപ്രയോഗങ്ങൾ ഉദ്ഭവിച്ചതു് ഘടകപദങ്ങളുടെ 'ഐകപദ്യം' വഴിക്കാകുന്നു. ഭാഷയിൽ എഴുത്തും പഠനവും ഏർപ്പെട്ടതിനു മുൻപു് ശബ്ദങ്ങൾ ധാരാവാഹിതയാ ഉച്ചരിക്കയായിരുന്ന പുരാതനന്മാരുടെ പതിവു്. അതിനാലത്രേ വൈകൃതകക്ഷ്യയിൽ ഉപഗ്രഥിതാവസ്ഥയോടുകൂടിയ എല്ലാ ഭാഷകളിലും ഈ രീതി ഏറെക്കുറെ അവശേഷിച്ചുകാണുന്നതു്.

2. ഭാഷയുടെ ബീജാംശങ്ങൾ:

മുൻപു് ഭാഷകൾക്കു സാരൂപ്യവിവേചനം ചെയ്തിട്ടുള്ള ഘട്ടത്തിൽനിന്നു് പദഘടനാചാരത്തിൽ ഭാഷകൾ പരസ്പരം വ്യത്യസ്താവസ്ഥകളോടുകൂടിയവയാണെങ്കിലും ശബ്ദസമുച്ചയത്തിൽ പ്രധാനാംശങ്ങളായ ധാതുപ്രകൃതികളോടു് പ്രക്രിയാഘടകങ്ങളായ ചില പോഷകാംശങ്ങൾ ചേർക്കുന്നതു സർവ്വത്ര സാധാരണമാകുന്നുവെന്നു ധരിക്കാം. ആ പോഷകാംശങ്ങളാവട്ടെ പല ജാതി പ്രത്യയങ്ങളെന്നു് ഒരു പ്രത്യേക വിഭാഗമായി പിരിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നേയുള്ളൂ. ഏതന്മൂലം ഭാഷാമൂലകങ്ങളായ പഴയ ശബ്ദപ്രകൃതികൾ രണ്ടുതരമാണെന്നു വരുന്നു. അവ (I) ക്രിയാവാചികളുടെ ബീജരൂപങ്ങളായ വാച്യ(Predicative)പ്രകൃതികളും (II) പ്രക്രിയാകാംക്ഷങ്ങൾക്കു് ഉതകിയിരുന്നവയും ഒടുവിൽ സർവ്വനാമങ്ങളായി പരിണമിച്ചവയും ആയ സൂചക്യ(Demonstrative)പ്രകൃതികളുമത്രേ.

I. വാച്യപ്രകൃതികൾ: പ്രത്യയരഹിതങ്ങളായി സ്വതന്ത്രാർത്ഥത്തോടെ ഒരുകാലത്തും ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടിരുന്നില്ലെന്നു് ഒരു മതമുണ്ടു്. അതു ശരിയല്ല; ഏകപ്രകൃതിയിൽനിന്നു് അനേകതരത്തിൽ വ്യുല്പന്നങ്ങളായിട്ടുള്ള ശബ്ദരൂപങ്ങൾക്കെല്ലാം അർത്ഥസാദൃശ്യം കാണുന്നതുകൊണ്ടും പ്രകൃത്യംശം ആ പദങ്ങൾക്കെല്ലാം സാമാന്യലക്ഷ്യമായി നില്ക്കുന്നതുകൊണ്ടും അവയുടെ വ്യുല്പാദനത്തിനുമുൻപു് തദാധാരഭൂതമായി ഒരു വാച്യംശം പൊതുവേ ശേഷിച്ചിരുന്നുവെന്നു തീർച്ചതന്നെ. സെമറിക്കു് ഭാഷകളിൽ വ്യഞ്ജനത്രയത്തോടുകൂടിയ പ്രകൃതികൾക്കു സ്വരാദേശംചെയ്തു് സദൃശാർത്ഥസമേതങ്ങളായ പല രൂപങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുന്നതു പതിവാകയാൽ മേൽപ്രകാരം പുരാപ്രാപ്തങ്ങളെന്നു കണ്ട ആ വാച്യപ്രകൃതികൾക്കു സ്വതന്ത്രസ്ഥിതിയും അർത്ഥവും സിദ്ധമായിരുന്നെന്നു വിശ്വസിക്കാവുന്നതുമാണു്. കൂടാതെ ഇതു് നിശ്ചിതമല്ലാതിരുന്നുവെങ്കിൽ അനേകഭാഷകൾ ഏകമൂലത്തിൽനിന്നുണ്ടായെന്നുള്ള ശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തത്തിനു സാധുത്വം ലഭിക്കാൻതന്നെയും വഴികാണുന്നതല്ല.

II. സൂചക്യപ്രകൃതികൾ: ആദിമകാലത്തു് ഇവയ്ക്കും സ്വതന്ത്രാർത്ഥം ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കാം. വാച്യപ്രകൃതികളുടെ അർത്ഥം

വിശദമാക്കാൻവേണ്ടി ഭാഷയിൽ പ്രഥമതഃ ഇത്തരം ശബ്ദാംശങ്ങൾ ഉപയോഗപ്പെട്ടുത്തിത്തുടങ്ങിയ ഘട്ടം ലോകഭാഷകളുടെ അഭിവൃദ്ധിചരിത്രത്തിൽ പ്രാധാന്യമേറിയ ഒരു ദശയെ നിർദ്ദേശിക്കുന്നു. സൂക്ഷ്മാവസ്ഥ നോക്കുകയാണെങ്കിൽ ഈവക സൂചകപ്രകൃതികളിൽ ചിലതു് വാചകപ്രകൃതികൾതന്നെ ചുരുക്കിയുണ്ടാക്കിയതും മറ്റുചിലതു് ആംഗ്യസമേതം പുരാതനന്മാർ വികാരദ്യോതകങ്ങളായി പ്രയോഗിച്ചുപോന്ന ഒരുതരം വ്യാക്ഷേപകധ്വനികളും ആണെന്നു കാണാം. വാചകപ്രകൃതികൾ മേൽപ്രകാരം സംക്ഷേപിച്ചു് പ്രത്യയങ്ങളാക്കി ചമയ്ക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിനു് ഇൻഡോയൂറോപ്യൻ ഭാഷകളിൽ പുരുഷപ്രത്യയങ്ങളെല്ലാം തത്തൽ സർവ്വനാമങ്ങളായിരിക്കുന്നതു ദൃഷ്ടാന്തമാണു്.

3. പ്രത്യയ(Suffix)ങ്ങൾ ആദ്യയ(Prefix)ങ്ങൾ ആയതു്:

പൂർവ്വഭാഷകളിൽ പ്രത്യയങ്ങൾ സാമാന്യേന പ്രകൃതിയെ പിന്തുടരുന്നു. ഇൻഡോയൂറോപ്യൻ ഭാഷകളിലേയും മറ്റും പ്രാചീനാചാരവും ഇതുതന്നെ. എന്നാൽ 'ബൈനറു'ഗോത്രത്തിൽപ്പെട്ട ഭാഷകളിലാകട്ടെ അവ മുൻനില്ക്കുന്നു. ഈ സമ്പ്രദായം അനുകരിക്കയാലാണു് ഇപ്പോൾ യൂറോപ്പിലുള്ള വൈകൃതകക്ഷ്യാർഹങ്ങളായ എല്ലാ ഭാഷകളിലും പ്രത്യയ(പിൻനില്ക്കുന്നവ)ങ്ങളിൽ അധികഭാഗം ആദ്യയ(മുൻനില്ക്കുന്നവ)ങ്ങളായ അവ്യയോപസർഗ്ഗങ്ങളായി മാറിയതു്. ഈ നടവടി എന്നുമുതൽ ആരംഭിച്ചുവെന്നു് അറിയാൻ വഴിയില്ല; എങ്കിലും ഇതു സംശ്ലിഷ്ടകക്ഷ്യയുടെ വിരുദ്ധവും വൈകൃതകക്ഷ്യയുടെ വിശേഷലക്ഷണങ്ങളിൽ ഒന്നും ആകകൊണ്ടു് വക്തൃസമൂഹം വാക്യത്തിൽ ആകാംക്ഷ അതിപ്രകടമാക്കാൻവേണ്ടി ബുദ്ധിപൂർവ്വം ഇടക്കാലത്തു് കൃത്രിമമേന ഏർപ്പെട്ടതിയ മാറ്റമാണെന്നു് ഊഹിക്കാം. വിശിഷ്യ, പൂർവ്വരീതി, വക്തൃഗണത്തിന്റെയും അപരരീതി ശ്രോതൃസംഘത്തിന്റെയും പ്രത്യേക സൗകര്യങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചു് വേർപെട്ടനില്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. വാക്യത്തിൽ വാചകപ്രകൃതികൾ മുൻപു ശ്രവിക്കുന്നതുകൊണ്ടു ശ്രോതാവിനു് ആകാംക്ഷാപഥത്തിൽ പല സംശയങ്ങളും ഉണ്ടാകാൻ ഇടയുണ്ടു്. പ്രത്യയ, സൂചകവാചകൾ ആദ്യം

പ്രയോഗിച്ചാൽ അതു കൂടാതെ കഴിക്കാം. അപ്പോൾ കേൾക്കുന്നവരുടെ ശ്രദ്ധ പറയുന്നവന്റെ മനോഭാവത്തോടു നിവൃത്തിയും അനുരഞ്ജിച്ചു് ചരിച്ചുകൊള്ളും. ഏതുമൂലം വാക്യനിഷ്ഠമായ ആകാംക്ഷ സവിശേഷം പ്രസന്നമാക്കാൻവേണ്ടി ഭാഷകന്മാർ ഈ സമ്പ്രദായം സ്വമേധയാ ഉണ്ടാക്കിത്തീർത്തതാണെന്നു് ഊഹിച്ചതു് അസംഗതമല്ല.

4. പ്രസ്ഥാനാന്തരം:

ഭാഷകൾ അഭിവൃദ്ധിമാർഗ്ഗത്തിൽ പരസ്പരസാമ്യംകൂടാതെ അതിദൂരം ചരിക്കുന്നു. ഈ വളർച്ച ഭാഷകവർഗ്ഗത്തിന്റെ ബുദ്ധിശക്തി, സാമൂഹ്യപരിഷ്കാരം എന്നിവയെമാത്രം ആശ്രയിച്ചിരിക്കുമെന്നു സങ്കല്പിച്ചുകൂടാ. പ്രക്രിയാബാഹുല്യത്തോടുകൂടിയ 'ഉപഗ്രഥിത'ഭാഷകളിൽ വാക്യനിഷ്പാദനരീതിക്കു് ഉച്ചാരപരിണാമങ്ങൾനിമിത്തം ശബ്ദസാങ്കര്യം, വ്യവസ്ഥാരാഹിത്യം, ബന്ധവൈഷമ്യം, ആകാംക്ഷാശൈഥില്യം എന്നീ ദോഷങ്ങൾ ഉള്ളതുകൊണ്ടു് ക്രമേണ അന്യഹേതുക്കൾകൂടാതേതന്നെ അതു മാറി, പകരം മറെറാരു രീതി യദൃച്ഛയാ ഏർപ്പെട്ടുവെന്നു വരാം; പ്രത്യയ, താദർശന്യനതകൾക്കു് അവകാശമില്ലാത്തതും സുഗമവുമായ വാക്യനിബന്ധനരീതി അനുവർത്തിക്കുന്ന 'അപഗ്രഥിത'ഭാഷകളിലാകട്ടെ അതു ഭേദിക്കുകദുർല്ലഭമാണു്. ഭാഷാപരമായ പരിണാമങ്ങളുടെ സാമാന്യകാരണംതന്നെ അഭിലാഷാനുവൃത്തി അല്ല; നേരെമറിച്ചു് ആയാസപരിഹാരമാകുന്നു. തന്നിമിത്തം ഭാഷയുടെ ഉപയോഗവിധാനത്തിൽ മേൽപ്രകാരം മാറ്റം വരുന്നതു സ്വാഭാവികമാണു്. കൂടാതെ ബാഹ്യഹേതുക്കളാൽ ഒരേ നാട്ടിൽ ഭിന്നഭാഷക്കാർ ഒന്നിച്ചുകൂടി നിവസിക്കാൻ ഇടയാകുമ്പോൾ പരസ്പരസംസർഗ്ഗത്തിനുണ്ടാകുന്ന പ്രയാസംകൊണ്ടു് അതു കുറെക്കൂടി സംഭാവ്യമായിത്തീരുന്നു. സെമറിക്കു്ഗോത്രജാതന്മാരായ അറബികൾ പണ്ടു് അന്യവംശ്യരായ പാരസികരെ തോല്പിച്ചു് ആ രാജ്യത്തു് കുടികയറിയതുമൂലം പേർഷ്യൻഭാഷയിൽ പകുതിഭാഗം ശബ്ദങ്ങളും ഉപഗ്രഥിതാവസ്ഥയും നശിച്ചു് തൽസ്ഥാനങ്ങളിൽ അനവധി അറബിക്കു്വാക്കുകളും അപഗ്രഥിതരീതിയും നടപ്പാകാൻ ഇടയായതു് ഇതിനു് ദൃഷ്ടാ

ന്തമാണ്. ഇപ്രകാരം ചില ഭാഷകൾക്ക് പ്രത്യയങ്ങളെ ആദ്യയങ്ങളാക്കി ഗ്രഹിക്കുന്നതിലും അപഗ്രഥിതാവസ്ഥ പ്രാപിക്കുന്നതിലും ദ്രുതതരമായ ഉൽഗതി ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതായി കാണാം. അതിനു കാരണം ആ ഭാഷകൾക്ക് അന്യഭാഷാസങ്കലനം സിദ്ധിച്ചതും സംഹിതാനുവൃത്തിമൂലം ആകാംക്ഷയിൽ ശൈഥില്യം നേരിട്ടുകൊണ്ടിരുന്നതുമാകുന്നു.

ജനങ്ങൾ ഭാഷയിൽ ഉപഗ്രഥിതാവസ്ഥയുടെ വൈലക്ഷണ്യം നിത്യോപയോഗത്താൽ മനസ്സിലാക്കിവന്നതോടുകൂടി വിഭക്തികളുടേയും, കാലം, പ്രകാരം മുതലായ കൃദ്രൂപങ്ങളുടേയും കായ്ത്തിൽ രണ്ടാമതും ഒരു സംവിധാനമുണ്ടാക്കാൻ സ്വയമേവ നിർബന്ധിക്കപ്പെട്ടു. ആ ഘട്ടത്തിൽ ബുദ്ധിശക്തിതന്നെ മുൻപുള്ള പ്രത്യയങ്ങളെ ആദ്യയങ്ങളാക്കുന്നതിനും അനുപ്രയോഗങ്ങൾ ഉപപ്രയോഗങ്ങളാക്കുന്നതിനും മറ്റുമുള്ള നവീനമാർഗ്ഗങ്ങൾ അവക്കുപദേശിച്ചു. തന്മൂലം ആദ്യദശയിൽ ക്രിയാവിശേഷണങ്ങളായി വാച്യപ്രകൃതികൾക്കു പുറകേ ചേർത്തുപയോഗിച്ചുപോന്ന പരിനിഷ്പാകരങ്ങൾ ഒടുവിൽ നാമവിശേഷണങ്ങളും പ്രാക്പ്രയുക്തങ്ങളുമായി മാറി. അനന്തരം ഇങ്ങനെ ആവിർഭവിച്ചതായ അപഗ്രഥിതരീതി, ആകാംക്ഷാദാർഢ്യംകൊണ്ടും അന്വയവ്യവസ്ഥകൊണ്ടും നിരന്തരമായി വളർന്ന് ഭാഷയിൽ പ്രതിഷ്ഠാപിക്കയും ചെയ്തു.

5. ശബ്ദങ്ങളുടെ ആദിരൂപം:

ഭാഷ ഇദംപ്രഥമമായി ഉച്ചരിക്കാൻ യത്നംതുടങ്ങിയ ഘട്ടത്തിൽ മനുഷ്യർക്ക് തദാശ്രയങ്ങളായ അവയവങ്ങളുടെ വ്യാപാരം സ്വാധീനമായിരുന്നില്ല. തന്നിമിത്തം വാച്യസൂചകങ്ങളെന്നു പറയപ്പെട്ട ശബ്ദബീജങ്ങൾ പരിശോധിച്ചാൽ ആദിതഃ വ, ഗ, മ ഇത്യാദി ഒറ്റവ്യഞ്ജനങ്ങൾ മാത്രമുള്ളതും അനന്തരം പദ്, അദ്, മദ് മുതലായി രണ്ടു വ്യഞ്ജനങ്ങളോടുകൂടിയതും ഒടുവിൽ ദ്വിഷ്, ദ്വേഷ് ആദിയായി വ്യഞ്ജനത്രയത്തോടുകൂടിയതും ആയ ഏകാക്ഷരപ്രകൃതികളാണ് അവർ ഉപയോഗിച്ചുവന്നതെന്നു കാണാം. വാക്യനിർമ്മാണാത്ഥം വ്യാകരണവിധികളുടെ സഹായംകൂടാതെ ഈ ശബ്ദങ്ങൾ

സംഹിതാപഥത്തിൽചേർത്തു നിരത്തുകയാണു് ആ പൗരാണികന്മാർ ചെയ്യുവന്നതു്.

6. അർത്ഥവത്തായ ശബ്ദബീജങ്ങളുടെ ഉല്പത്തി:

ഭാഷയുടെ പരമമൂലകങ്ങളാണു് മേൽപ്രസ്താവിച്ച 'വാചാ്യപ്രകൃതി'കൾ. അവ എങ്ങനെ ഉദ്ഭവിച്ചുവെന്നുള്ള ചോദ്യത്തിനു വിവിധരീത്യാ ഉത്തരങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഒന്നുംതന്നെ സർവ്വസമ്മതമായ സിദ്ധാന്തദശയിൽ എത്തിക്കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല; എങ്കിലും അവയിൽ പ്രമുഖതരങ്ങളായ അഭ്യൂഹങ്ങളും ആക്ഷേപങ്ങളും ജ്ഞാതവ്യങ്ങളാകയാൽ സംക്ഷിപ്തമായി പ്രസ്താവിക്കാം:

ഇംഗ്ലീഷിൽ ''ബോ ബോ തീയറി'' (Bow Bow Theory) എന്നു പറയപ്പെട്ടുന്ന പ്രസിദ്ധമതത്തിന്റെ സാരം, മനുഷ്യർ വിവിധങ്ങളായ പ്രാപഞ്ചികശബ്ദങ്ങളെ മനസ്സിരുത്തി ഗ്രഹിക്കയും തൽസംബന്ധിതങ്ങളായ സംഗതികൾ പരസ്പരം അറിയിക്കേണ്ടിവന്നപ്പോൾ അതേ ശബ്ദങ്ങളെ അനുകരിച്ചു് പല ധ്വനികൾ പുറപ്പെടുവിക്കയും ഉപയോഗവ്യാപ്തികൊണ്ടു് അവ ക്രമേണ നിയതാർത്ഥം പ്രാപിച്ചു് ഭാഷാസ്പദങ്ങളായ 'വാചാ്യപ്രകൃതി'കളായിത്തീരുകയും ചെയ്തു എന്നുള്ളതാണു്. ഈ യുക്തി സമർത്ഥിക്കുന്നതിനു് ഉപകരിക്കുമാറു് കാക്ക, കൊക്കു്, കുക്കുടം, ഡില്ലി എന്നിവപോലെ അനുകൃതധ്വനികളിൽനിന്നു് ഉണ്ടായിട്ടുള്ള ചില പദങ്ങൾ എല്ലാ ഭാഷകളിലും കാണുന്നതുമുണ്ടു്.

പ്രഖ്യാതമായ മറ്റൊരു പുരാതനമതം ''ഫൂ ഫൂ തീയറി'' (Pooh Pooh Theory)യാണു്. അതിന്റെ ചുരുക്കം ഉൽകൃഷ്ടസൃഷ്ടികളായ മനുഷ്യർക്കു് ഒരുകാര്യത്തിലും അന്യജീവികളെ ആശ്രയിക്കയോ അനുകരിക്കയോ ചെയ്യേണ്ട ആവശ്യമില്ലെന്നും, തന്മൂലം മനസ്സു് വികാരഭരിതമാകുമ്പോൾ തദനുസാരം കരയാനും ചിരിക്കാനും മറ്റുമുള്ള ശക്തി അവർക്കു ജന്മസിദ്ധമായിരിക്കുന്നതുപോലെതന്നെ വികാരസൂചകങ്ങളായ അനവധി വ്യാക്ഷേപകശബ്ദങ്ങൾ പുറപ്പെടുവിക്കുന്നതിനും മനുഷ്യർക്കു പ്രകൃത്യാ സാധിച്ചിരുന്നുവെന്നും, ഈ വ്യാക്ഷേപകധ്വനികളാണു് ഭാഷയുടെ ആദ്യബീജങ്ങളെന്നും ആകുന്നു.

ഈ രണ്ടു മതങ്ങൾക്കും പല ആക്ഷേപങ്ങളും പ്രത്യാക്ഷേപങ്ങളും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്.

ഹെർബർ എന്ന പ്രസിദ്ധപണ്ഡിതനായ ജർമ്മാന്യൻ ആദ്യമതത്തെ എതിർത്തുകൊണ്ട്, അചേതനങ്ങളും സചേതനങ്ങളുമായി പ്രപഞ്ചത്തിലുള്ള ഓരോ സൃഷ്ടിവസ്തുവിൽ ഓരോന്നിൽനേറയും നാദങ്ങൾ മിഥഃസദൃശങ്ങളാകയാൽ അവയെ അനുകരിച്ച് മനുഷ്യർ പുറപ്പെടുവിച്ചതായി പറയുന്ന ശബ്ദങ്ങൾക്കും സർവ്വഭാഷാസാമാന്യമായി പ്രമാണവത്തായ സാമ്യം ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണെന്നും അതില്ലാത്തതിനാൽ ഈ ഊഹം അസാധുവാണെന്നും വാദിച്ചു.

പ്രസ്തുതവാദത്തെ പൂർവ്വപക്ഷീയന്മാരായ ചില വിദ്വാന്മാർ പ്രത്യാക്ഷേപിച്ചു. അതിനാസ്പദമായ അവരുടെ യുക്തികൾ, പ്രാപഞ്ചികധ്വനികളെ മനുഷ്യർ ആവർത്തിക്കയല്ല, പ്രത്യുത, അനുകരിക്കയാണു ചെയ്യുതെന്നും അതുതന്നെയും പല വൈവി ശ്രുവിച്ചും പല മുഖം ഉച്ചരിച്ചും വന്നതുകൊണ്ട പലവിധമായി തീർന്നുവെന്നും വിശിഷ്യ ഇടക്കാലത്തു കൃത്രിമതേന ഏർപ്പെട്ട ലിപിപ്രയോഗം നിമിത്തം ഓരോ ഭാഷയിലേയും ശബ്ദസമുച്ചയത്തിനു പൂർവ്വാവസ്ഥയിൽനിന്ന് അനവധി ഭേദഗതികളും പ്രത്യേകതകളും വന്നുകൂടാൻ സംഗതിയായിട്ടുണ്ടെന്നും ഇനി പ്രാപഞ്ചികനാദങ്ങൾക്കുതന്നെയും സാർവ്വലൗകികമായ സാമ്യം ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടും, കാലം, ദേശം, ഭാഷ, വ്യക്തി, വർഗ്ഗം, അഭിവൃദ്ധി എന്നിവയിലുള്ള വ്യത്യാസം അനുസരിച്ച് അനുകരണത്തിലും ന്യൂനാധിക്യങ്ങൾ സംഭവിച്ചിരിക്കാൻ വഴിയുള്ളതുകൊണ്ടും നാനാഭാഷകളിൽ ശബ്ദങ്ങൾക്കു മൂലതഃ സാദൃശ്യമുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നും പുനശ്ച അതതു സങ്കല്പങ്ങൾ വ്യഞ്ജിപ്പിക്കുന്നതിനു് ഇന്നിന്ന നിസർഗ്ഗനാദങ്ങൾ അനുകരിക്കുകയെന്ന വിശേഷവ്യവസ്ഥ ഇല്ലാതിരുന്നതിനാൽ ഓരോ ഭാഷയിലും അതിനു വൈവിധ്യം വന്നിരിക്കാമെന്നും സർവ്വോപരി സർവ്വഭാഷകളുടേയും ഉച്ചാരപരിണാമങ്ങൾ പൂർവ്വലബ്ധമായ ശബ്ദസാദൃശ്യത്തിനു് പൂർണ്ണമായ ഹാനി വരുത്തിയിരിക്കുന്നുവെന്നും ഉള്ളവയാണു്.

പ്രശസ്ത പരിണാമവാദിയായ ഡാർവ്വിൻ (Darwin) എന്ന തത്വജ്ഞൻ മേൽപ്രസ്താവിച്ച യുക്തിദ്വയം പാടേ ഇടിച്ചു

നിരത്തി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിഗ്ഗമനം പക്ഷിമൃഗാദിതിര്യക്ക് ജീവികൾപോലും പരാപേക്ഷകൂടാതെ പരസ്പരം വിളിക്കയും രോദിക്കയും മറ്റും ചെയ്യുന്ന സ്ഥിതിക്ക് അവയേക്കാൾ ബുദ്ധിശക്തിയും അവയവപുഷ്ടിയും ഉള്ള മനുഷ്യവർഗ്ഗം ശബ്ദങ്ങൾ പഠിച്ചുണ്ടാക്കിയെന്നൂഹിക്കുന്നതു് അസംഗതമാണെന്നത്രെ. ഏതുമൂലം അനുകരണാശ്രിതമായ ആദ്യമതം ഖണ്ഡിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ അദ്ദേഹം ഹെർബറിനോട്ടു യോജിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഒടുവിൽ സമർത്ഥിച്ചിട്ടുള്ളതു് ഭാഷയുടെ മൂലാവലംബം വ്യാക്ഷേപകധ്വനി ആണെന്നാണു്. "ഫൂ ഫൂ തിയറി" യുടെ സാരവും ഇതുതന്നെ.

ഭാഷാശാസ്ത്രപടുവായ മാക്സ്മുള്ളർ (Maxmuller) ആണു് ഈ മതം ഖണ്ഡിക്കാൻ ഉദ്യമിച്ചിട്ടുള്ളവരിൽ പ്രധാനനായ ഒരാൾ. അദ്ദേഹം വാദിക്കുന്നതു് ഉള്ളിലുള്ള വികാരങ്ങളെ ചേഷ്ട, ഭാവം, ശബ്ദം എന്നിവകൊണ്ടു പുറത്തു പ്രകടിപ്പിക്കാനുള്ള പാടവം പ്രകൃത്യാ തിര്യക്കുകൾക്കും ഉള്ളതാകയാൽ താദൃശരീത്യാ ഉണ്ടായ വ്യാക്ഷേപകധ്വനികളിൽനിന്നാണു് നരഭാഷ ആരംഭിച്ചതെന്നു കരുതിക്കൂടെന്നും, പ്രത്യുത, ഇതര ജീവികൾക്കും ഭാഷാനിർമ്മിതി സാദ്ധ്യമാണെന്നു സമ്മതിക്കേണ്ടിവരുമെന്നും അതിനാൽ വ്യാക്ഷേപകങ്ങളുടെ അന്ത്യഘട്ടമാണു് ഭാഷയുടെ പ്രാരംഭദശയെന്നും ആകുന്നു. ഇത്രമാത്രംകൊണ്ടു് പൂർവ്വമതങ്ങൾക്കുള്ള ആക്ഷേപങ്ങളെല്ലാം വിശദമായി. ഇനി ചില നവീനപക്ഷങ്ങൾ ഉള്ളതുകൂടി പറയാം:

മനുഷ്യഹൃദയത്തിൽ വിചാരമെന്നും വികാരമെന്നും രണ്ടുവക വൃത്തികൾ ഉണ്ടു്. വികാരം സർവ്വജീവികൾക്കും സാധാരണംതന്നെ. എന്നാൽ വിചാരമാകട്ടെ മനുഷ്യർക്കു മാത്രമുള്ളതും ഭാഷ അതിന്റെ വിനിമയത്തിനുവേണ്ടി ഏറ്റെടുത്തിരിക്കുന്നതുമാകുന്നു. തന്മൂലം പക്ഷിമൃഗാദികൾക്കു ഭാഷയോ അതിന്റെ ആവശ്യമോ ഇല്ല. പ്രത്യുത, മനുഷ്യർക്കു് അതു് അവശ്യം വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ആവശ്യം നേരിടുമ്പോൾ സാധകമാർഗ്ഗം തേടിപ്പിടിക്കാനുള്ള വാസനയും അവർക്കു് ജന്മനാ ഉണ്ടു്. സ്വന്തവിചാരങ്ങൾ ഇതരന്മാരെ, ധരിപ്പിക്കുന്നതിനു നിർബ്ബന്ധം നേരിട്ടപ്പോൾ അവർ ഈ വാസനതന്നെ

ഉപയോഗിക്കയും തൽഫലമായി ഉച്ചാരാവയവങ്ങൾ യഥോചിതം വ്യാപരിപ്പിക്കാൻ ശീലിക്കയും അതിൽനിന്നു പലേ വിശേഷശബ്ദങ്ങൾ ജനിക്കയും അവ ഭാഷയുടെ മൂലാംശങ്ങളായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. ഇതു് ആഡം സ്മിത്തി(Adam Smith)ന്റെ അഭ്യൂഹമാണു്.

ലീബിൻസു് (Leibnez) എന്ന പണ്ഡിതൻ പ്രസ്തുത മതത്തോടു യോജിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും മേൽപ്രകാരം ഉണ്ടായ ശബ്ദങ്ങൾ പ്രത്യേകം ചില വസ്തുക്കളുടെ സംജ്ഞകളാക്കിയാണു് ആദ്യം ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടതെന്നുള്ള സ്മിത്തിന്റെ അഭിപ്രായം നിരോധിക്കയും മനുഷ്യർ പ്രഥമതഃ പ്രപഞ്ചഘടകങ്ങളുടെ സാമാന്യഗുണങ്ങൾമാത്രം ധരിക്കുന്നതിനേ ശക്തരായിരുന്നുള്ളുവെന്നും തന്മൂലം ആ ശബ്ദങ്ങൾ വ്യക്തിവാചികളായിത്തീർന്നതു് ഒടുവിൽ മാത്രമാണെന്നും വാദിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

ഇനി ഒന്നുള്ളതു് ഗ്രീക്കുതീയറി (Greek Theory) എന്നു പറയപ്പെട്ടുന്ന പ്രബലാനുമാനമാണു്. അതിൻപ്രകാരം ഭാഷാഗതമായ ശബ്ദങ്ങൾ അവയവാനുവൃത്തിയെമാത്രം ആശ്രയിച്ചുണ്ടാകുന്നവയല്ല; പ്രത്യുത മാനസികവും കായികവുമായ ആഭ്യന്തരപ്രയത്നങ്ങളുടെ ഫലങ്ങളത്രെ. അതായതു് ഹൃദയപ്രവിഷ്ടമായ വിചാരം പുറത്തു പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതിനു വേണ്ടി മനുഷ്യകുലം ഉച്ചാരാംഗങ്ങൾ ബുദ്ധിപൂർവ്വം പ്രവർത്തിപ്പിക്കാൻ തുടങ്ങുകയും അതിൽനിന്നു ബഹുതരം ധ്വനികൾ നിർഗ്ഗമിക്കയും ആംഗ്യങ്ങൾകൊണ്ടു് അവയ്ക്കു് അർത്ഥനിർദ്ധാരണംചെയ്തു, യത്നം പൂർണ്ണമാക്കുകയും ചെയ്തു. ക്രമേണ സർവ്വജനീനമായ ഉപയോഗം വ്യവസ്ഥിതി പ്രാപിച്ചതോടുകൂടി ആംഗ്യസമ്പർക്കം ഇല്ലാതെതന്നെ അർത്ഥം ഗ്രാഹ്യമായിത്തുടങ്ങി. തന്മൂലം ഒടുവിൽ ആ ശബ്ദങ്ങൾ ഭാഷയുടെ അർത്ഥവത്തായ വാച്യപ്രകൃതികളായിത്തീർന്നു. ഇതാണു് സർവ്വോപരി സ്വീകാരയോഗ്യമായി പരിഗണിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഏകസങ്കല്പം.

7. *പദനിഷ്പാദനം:*

ഭാഷ ഒന്നാമതായി വാച്യങ്ങളും സൂച്യങ്ങളുമായ പ്രകൃ

തികളെ ധാരാളം ശേഖരിക്കാൻ നോക്കുന്നു. രണ്ടാമതു് അവ പരസ്പരം കൂട്ടിയിണക്കാൻ തുടങ്ങുന്നു. ഈ സങ്കലനത്തിൽ വാച്യപ്രകൃതിയോടു് ഒന്നോ അധികമോ സൂച്യാംശം അഥവാ വാച്യാംശങ്ങൾ ചേർന്നു പ്രത്യയ, പരിനിഷ്പന്നപ്രാപിച്ച രണ്ടോ അധികമോ പദങ്ങൾതന്നെ സമാസരീത്യാ സമ്മേളിച്ചും 'പദം' ഉണ്ടാകുന്നു. ഓരോ ഭാഷയിലും അനന്തം ഇപ്രകാരം നൂതനങ്ങളായി അവതരിക്കുന്ന പദങ്ങളുടെ സംഖ്യയും നിഷ്പത്തിഭേദങ്ങളും അമേയമായിരിക്കും.

മേൽപ്പറഞ്ഞവിധമല്ലാതെ ഓരോ ഭാഷയിലും അന്യഭാഷയിൽനിന്നു കടംവാങ്ങിച്ചും പദങ്ങൾ വർദ്ധിപ്പിക്കാറുണ്ടു്. രാജ്യഭരണം, വാണിജ്യം, വ്യവസായം എന്നിവമൂലം ഭിന്നഭാഷക്കാർക്കു തമ്മിൽ വന്നുകൂടുന്ന ബന്ധസംസർഗ്ഗങ്ങളെ പുരസ്കരിച്ചാണു് ഇതു സംഭവിക്കുക. അതതു ഭാഷക്കാർ ഈ വഴിക്കു ലഭിക്കുന്ന ശബ്ദങ്ങളെ ഹിതമായ ഉച്ചാരം, പ്രക്രിയ, വിശേഷാർത്ഥം എന്നിവയാൽ പരിഷ്കരിച്ചു് സ്വന്ത പദങ്ങൾ ആക്കിത്തീർക്കുന്നു. ഏതുമൂലം ഈദൃശശബ്ദങ്ങളുടെ നിഷ്പത്തി തത്സമപദങ്ങളിൽനിന്നാണെന്നും പ്രത്യയ തദാധാരങ്ങളായ പ്രകൃതിപ്രത്യയങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചല്ലെന്നും ഭേദം.

പദനിഷ്പാദനത്തിനുള്ള പ്രസ്തുത രണ്ടുപാധികളും പണ്ടേതന്നെ ഉള്ളവയും ബുദ്ധിവൈഭവം ആവശ്യപ്പെടാത്തവയുമാണു്. അത്രതന്നെയല്ല ആ സമ്പ്രദായങ്ങൾ പുരാതനന്മാർക്കു് പ്രകൃത്യാ പരിചിതമായിത്തീരുകയുമാണുണ്ടായതു്. എന്നാൽ നാമാകട്ടെ പൂർവ്വസിദ്ധമായ ഉപകരണങ്ങൾകൊണ്ടു് സ്വതന്ത്രമായി വിവിധപദങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുന്നു. ഇതു കൃത്രിമവും ബുദ്ധിപൂർവ്വകവുമായി മൂന്നു രീത്യാ പ്രവർത്തിക്കപ്പെട്ടുകാണാം.

1. വരദൻ, മദ്യപൻ, ഭൂപൻ എന്നീ ശബ്ദങ്ങളിൽ ദാനം, പാനം, പാലനം എന്ന വാക്കുകൾ പ്രത്യയരേഖ അവശേഷിച്ചതുപോലെ സാമാന്യപദങ്ങൾ സങ്കോചിപ്പിച്ചുകളയുന്നു.

2. സംജ്ഞാവാചികളെ സമാസിച്ചു് മകരതം മരതകമായും, പ്രജാപതി (മഹാരാഷ്ട്രയിൽ) പ്രതാപജി ആയും, പ്രതിനിധി (ഗ്രാമ്യോച്ചാരത്തിൽ) പ്രധിനിതിയായും മാറി

മറിയുന്നതുപോലെ പൂർവ്വോത്തരപദങ്ങളിലെ വർണ്ണങ്ങൾക്കു പരസ്പര വ്യത്യയം വരുത്തുന്നു.

3. സാമാന്യശബ്ദങ്ങളിലും വാചകങ്ങളിലും വിനോദജനകമാംവണ്ണം വിപരീതപ്രക്രിയചെയ്ത് ഹിംസിക്കുന്ന മൂഢത്തെ ഹിംസമെന്നു പറയാതെ സിംഹമെന്നു സംജ്ഞാപിക്കുന്നതുപോലെ വിചിത്രരൂപങ്ങൾ ഉളവാക്കുന്നു.

ഈദൃശശബ്ദങ്ങളെല്ലാം ഒഴിവാക്കിനോക്കിയാലും ഭാഷയിൽ പല ശബ്ദങ്ങൾ സ്വകീയങ്ങളോ പരകീയങ്ങളോ എന്നു നിർണ്ണയിക്കാൻ കഴിയാത്തവയായി വേറെയും ഉണ്ടായിരിക്കും. അവ സ്വതന്ത്രസൃഷ്ടങ്ങൾ ആയിരിക്കയില്ല. പ്രത്യുത, അജ്ഞാതമായ ഏതെങ്കിലും കാരണത്താൽ വല്ല സംജ്ഞകളും രൂപാന്തരപ്പെട്ടുണ്ടായവ ആകാനാണ് അധികം ഇടയുള്ളതു്. കൂടാതെ സ്വതന്ത്രങ്ങളായ നിർദ്ദിഷ്ടോപാധികൾ വഴിക്കും കാകകുക്കുടാദിശബ്ദങ്ങൾപോലെ അനുകരണമാർഗ്ഗേണയും ഉണ്ടാകുന്ന പദങ്ങൾക്കു ഭാഷയിൽ സംഖ്യാധിക്യം കാണുന്നതുമല്ല. എങ്കിലും പദനിഷ്പാദനാർത്ഥം ഏറ്റെടുത്തിട്ടുള്ള നാനാസമ്പ്രദായങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഇവയും ഗണനീയങ്ങളാകുന്നു.

ഭാഷകൻ വിചാരപ്രകടനത്തിനു സ്വഭാഷയിലുള്ളതോ ഇല്ലാത്തതോ ഏതായാലും തൃപ്തികരമായ ശബ്ദം അന്വേഷിക്കുന്നു. തദർത്ഥം പ്രചാരത്തിലിരിക്കുന്ന പ്രകൃതിപ്രത്യയങ്ങളേയും പ്രക്രിയാമാർഗ്ഗങ്ങളേയുംതന്നെ അവൻ മുഖ്യമായി ഉപയോഗിക്കുന്നു. അതിൽനിന്നു പദങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നു. കൂടാതെ ഇതരനും ഈ നയംതന്നെ അനുവർത്തിക്കുന്നു. പക്ഷേ, ഏകവിചാരം പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതിനു് ഇരുവരും സ്വീകരിച്ച ശബ്ദപ്രകൃതികൾ ഭിന്നഭിന്നമാണെന്നു വരാം. ഇതിനു കാരണം ഒരുവൻ ഒരു വസ്തുവിലുള്ള ഒരു ഗുണത്തേയും അന്യൻ അന്യഗുണത്തേയും പ്രധാനമായി പരിഗണിച്ചുവെന്നുള്ളതാണു്. ഏതനുസരിച്ചു പദങ്ങൾക്കു് അർത്ഥവ്യത്യാസവും വന്നുകൂടുന്നു. ഓരോ വസ്തുവിനും നാം ഇപ്പോൾ പല പര്യായസംജ്ഞകൾ ഉള്ളതായി കാണുന്നുണ്ടെങ്കിലും അവ അർത്ഥവ്യൽപത്തിയിൽ മിഥഃ സാദൃശ്യം തീരെ ഇല്ലാത്തവയാണു്. ഈ ഭേദം ക്രമേണ വിസ്മൃതമായപ്പോഴത്തെ അവ സമാനാർത്ഥമുള്ള പര്യായപദങ്ങളായി എണ്ണപ്പെട്ടു തുടങ്ങിയതു്. ആകയാൽ

ഒരേ ഭാഷയിൽ സ്വല്പമാ തുല്യാർത്ഥവാചികളായി രണ്ടു ശബ്ദങ്ങൾ ഒരിക്കലും ഉണ്ടാകുന്നില്ലെന്നു സ്പഷ്ടമാണ്.

8. പദങ്ങളുടെ പ്രചാരലോപം:

പലവിധത്തിൽ ശബ്ദങ്ങൾ ഭാഷയിൽ വർദ്ധിക്കുന്നതുപോലെതന്നെ അവ ആദ്യം ഉപയോഗശൂന്യങ്ങളും ഒടുവിൽ തിരോഭൂതങ്ങളും ആയിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതിനുള്ള മുഖ്യകാരണങ്ങൾ:

1. ഉച്ചാരപരിണാമം, അർത്ഥഭേദം, സ്വതന്ത്രനിഷ്പാദനം എന്നിവയും, ഇവമൂലം പുരാതനശബ്ദങ്ങൾക്കു സംഭവിക്കുന്ന ഉപയോഗരാഹിത്യവും,

2. ഇംഗ്ലീഷ്, പേഷ്യൻ എന്നിവപോലെ രണ്ടു ഭാഷകൾ ചേർന്നുണ്ടായിട്ടുള്ള ഒരു ഭാഷയിൽ ഏകപദത്തെ അന്യപദം കൈകേറി നശിപ്പിക്കാൻ ഇടയാകുന്നതും,

3. ജനതതിയിൽ ശ്രുഢമൂലമായിത്തീരുന്ന ഉൽക്കൃഷ്ട സമുദായസമ്പർക്കം, അന്യഭാഷാപഠനം എന്നിവയും,

4. നവീനാശയങ്ങൾ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതിനും നാടൻ പദങ്ങളുടെ അർത്ഥദോഷം, അശ്ലീലം എന്നിവ പരിഹരിക്കുന്നതിനുംവേണ്ടി അന്യഭാഷാശബ്ദങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുന്നതും,

5. സ്വീയാതിരിക്തമായ അഭിവൃദ്ധിയോടുകൂടിയ അയൽപ്രദേശഭാഷയിലെ അഥവാ ഭാഷകളിലെ പദങ്ങൾ പ്രകൃത്യാ കടന്നു വ്യാപിക്കാൻ സംഗതി വരുന്നതും,

6. വാചൃവാലംബമായ വസ്തുവിനുണ്ടാകുന്ന ഉപയോഗശൂന്യത, നാശം എന്നിവയും ആകുന്നു. ഇവയിൽ ചിലതു് സ്വഭാഷകളിലും വികല്പരഹിതമായി കാണപ്പെടുന്നതും മറ്റു ചിലതു് അതതുഭാഷകൾക്കു് പരിതഃസ്ഥിതികളെ ആശ്രയിച്ചു വിശേഷേണ വന്നുകൂടുന്നതുമാണു്. എങ്കിലും മിക്ക ജീവൽഭാഷകളിലും നിർദ്ദിഷ്ടഹേതുക്കളിൽ പലതും ഏറക്കുറെ ശക്തിപൂർവ്വം സംക്രമിച്ചിരിക്കുന്നതായി കാണാം.

9. രൂപസമീകാരം, ഉച്ചാരസംസ്കാരം എന്നിവയും തൽഫലങ്ങളും:

ആദ്യകാലത്തു് എല്ലാ ഭാഷകളിലും ശബ്ദങ്ങൾ വിവിധ രൂപങ്ങളോടുകൂടിയവയും ഉച്ചാരം ഇഴഞ്ഞുനീണ്ടു് ദാർഢ്യ

DHARMARAM COLLEGE LIBRARY
23332

രഹിതവും ആയിരുന്നു. ഈ രണ്ടു ന്യൂനതകളും പരിഹരിച്ചു് ഭാഷയുടെ ഉപയോഗം ഉപര്യുപരി സുകരവും സുശക്തവും ആക്കിത്തീർക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ഭാഷകവർഗ്ഗത്തിൽ ആവിർഭവിച്ച രണ്ടു് അഭിഷ്ടവൃത്തികളാണു് മേൽപ്രസ്താവിച്ചവ.

കുട്ടികൾ ഒരു ശബ്ദസ്വരൂപം ധരിച്ചു് തദനുസാരം മറ്റു ശബ്ദങ്ങൾക്കും രൂപനിഷ്പാദനം ചെയ്യുന്നതുപോലെ വിവിധാകൃതിഭേദങ്ങളോടുകൂടിയ ശബ്ദപരമ്പരയിൽ സൗകര്യാർത്ഥം ഐകരൂപ്യമുണ്ടാക്കാനുള്ള കൗതുകം മനുഷ്യർക്കു പണ്ടേയുള്ളതാണു്. തന്മൂലം നിരുക്തദൃഷ്ട്യാ നിഷിദ്ധമാണെങ്കിലും ഛായപിടിച്ചു് ഒന്നുപോലെ മറ്റൊന്നെന്ന രീതിയിൽ ഭാഷകന്മാർ ശബ്ദങ്ങൾക്കു് ലിംഗം, വചനം, വിഭക്തി, കാലം, പ്രകാരം, പ്രയോഗം എന്നിവയിൽ ഐകരൂപ്യം ഉണ്ടാക്കിത്തീർത്തു. ഇതിനാലാകുന്നു ഇപ്പോൾ നാനാജാതിശബ്ദങ്ങൾക്കു പ്രക്രിയകളിൽ അപാരമായ സാദൃശ്യവും തദ്വാരാ നമുക്കു സൗകര്യാധിക്യവും സിദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ വിദ്യാഭ്യാസം; നിരുക്തിരക്ഷണത്തിനുവേണ്ടി അതതു ഭാഷയിൽ പ്രത്യേകം ഉള്ളവയും അസാധാരണങ്ങളും ആയ രൂപസിദ്ധിമാർഗ്ഗങ്ങൾ സൂക്ഷിക്കുന്നുണ്ടു്. അതാകട്ടെ ഭാഷയുടെ സ്വഭാവഗതിക്കു് അനുയോജ്യമായിട്ടുള്ളതല്ല.

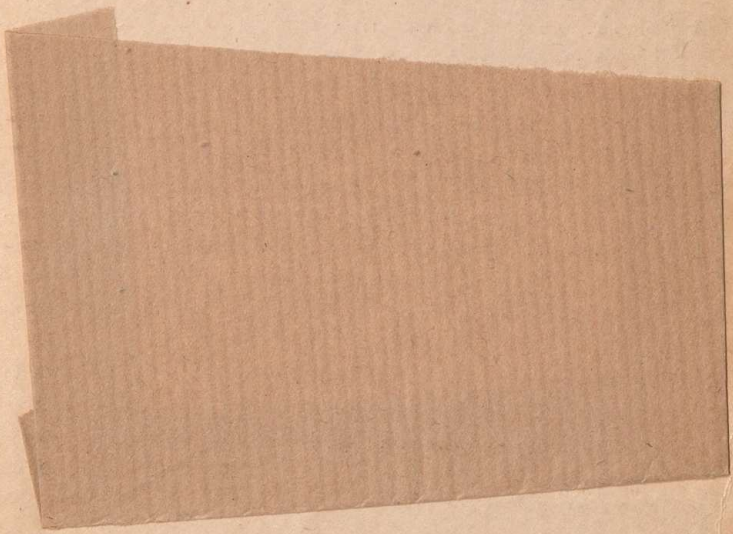
കാലക്രമേണ വക്തൃസമൂഹം ഉച്ചാരദാർഢ്യം ഇല്ലാതെ ഇഴഞ്ഞുകുഴഞ്ഞുകണ്ട ശബ്ദങ്ങളിൽ അവിടവിടെ ആധ്മാനം (accent) ചെയ്യാൻ തുടങ്ങി. അങ്ങനെ ഓരോ ഭാഷയിലും വിശേഷധർമ്മങ്ങളോടുകൂടി അവതരിച്ച പ്രകടധ്വനികൾ അതതു ഭാഷയുടെ പ്രത്യേകലക്ഷ്യങ്ങളായിത്തീരുകയും ചെയ്തു.

സമാപ്തം

★

ഈ ഗ്രന്ഥം എഴുതുന്നതിനു് ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള പുസ്തകങ്ങൾ

1. An Introduction to the History of Language –T. G. Tucker
2. Science of Language –F. Max Muller
3. The Life and Growth of Language –W. D. Whitney
4. Human Race –L. Geiger
5. History of the Original Inhabitants in India –G. Oppert
6. Indian Philology –J. Beams
7. Telugu Philology –Seshagiri
8. History of Deccan –Grebble
9. Tamil Studies –Sreenivasa Iyer
10. Historical Sketches of Southern India –P. M. Wilkes
11. Land of the Tamulians –Gribble
12. Tumils 1800 Years Ago –Gribble
13. Floklore in Southern India –S. M. Natesa Sastri
14. Asiatic Journal, Selection from the Researches –London Reprint
15. Encyclopaedia Britannica
16. A Comparative Grammar of Dravidian Languages–Bishop Coldwell
17. A Comparative Grammar of the Modern Arian Languages of India –J. Beames
18. Ancient and Modern Sanskrit Grammar –Whitney
19. Ashtadhyayi –Panini
20. Kerala Panineeyam (Revised edition) –A. R. Raja Raja Varma
21. History of Malayalam Language –P. Govinda Pillai
22. A Short Hitory of Malayalam Literature –P. Sankaran Nambiar
23. The History of Cochin State –K. Padmanabha Menon
24. Keralothpathy

ഭാഷാശാ

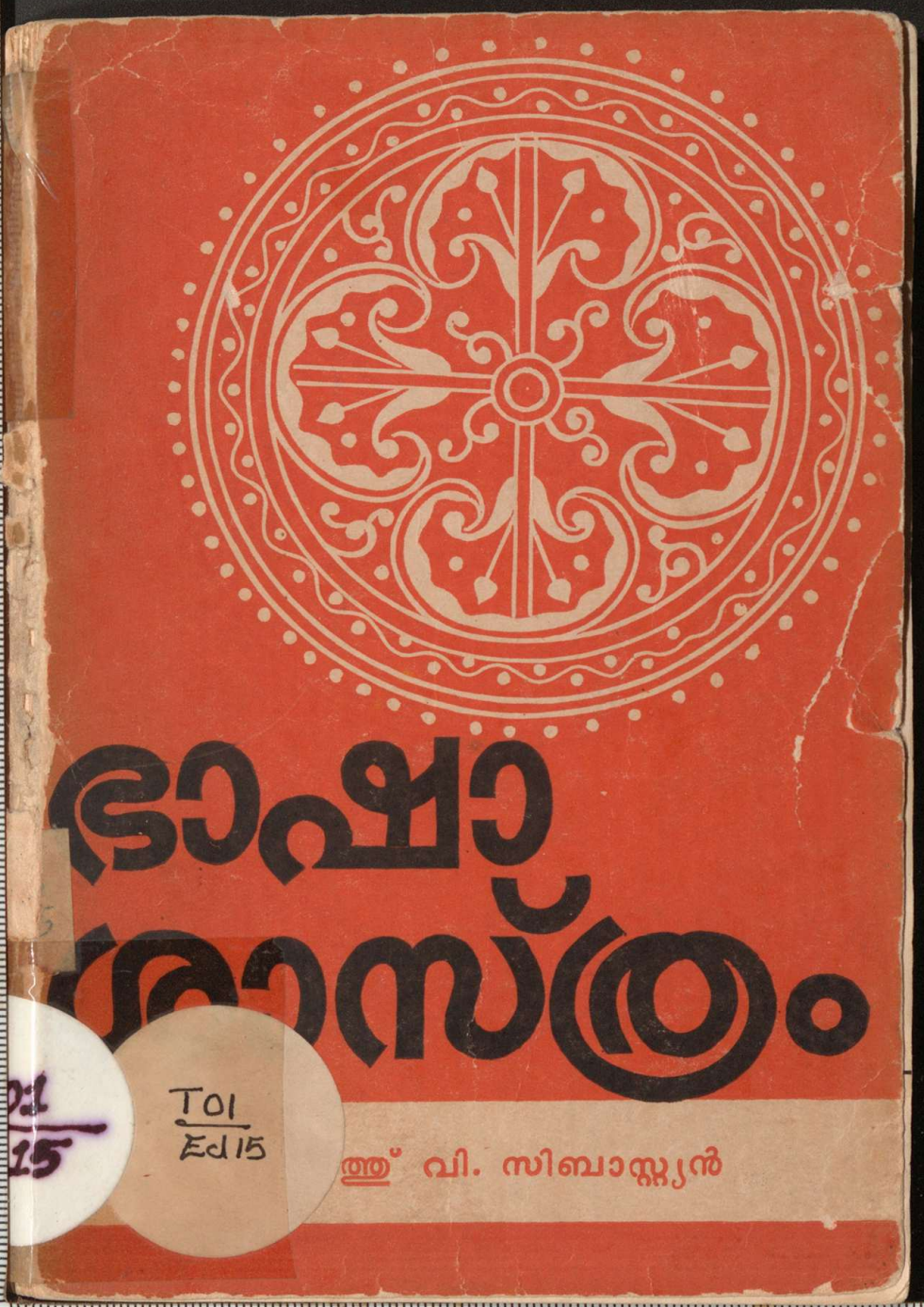
എടമരത്തു് വി. സ

DC Library
0002333 2
T01 ED15

എം. പി. പോൾ, 'നോവൽസാഹിത്യ'ത്തിന്റെ മുഖവുരയിൽ, തനിക്കു ഭാഷാസാഹിത്യത്തിൽ അഭിരുചി വളത്തുകയും, പ്രകൃതഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പ്രണയനത്തിൽ ഉപദേശംകൊണ്ടും പ്രോത്സാഹനംകൊണ്ടും തന്നെ പ്രവൃദ്ധോന്മേഷനാക്കുകയും ചെയ്ത തന്റെ വന്ദ്യഗുരുഭൂതനായ എടമരത്തു വി. സിബാസ്റ്റ്യനെ ഭക്ത്യാദരപൂർവ്വം സ്മരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ശ്രീ പോളിന്റേയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമവയസ്കരായ മറ്റു പല സാഹിത്യനായകന്മാരുടെയും ഗുരുനാഥപദം അലങ്കരിക്കുകയും അവർക്കു സാഹിത്യാദികലകളിൽ അഭിനിവേശം വളത്തുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ള ശ്രീ സിബാസ്റ്റ്യന്റെ പാണ്ഡിത്യത്തിന്റെ ആഴവും പരപ്പും നമുക്കു മനസ്സിലാക്കിത്തരുന്ന ഒരു കൃതിയാണു് ഭാഷാശാസ്ത്രം. ഇംഗ്ലീഷിലും മലയാളത്തിലുമുള്ള ആധികാരികഗ്രന്ഥങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കി രചിച്ചതാണു് ഈ കൃതി. ഉള്ളൂർ പറയുന്നതു നോക്കുക: "മലയാളത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പൂർവ്വസൂരികളാൽ കേവലം അക്ഷുണ്ണമെന്നുതന്നെ പറയാവുന്ന ഒരു മാർഗ്ഗത്തെയാണു് ഈ ഗ്രന്ഥകാരൻ സഞ്ചാരയോഗ്യമാക്കിത്തീർക്കുവാൻ ഉദ്യമിക്കുന്നതെന്നു ഭാഷാഭിമാനികൾക്കു കാണാവുന്നതാണു്. ഭാഷാശാസ്ത്രത്തോടു ഗ്രന്ഥകാരനുള്ള അസാമാന്യമായ അഭിനിവേശവും അതിലെ തത്ത്വരത്നങ്ങൾ ആരാഞ്ഞു തേടിപ്പിടിക്കുന്നതിനുള്ള ഔത്സുക്യവും അഭിനന്ദനീയമായിരിക്കുന്നു."

നാഷനൽ ബുക്ക് സ്റ്റാൾ

കോട്ടയം തിരുവനന്തപുരം എറണാകുളം തൃശ്ശൂർ

ഭാഷാ
ശാസ്ത്രം

ത്തു് വി. സിബാസ്റ്റ്യൻ

T01
Ed15
15

Indic Digital Archive Foundation
gpura.org